EURIPIDIS
HECUBA, ORESTES, PHOENISSAE ET MEDEA.

AD FIDEM
MANUSCRIPTORUM EMENDATAE
ET BREVIBUS NOTIS
EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTAE.
IN USUM STUDIOSAE IUVENTUTIS.

EDIDIT
RICARDUS PORSON A. M.
GRAECARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

VOLUMEN II.
O R E S T E S.

EDITIO IN GERMANIA TERTIA CORRECTIOR ET AUCTIOR
INDICIBUSQUE LOCUPLETISSIMIS INSTRUCTA.
ACCESSERUNT ADDITAMENTA EDITIONIS NOVISSIMAE
LONDINENSIS.

LIPSIAE
APUD GERHARDUM FLEISCHER.
1824.

EURIPIDIS
ORESTES.

AD FIDEM
MANUSCRIPTORUM EMENDATA
ET BREVIBUS NOTIS
EMENDATIONUM POTISSIMUM RATIONES
REDDENTIBUS INSTRUCTA.

IN USUM STUDIOSAE IUVENTUTIS.

EDIDIT
RICARDUS PORSON A. M.
GRAECARUM LITERARUM APUD CANTABRIGIENSES PROFESSOR.

EDITIO IN GERMANIA TERTIA CORRECTIOR ET AUCTIOR
INDICIBUSQUE LOCUPLETISSIMIS INSTRUCTA.
ACCESSERUNT ADDITAMENTA EDITIONIS NOVISSIMAE
LONDINENSIS.

LIPSIAE
APUD GERHARDUM FLEISCHER.
1824.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀρέστης, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος, ἀνεῖλεν
Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν· μητροκτονῆσαι δὲ τολ-
μήσας, παραχρῆμα τὴν δίκην ἔδωκεν, ἐμμανὴς γενόμε-
νος. Τυνδάρεω δὲ, τοῦ πατρὸς τῆς ἀνῃρημένης, κατη-
γορήσαντος κατ' αὐτοῦ, ἔμελλον Ἀργεῖοι κοινὴν ψῆφον 5
ἐκφέρεσθαι περὶ τοῦ, τί δεῖ παθεῖν τὸν ἀσεβήσαντα. κα-
τὰ τύχην δὲ Μενέλαος ἐκ τῆς πλάνης ὑποστρέψας, νυκτὸς
μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε· μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε,
καὶ παρακαλούμενος ὑπ' Ὀρέστου βοηθῆσαι αὐτῷ, ἀντι-
λέγοντα Τυνδάρεων μᾶλλον ηὐλαβήθη· λεχθέντων δὲ λό- 10
γων ἐν τοῖς ὄχλοις, ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν
Ὀρέστην. *** συνὼν δὲ ὁ Πυλάδης, ὁ φίλος αὐτοῦ,
συνεβούλευσε πρῶτον Μενελάου τιμωρίαν λαβεῖν, Ἑλένην
ἀποκτείναντας. αὐτοὶ μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἐλθόντες διε-
ψεύσθησαν τῆς ἐλπίδος, θεῶν τὴν Ἑλένην ἁρπασάντων. 15
Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν ἔδωκεν εἰς χεῖρας
αὐτοῖς· οἱ δὲ ταύτην φονεύειν ἔμελλον. ἐπιφανεὶς δὲ
Μενέλαος καὶ βλέπων ἑαυτὸν ἅμα γυναικὸς καὶ τέκνου
στερούμενον ὑπ' αὐτῶν, ἐπεβάλετο τὰ βασίλεια πορθεῖν·
οἱ δὲ φθάσαντες ὑφάψειν ἠπείλησαν. ἐπιφανεὶς δὲ Ἀπόλ- 20
λων Ἑλένην μὲν ἔφησεν εἰς θεοὺς διακομίζειν, Ὀρέστῃ
δὲ Ἑρμιόνην ἐπέταξε λαβεῖν, Πυλάδῃ δὲ Ἠλέκτραν συν-
οικίσαι, καθαρθέντι δὲ τοῦ φόνου, Ἄργους ἄρχειν. Ἡ
μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει· ὁ δὲ χο-
ρὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων, ἡλικιωτίδων Ἠλέκ- 25
τρας, αἳ καὶ παραγίνονται, ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυν-

*** Lacunam hanc explere conantur codices Dorvilliani duo, nuper inter Bodleianos repositi, sed non optimo successu. Alter addit ὃ καὶ ἐπαγγειλάμενος αὐτὸς ποιῆσαι, ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι, alter ἐπαγγειλάμενον αὐτὸν ἐκ τοῦ βίου προΐεσθαι. Hos codices citavi ad Hec. 1095. Orest. 92. 428.

φανόμεναι συμφορᾶς. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν. ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων, καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσ- 30
καθίζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δέ, τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ καθέζεται. οὕτως δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, τούτῳ παρακαθεζομένη πλησιαίτερον. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς δια-
σκευάσαι· διηγέρθη γὰρ ἂν ὁ Ὀρέστης, ἄρτι καὶ μόγις 35
καταδραθείς, πλησιαίτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο, ἐξ ὧν φησὶν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ· Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοι-
αύτης διαθέσεως. τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούν- 40
των, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι· πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν.

AD ARGUMENTUM.

VAR. LECT. MSS. DORVILL.

L. 1. post μεταπορευόμενος D. 2. addit καὶ ἐκδικῶν.

4. post Τυνδάρεω D. 1. omittit δὲ.

4. κατηγορήσαντος κατ' αὐτοῦ. κατηγορήσαντος αὐτοῦ ἐν τῷ πλήθει, D. 1.

6. τί δεῖ omittunt D. 1. 2.

7. ὑποστρέψας. ἀποστρέψας, D. 1. — post εἰσαπέστειλε D. 1. 2. addunt εἰς τὸν οἶκον.

9. 10. ἀντιλέγοντος Τυνδάρεω, D. 1.

12. συνὼν δὲ τούτοις, D. 1. συνὼν τούτοις, D. 2.

14. τούτοις. ταύτην, D. 2.

16. Ἠλέκτρα δὲ Ἑρμιόνην ἐπιφανεῖσαν. τὴν δὲ Ἑρ. δείξας ὁ Ἀπόλλων ἔδ. D. 2.

19. αὐτῶν. αὐτοῦ τοῦ Ὀρέστου, D. 1. — Post φθάσαντες D. 1. 2. addunt ἀσφαλισάμενοι· post ἠπείλησαν D. 1. addit τοὺς οἴκους.

SYLLABUS NOTARUM, QUIBUS MANUSCRIPTI SIGNANTUR.

Cum signa, quibus usus sum ad MSS. distinguendos, sparsim in notis explicentur, visum est omnia hîc ob oculos lectoris simul reponere.

A. Mosquensis primus apud Beckium.

Aug. 1. 2. Augustani duo apud Brunckium.

C. C. C. vel MS. C. C. C. codex in Corporis Christi Collegio Cantabrigiae, a Barnesio et Kingio collatus.

Cant. codex olim Askewii, nunc in Bibliotheca Academiae Cantabrigensis signatus Mm. 1. 11. Vide infra M. N.

D. Mosquensis quartus apud Beckium.

H. vel Harl. Harleianus 5725. in Museo Britannico.

J. Harleianus 6300. ibidem.

K. Regiae Societatis codex recentior, a Kingio collatus. Hujus quasdam in choris interpolationes, a Kingio in textum admissas, prorsus tacui.

L. MS. Ayscough. 4952. in Museo Britannico.

M. N. MS. in Bibliotheca publ. Cantab. signatus Nn. 3. 14. Tres priores fabulas habet eleganti manu saeculo XIV. scriptas, duasque iterum priores inelegauti et recentissima manu. Illum posthac vocabo M. recentiorem N. Et hunc codicem et Cant. ab Askewio utendos accepit Musgravius, sed paucis tantum in locis inspexit.

Membr. membranae in Bibliotheca Parisiensi Regia, a Brunckio collatae.

MSS. Dorvill. Codices Dorvilliani duo, nuper inter Bodleianos repositi.

P. vel Lib. P. liber impressus in Bibl. Parisiensi, cum MSS. collatus, unde varias lectiones exscripsit Musgravius.

R. Alter Regiae Societatis codex.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΕΛΕΝΗ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.
ΧΟΡΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΦΡΥΞ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκὼς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος, 5

2. συμφορὰ Lucianus, Stobaeus et plures MSS. ξυμφορὰ Aldus.

3. ἀνθρώπου Ald. Stob. et plures MSS. recte. Sed ἀνθρώπων R. et ita Lucianus, aut alius, Ocypod. T. III. p. 673. Hos tres priores versus sic convertit Cicero Tusc. IV. 29. *Neque tam terribilis ulla fando oratio est, Nec fors, neque ira caelitum invectum malum, Quod non natura humana patiendo ferat;* quae pleraque adoptavit Grotius in Stobaeo suo p. 408. In primo versu male Ciceronem reprehendunt Muretus Var. Lect. VIII. 16. Leopardus Emend. VIII. 21. Ii scilicet reddunt, *Nihil tam terribile est, ut verbo dicam*, quod esset, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Sed *fors* non bene exprimit πάθος*), et in tertio versu debebat potius, *Cujus onus non tollere cogatur humana natura.*

5. Hunc versum integrum sumsit Nicolaus Comicus apud Stobaeum XIV. p. 85. ed. Grot. et dimidium decimi. De Tantali poena alii alia narrant. Plerique cibum et potum semper prope adesse aiunt, quae quoties

[*) Bene exprimit *sors*, quod al. in Cicerone iure dederunt. Tertium versum Cicero liberius nec male vertit. *G. H. S.*]

gustare conatur, labia ejus vel manus effugiunt. In hoc Odysseae vulgatas editiones sequuntur; sed istum locum ut spurium ejecit Aristarchus, testante Pindari Scholiaste. Et profecto videntur omnia ista Od. *Λ*. 567 — 626. poëtae opus esse Homero recentioris, antiqui tamen. Scholiastes ineditus ad Od. *Λ*. 567. *νοθεύεται μέχρι τοῦ, ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖθις ἔδυ δόμον Ἄϊδος εἴσω.* Idem ad 602. *τοῦτον ὑπὸ Ὀνομακρίτου πεποιῆσθαι φασίν. ἠθέτηται δέ.* Quod si is Onomacritus idem est, quem Herodotus VII. 6. narrat in exilium ab Hipparcho actum, quod Musaei oracula interpolarit, profecto jam tum hic locus in quibusdam Homeri exemplaribus exstiterit necesse est. Non inficior equidem, Pausaniam, cujus verba mox proferam, versus hos ut genuinos agnovisse. Sed ejus auctoritas eo minoris est in hujusmodi quaestione, quod etiam hymnos, qui sub Homeri nomine feruntur, pro genuinis agnoverit. Poëtis tamen ab Homeri aetate proximis ignota esse videtur haec historia. Pindarus Olymp. I. 91. *πατὴρ ὑπερκρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον, τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται.* Isthm. VIII. 21. *ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός.* Ad priorem locum, versibus ex Odyssea citatis, ita pergit Scholiastes: *πλὴν εἰ μὴ κατὰ Ἀρίσταρχον νόθα εἰσὶ τὰ ἔπη ταῦτα. Ἀλκαῖος δὲ καὶ Ἀλκμὰν λίθον φασὶν ἐπαιωρεῖσθαι τῷ Ταντάλῳ. ὁ δὲ Ἀλκμάν, ὅπως* (forte *Ἀλκμὰν οὕτως·*) *ἀνὴρ δ' ἐν ἐσμένοισιν ἀλιτηρὸς, ἧσθ' ἐπὶ θάκας κατὰ πέτρας, ὁρέων μὲν οὐδὲν, δοκέων δέ. ἐποίησε δὲ καὶ ὁ Ἀρχίλοχος, μηδ' ὁ Ταντάλου λίθος Τῆσδ' ὑπὸ νήσου κρεμάσθη. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου.* Sequentia vide infra ad v. 971. Alcmanis locum sanent ii, qui velint aut possint. In Archilocho leviter corrigendum *ὑπὲρ* et *κρεμάσθω* ex Plutarcho Polit. Praecept. T. II. p. 803. A. Finis est trochaici cum initio alterius, quod cum non animadvertisset Brunckius, senariorum fragmenta ita constituit: *μηδ' ὁ Τ. λ. Ὑπερκρεμάσθω τῆσδε νήσου*, immodulate. Vide Analect. T. I. p. 47. Sed plures Archilochi et optimos trochaicos in alia metrorum genera coëgit Brunckius, ut p. 45. XXV. *Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θίγειν.* [Rectius Gaisfordus Poët. Min. Gr. T. III. p. 104. ed. Dind. *ὥς*. Praeterea *θίγειν* mutandum in *θιγεῖν*. Praesens *θίγω* puto obsolevisse, ut tot alia praesentia obsoleverunt, quorum soli aoristi in usu sunt. *G. H. S.*] p. 46. XXXVI. *Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος Οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.* Nihil mutavi neque in verbis, neque in ordine verborum; tantum meminerit lector, *καλὸν* et *διθύραμβον* primam producere, *καλὸν*

apud veteres iambographos, Archilochum dico, Solonem, Simonidem, hoc apud omnes Graecos. Versus jam recte disposuerat Bentleius in Phalar. p. 295. in eo leviter errans, quod a *Καὶ* inciperet, cum putaret, opinor, *ὡς* esse Athenaei, non Archilochi.*) Has tamen metri corruptelas adoptat Larcherus ad Gallicam Herodoti versionem I. 23. vol. I. p. 196. [209.] Nihilo melius tractavit et hoc fragmentum Brunckius p. 47. *Ἔλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ Ὀξὺς ἐλλάμπων.* Sed redeo ad Tantalum. Quidam ei pro simplice saxo Sipylum montem impendere aiunt, quod memorant Scholiastes supra citatus, Plutarchus alicubi [Mor. T. V. p. 322. Wytt. *G. H. S.*], Antoninus Liberalis. Utramque poenam, et saxum impendens et dapes frustra appositas, conjungunt, aut ad alteram utram, prout res postulat, alludunt Philostratus V. A. III. 25. p. 115. 116. Vit. Sophist. I. 21. 1. p. 513. Auctor Atridarum reditus apud Athenaeum VII. p. 281. B. Dion Chrysostom. Or. VI. p. 97. LXIV. p. 594. Greg. Nazianzen. in Muratorii Anecdotis vol. V. p. 4. Nonnus ad Gregorii Stelit. II. 31. Suidas in v. *Τάνταλος.* Tzetzes Chiliad. V. 479. et seq. In Polygnoti pictura apud Pausaniam Phoc. X. 31. p. 876. erat *Τάνταλος καὶ ἄλλα ἔχων ἀλγεινὰ, ὁπόσα Ὅμηρος ἐπ᾽ αὐτῷ πεποίηκεν, ἐπὶ δὲ αὐτοῖς πρόσεστίν οἱ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπηρτημένου λίθου δεῖμα. Πολύγνωτος μὲν δῆλός ἐστιν ἐπακολουθήσας τῷ Ἀρχιλόχου λόγῳ. Ἀρχίλοχος δ᾽, οὐκ οἶδα, εἴτε ἐδιδάχθη παρ᾽ ἄλλων τὰ ἐς τὸν λίθον, εἴτε καὶ αὐτὸς ἐς τὴν ποίησιν εἰσηνέγκατο.*

Archilochum, Alcaeum, Alcmana, Pindarum et Euripidem sequuntur Plato Cratylo p. 52, 12. ed. Bas.

[*) Verba „in eo — Archilochi" in noviss. Lond. omissa sunt. Iusserat ipse Porsonus not. ad Med. 139. Pariter in exemplari hujus Tragoediae olim ad Heynium misso, quod in sectione Bibliothecae Heynianae emtum Reisigius mihi donavit, *καλλιγραφώτατα*, ut solebat, praeter alia nonnulla hoc adscripsit: *dele ab* „in eo" *usque ad* „Archilochi". *Bentleius enim recte Ὡς.* Obiter moneo, errasse Kiddium, cum scriberet, Iacobsium ineditas Porsoni ad Euripidem adnotationes mecum communicasse: gravius etiam errasse, cum, quae mea sunt, ut a Porsono scripta siglum *S.* non attendens Miscellaneis (*Tracts and Miscellaneous Criticisms*) insereret. *G. H. S.*]

sec. 262. D. Laemar. 1590. 395. D. E. HSt. καὶ τελευτήσαντι ἐν ᾅδου ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου ταντάλεια, θαυμαστὴ ὡς συμφώνως τῷ ὀνόματι καὶ ἀτεχνῶς ἔοικεν. Hyperides apud Alexandrum inter Aldi Rhetoras T. I. p. 581. περὶ διασυρμοῦ. καὶ ὁ αὐτὸς ἐπὶ τῆς Φρύνης· τίς γάρ ἐστιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς λίθος κρέμαται; Lege, τί γάρ ἐστιν ἀ. ἀ. Nempe Euthias, homo sanctus et religiosus, Phrynen meretricem impietatis ream peregerat. Is, ut hinc apparet, in oratione sua communem locum de impiorum apud inferos poenis copiose tractaverat; cui respondens Hyperides ait: Quid tum postea? Idcircone mortem merita est Phryne, si Tantalo saxum impendet? Sed Phrynae sua forma magis profuit, quam patroni eloquentia. Plutarchus de Superstit. T. II. p. 170. F. οὐκ οἴεται θεοὺς εἶναι ὁ ἄθεος, ὁ δὲ δεισιδαίμων οὐ βούλεται, πιστεύει δὲ ἄκων· ἀποθανεῖν γὰρ φοβεῖται· καί τοί γε, ὥσπερ ὁ Τάνταλος ὑπεκδῦναι τὸν λίθον ἐπαιωρούμενον, οὕτω καὶ οὗτος τὸν φόβον, ὡς οὐχ ἧττον ὑπ' αὐτοῦ πιεζόμενος, ἀγαπήσειεν ἄν. Antipater Antholog. IV. 9. 3. p. 316. ed. HSt. apud Brunck. T. II. p. 18. Τάνταλε, καὶ σὲ γλῶσσα διώλεσε, καὶ σέο κούραν· Χἃ μὲν ἐπετρώθη, σοὶ δ' ἔπι δεῖμα λίθος. Hierocles in Aurea Carmina p. 90. ed. Needham. ὁ ἀδικῶν οὐ βούλεται εἶναι θεὸν, ἵνα μὴ τὸ διδόναι δίκην, ὥσπερεί τινα Ταντάλου λίθον, ἐπικρεμάμενον ἔχῃ· ὁ δὲ ἀδικούμενος βούλεται εἶναι θεὸν, ἵν' ἐπικουρίας ὧν πέπονθε τύχῃ. Sopater apud Stobaeum XLIV. p. 311, 47. ἔνια δ' οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, φησὶν Ἀριστοτέλης, οὐδ' εἰ, τὸ λεγόμενον, Ταντάλου λίθον ἐπηρτημένον τις ἔχοι· ἀλλ' ὑπομενετέον πάντα ἑτοίμως τῷ δρᾷν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ. Libanius T. II. p. 435. A. (T. III. p. 210. Reisk.) ἀλλ' ὅτι Ταντάλους ἅπαντας ἐποίησε τοὺς ὑπὸ τῷ λίθῳ; λίθος γὰρ ὁ φόβος εἰρήσθω μοι. Epist. 603. κύκλῳ βαδίζεις, ἐπικρεμάσας ἡμῖν τὸν Ταντάλου πέτρον. 725. τοῦτο δέ ἐστιν ὁ Τάνταλος δεδοικὼς τὸν λίθον. Incertus auctor apud Suid. v. ἐπειδὴ, qui Pindarum imitatus esse videtur, ἐπειδὴ τὸν Ταντάλου λίθον τῆς κεφαλῆς ἀπετιναξάμεθα. Lucretius III. 993. *Nec miser impendens magnum timet aëre saxum Tantalus, ut fama est, cassa formidine torpens.* Cicero de Fin. I. 18. *Accedit etiam mors, quae, quasi saxum Tantalo, semper impendet.* Tusc. Disp. IV. 16. *Quam vim mali significantes poëtae, impendere apud inferos saxum Tantalo faciunt.* Idem tamen ex poëta in ejusdem operis I. 5. citaverat, *Mento summam aquam attingens enectus Tantalus siti.* Nescio, benevole lector, an tuam patientiam hac nota legenda fatigaris; meam certe scribenda fatigavi. Sin criticis hisce deliciis nondum satiatus es, perlege quae

κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον,
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,
ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς, ἄνθρωπος ὤν,
κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον. 10
οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ

Guellius et Cerdanus ad Virgil. Aen. VI. 602. Lambinus ad Horat. Sat. I. 1. 68. et Davisius ad posteriorem Ciceronem locum collegerunt. Tandem igitur desino, ne putes me idem sponte facere, quod facit invitus Sisyphus, qui *versat* Saxum *sudans nitendo, neque proficit hilum.**)

6. κορυφῆς. κεφαλῆς Dion Chrys. ex glossa.

8. Istud μὲν, cui non respondet δὲ, innuit Electram parum credulam esse. [Conf. Hoogeveen. Doctr. Partic. L. Gr. p. 663. *G. H. S.*]

9. Hunc versum et Phoeniss. 762. [778.] citat Etymologus p. 477, 14. observans priorem in ἴσος apud Tragicos et Comicos semper corripi; quod de simplice ἴσος fere verum est; compositum ἰσόθεος primam producit in Aeschyl. Pers. 80. Corruptum videtur ejusdem fragmentum apud Brunckium in Lexico Sophocleo: Ἐμοὶ γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ.

12. στέμματα recte per ἔρια exponit Scholiastes, **) qui et variam lectionem memorat, ἔρις pro ἔριν. Male. Dea est Clotho. ξείνασα Ald.

[*) Profecto doctissima annotatio, quales Hemsterhusii et Valckenarii dederunt. Sed, nisi multum fallor, Porsonus haec scripsit non hoc consilio, ut ostenderet se paria facere posse, (quis enim hoc dubitavit?) sed ut totam illam copias doctrinae e sacco collectaneorum effundendi rationem lepide subsannaret. *G. H. S.*]

[**) Male, ipso tamen Scholiasta auctore, vertit Hoogeveenus Doctr. Partic. L. Gr. p. 273. *cui fatale diadema carminans* —. Obiter videamus Theocritum Id. XXIV. 96. θαλλῷ ἐπιῤῥαίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ. Cum tria epitheta uni juncta nomini parum placeant, malim ἐστεμμένῳ. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 383. Possis etiam ἐστεμμένοι. vid. Sophocl. Oed. T. v. 3. Hermanni interpretationem vulgatae vix juvat verbum ἐπιῤῥαίνειν: nam ad adspersionem pauxillum aquae sufficiebat.

ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι· τί τἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν, τέκν' ἀποκτείνας, Ἀτρεύς· 15
Ἀτρέως δὲ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινὸς, εἰ δὴ κλεινὸς, Ἀγαμέμνων ἔφυ,
Μενέλεώς τε, Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην· ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος 20
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας, Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις, Ἰφιγένειά τ', Ἠλέκτρα τ' ἐγὼ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι 25
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι, παρθένῳ λέγειν

14. Hunc versum apud Lucianum in Amor. T. II. p. 457. latentem editores non animadvertère. Mox οὐ νιν mendose Aldus.

16. apud Julian. p. 254. B. notavit Wyttenbachius Epist. Crit. p. 38.

18. ματρὸς et hic et fere ubique in hac fabula dedit Aldus; sed hunc Dorismum tollunt plurimi MSS. nominatim tres Leidenses apud Valckenaerium ad Phoen. 11.

20. Μενέλεως Ἑλένην Ald. minus numerose. Μενέλαος Paris. unus, A. R.

26. Attici dicunt Ἀθάνα, δαρὸς, ἕκατι, κυναγὸς, ποδαγὸς, λοχαγὸς, ξεναγὸς, ὀπαδὸς, per α, non per η. Hanc regulam hic et alibi violavit Kingius, ut infra 55. δηρὸν edidit contra MSS. et Eustath. in Il. *B*. p. 250, 38. = 190, 4. Phrynichus a Valckenaerio laudatus: κυνηγός· τοῦτο τοὔνομα οὕτω πως μεταχειρίζονται. οἱ μὲν τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι καὶ δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες, κυναγός. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τετρασυλλάβως τε προφέρουσι, καὶ τὸ η φυλάττουσιν, οἷον κυνηγέτης. Recte, opinor, κυνηγέτης reliqui Hec. 1156. (1174.) Attici enim, quanquam dicunt Ἀθάνα, non dicunt Ἀθαναία, sed Ἀθηναία. Sed, si quis κυναγέτης malit, non valde repugnem. Photius Lex. MS. Ὁδαγός, διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὁδηγός. Manet hic ibi Ἀθῆνα, sed mendose, ut in Rheso 502. ubi MSS. Flor. et Par. Ἀθάνας habent. In So-

Adde quod ramus, cujus foliis aqua ubique adhaeret, ad adspergendum non est aptissimus. (In Theocr. ibid. v. 98. lego τελέθητε.) *G. H. S.*]

οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον. 30
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ νοσεῖ
τλήμων Ὀρέστης· ὁ δὲ πεσὼν ἐν δεμνίοις 35
κεῖται· τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξότου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας. 40
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί, χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθείς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει· ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὡς ἀπὸ ζυγοῦ. 45
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινὰ
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,

phocl. Philoct. 135. Eustathius Ἀθάνα praebet ad Il. *I.* 758, 44. = 661, 21. Ex duobus MSS. dedit παρθένῳ pro παρθένον Brunckius, bene comparans hujus fab. 108. Electr. 950. Sic quoque Harl. Cant. R. Mosq. A. D. Sed παρθένον Alexander Rhetor p. 579. ed. Ald.

29. πείθει γ' edidit Beckius, male. δὲ respondet τῷ μὲν praecedenti. φέρον ex MSS. Musgravius et Brunckius, et sic A. Cant. D. H. K. Aldus, φέρων.

35. οὐδὲ πεσὼν edidit Musgravius ex octo, ut ipse ait, MSS. sed suspicor, in numero erratum esse. Certe sic habent K. R. Sed licet opimum anapaestum haec lectio offerat, recte tamen vulgatam defendit Brunckius ex v. 152. ὁ δὲ quinque saltem MSS. οὐδὲ ex emendatione, ὢς pro glossa suprascripto, Cant. οὐδὲ clare M. etiam ex emendatione N.

[48. μητροκτονοῦντας. h. e. μητροκτόνους ὄντας. V. ad v. 740. *G. H. S.*]

49. Edidit Ἀργεία Beckius, quo auctore, nescio. Infra

εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι, 50
ἢ φάσγανον θήξαντ᾽ ἐπ᾽ αὐχένος βαλεῖν.
ἐλπίδα δὲ δή τιν᾽ ἔχομεν, ὥστε μὴ θανεῖν·
ἥκει γὰρ εἰς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ,
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον 55
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ᾽ ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ᾽ Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολάς,

quoque dixit Noster, 1668, ψῆφον διοίσουσ᾽. Herodotus IV. 138. οἱ διαφέροντες τὴν ψῆφον, ubi male otiosam particulam vocat Larcherus. Ψῆφον διαφέρειν dicitur de pluribus, qui suffragium ferunt, alius in aliam sententiam. [Demosthenes p. 795. in. R. πρὶν τὴν πρώτην ψῆφον διενεχθῆναι. quod Reiskius in Ind. bene interpretatur de judicibus, quorum alii calculos in absolutoriam cistulam, alii in condemnatoriam conjiciunt. Minus recte habet ejusdem adnotatio ad Aeschin. p. 588. quam nollem Sturzius secutus esset in Lex. Xenoph. T. I. p. 710. b. *G. H. S.*]

51. θήξαντας K. M. N. R. Duales formas saepissime obliterant librarii. Uno exemplo defungar. Hel. 299. εἰς ξύμβολ᾽ ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν. Versum adeo immodulatum ne Comicus quidem, nedum Euripides scribere potuit. Lege, εἰς ξύμβολ᾽ ἐλθόνθ᾽, ἃ φανέρ᾽ ἂν μόνοις ἂν ἦν.

54. Sic omnes MSS. et Eustathius ad Il. *Δ*. p. 130, 9. = 98, 12. Sed Sevini conjecturam probat Musgravius, recepit Brunckius, ἐκπερῶν. Et sane aliquando permutantur haec verba. In Leonidae epigrammate ἐξεπλήρωσε citat Suidas v. ὀγδοήκοντα contra metrum pro ἐξεπέρασε. Sed rectum est ἐκπληρῶν. Ipse Musgravius citat Hel. 1590. Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδός. Ion. 1127. πανταχῇ γὰρ ἄστεος Ζητῶν νιν ἐξέπλησα. Et hoc frustra sollicitatur. Dicitur quis id spatium explere, cujus varias partes oberrat. Tibullus I. 4. 69. *Et tercentenas erroribus expleat urbes.*

59. πετρῶν edd. accentu male posito. MSS. recte πέτρων. Mox κλάουσ᾽ pro κλαίουσ᾽ dedi.

προὔπεμψεν εἰς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω 60
κλάουσ' ἀδελφὴν ξυμφοράν τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' εἰς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν,
Μενέλαος, ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο, 65
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.

62. παραψυχή penultimam corripit, utpote ab aoristo secundo deductum. Eadem est ratio in διατριβή, a διατρίβω.

64. Cur *N* finalem in ἐπέκλωσεν v. 12. et similibus addiderim, nemo nisi qui communi sensu plane careat, requiret. Sed erunt fortasse nonnulli, qui minus necessario hoc factum arbitraturi sint in παρέδωκεν. Rationes igitur semel exponam, nunquam posthac moniturus. Quanquam enim saepe syllabas natura breves positione producunt Tragici, longe libentius corripiunt, adeo ut tria prope exempla correptarum invenias, ubi unum modo exstet productarum. Sed hoc genus licentiae in verbis scilicet non compositis, qualia τέκνον, πατρός, ceteris longe frequentius est. Rarius multo syllaba producitur in verbo composito, si in ipsam juncturam cadit, ut in πολύχρυσος Andr. 2. Eadem parsimonia in augmentis producendis utuntur, ut in ἐπέκλωσεν sup. 12. κεκλῆσθαι Sophocl. Electr. 366. Rarior adhuc licentia est, ubi praepositio verbo jungitur, ut in ἀπότροποι Phoen. 595. (600.) Sed, ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur. Ineptus esset, quicunque ad MSS. in tali causa provocaret, cum nulla sit eorum auctoritas: id solum deprecor, ne quis contra hanc regulam eorum testimonio abutatur*); MSS. enim neque alter alteri consentiunt, neque idem MS. sibi ipse per omnia constat. Quod si ea, quae disputavi, vera sunt, planum est, in fine vocis addendam esse literam, quam addidi.

[*) Abusus videtur Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1114. Sed in iis, quae idem monuit ad v. 1109., nonnulla digna sunt, quae expendantur. *G. H. S.*]

βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδὸν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ', ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν· ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος. 70

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνου,
πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης, μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;

67. εἴσοδον Ald. Versum praecedentem compara cum Hec. 283. (279.)

68. 69. ὁρμεῖν sive ὀχεῖσθαι ἐπὶ ἀγκύρας dicunt Graeci, ut in notissima Demosthenis sententia, οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, ubi subaudiendum ἀγκύρας monet Harpocration. Et, cum spes aptissime per ancoram significetur, facillima translatione dicunt, ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, unde in proverbium abiit. Aristoph. Eq. 1241. Λεπτή τις ἐλπίς ἐστ', ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. Idem apud Athen. XII. p. 551. C. ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα, quod male in ὀχεῖσθ' mutat Brunckius T. III. p. 231. quanquam idem fecerat H. Stephanus Thes. T. II. p. 1580. Plato Legg. III. p. 229, 41. ed. Ald. 537, 47. Bas. sec. 818. D. Francof. 699. B. HSt. 594. C. Lugd. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης. Plutarch. T. II. p. 1103. E. καί τοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν διαλυθείσης ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖται τινὸς, ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος· quae frustra in versus redigere conatur Valckenaerius Diatrib. p. 240. Phrasin variavit Noster dicendo ἀσθενοῦς ῥώμης pro ἐλπίδος λεπτῆς, quod non minus commode metrum admisisset. Sed amat proverbia paullum mutare Euripides, ut infra 885. Ἀσθενὴς ῥώμη iterum occurrit Heraclid. 649. Hel. 285. Ἄγκυρα δή μου τὰς τύχας ὤχει μόνη.

73. 74. Horum versuum sententia facilis, constructio impedita. Heathius ex Scholiaste ἔχει pro ἔφυ. Sed vix puto, Scholiasten ita legisse; tantum exponit ἔφυ per ἔφυτε, et hoc per ἔχετε. Exempla phraseos, πῶς εἰμὶ, attulit Musgravius, sed ex minus probatis auctoribus, Luciano, Aeliano, Juliano. Addit Scholiastes: ἀγνοοῦντές τινες τὸ ὅδε ἀντὶ τοῦ ὅστις φασίν. ἔστι δὲ ὅδε διὰ μέσου δεικτικόν. Fortasse illi ὃς legerunt. Nihil sane melius video, quam ut ita legatur, et haec sit con-

προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν, 75
εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καί τοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἥν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ᾽, ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ,

structio, πῶς (ἔστε vel ἔχετε*)) σύ τε κασίγνητός τε σὸς Ὀρέστης, ὃς ἔφυ μητρὸς φονεύς; Quod ad πῶς attinet, similiter adhibetur Cycl. 206. Πῶς μοι κατ᾽ ἄντρα νεόγονα βλαστήματα, Ἦ πρός γε μαστοῖς εἰσί; Postquam haec scripseram, contuli MS. Harl. 6300. tres priores fabulas complectentem, recentissimum quidem, non tamen contemnendum. Hunc posthac vocabo J. Hic supra 26. παρθένῳ, 30. φέρον, deinde 35. ὁ δὲ in textu, ὃς suprascriptum, quod utrum pro glossane sit, an pro varia lectione, paullum dubito. Eodem modo in 74. supra ὅδε habet ὅς, de quo eadem nascitur quaestio. Adversari videtur Scholiastes modo citatus. Sed is, si in codice quoquam ὃς suprascriptum vidisset, facile pro interpretamento capere potuisset, licet revera esset varians lectio. Quicquid sit, non ausus sum ὅς, quod nulla diserta auctoritate munitum est, in textum recipere. Sin aliquis post me audacior recipiet, faciet non solum patiente, sed etiam approbante me.

79. ὅπως δ᾽ ἔπλευσα Ald. et omnes MSS. δὴ ex Reiskii conjectura edidit Brunckius. Sed cum in hac formula particulam istam admissam non meminerim, delevi. Mox ἦγε pro ἄγε Kingius edidit ex R. quod ideo notavi, ne quis, regulam nostram de anapaestis impugnaturus, codicum auctoritatem desideret. Infra 526. Sophocl. Oed. C. 1209. Leviter corrigendus Aristophanes Athenaei III. p. 95. F. Καὶ μὴν, τὸ δεῖν᾽, ἀκροκώλι᾽, ἄγε

[*) Praestat ἔχετε, quanquam prius non damnem. In iis, quae ad Dionys. Hal. de C. V. p. 76. scripsi, sunt quae retractari poscant. Velut in ipsius Dionysii loco πρότερον εἶναι est *prius exsistere*, non *priorem esse*, et in Homerico, quod primum posui, δὴν ἦν est *diu vixit*, non *longaevus fuit*, quemadmodum δὴν πέλει in Solone V. 16. *diu durant*. At, inquit, posteriora a prioribus sensu non discrepant. Verissimum hoc: sed ad grammaticam subtilitatem inter se aliquantum differunt. *G. H. S.*]

ΕΛ. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
ΗΛ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
ΕΛ. καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τε σοί, κόρη, 110
καὶ πέμψομαί γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λάβε χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν, κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον,
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην, 115
καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε·
Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν, ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον· εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν, 120
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα.
ἴθ', ὦ τέκνον, μοι σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ

110. Καλῶς pro Ὀρθῶς tres MSS. apud Valckenaer. ad Hippol. 715. Mosq. A. Ὀρθῶς et hic et 100. J. et Καλῶς suprascriptum, de quo rursus dubitandi materia suppetit.

[113. λάβε. Sic vulgus: Attici λαβέ. Arcadius p. 148. s. τὸ δὲ λάβε καὶ ἴδε παρ' ἡμῖν μὲν βαρύνονται, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται. imo ὀξύνονται, ut etiam Cod. Havn. habet. v. Dindorf. Grammat. Graec. T. I. p. 66. G. H. S.]

[114. Interpunctionem post τάφον dele: nam ἀμφὶ τὸν — τάφον referendum ad ἄφες. G. H. S.]

115. οἰνοπόν τ' ἄ. Ald. Alterum MSS.

122. ἐμὴν Ald. ἐμὲ A. M. N. P. R. Magister v. καιρός· quod cum alios quoque exhibere nihil dubitem, reposui.

[124. Vellem talibus in locis, ubi enclisis abusum commatum apertissime damnat, ad sanam veterum rationem reverteremur. Euripides scripsit ἴθ' ὦ τέκνον μοι σπ. Non minor multoque frequentior interpunctionis abusus est, quo orationis membra ob attractionem arctissime jungenda divelluntur. G. H. S.]

δοῦσ', ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ. 125
ΗΛ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακὸν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
ἴδετε γὰρ ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος· ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας, 130
καὶ τόνδε, πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
αἵ δ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα. 135
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μὲν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.
σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης στροφὴ α΄. 140

128. εἴδετε παρ' — ἀπέθριξε. ἴδετε Schol. ad Aesch. Agam. 545. Harl. γὰρ est ex conjectura Duporti. ἀπέθρισεν Harl. J. Schol. et MS. Cantabrig. unde lectiones quasdam mecum communicavit amicus. Mox ἔστιν ἡ π. γ. edidit Kingius, fortasse ex MS. quanquam id in nullo vidi. Sic tamen citat Plutarchus in Vitis, si memini*); sed facile ibi omitti potuit.

[130. ὥς μ' ἀπώλεσας. Simile illis, quae coacervata sunt ad Bos. Ell. p. 252. sqq. Sic 90. ὡς διώλετο. *G. H. S.*]

[131. Post Ἑλλάδ' plene interpungendum. ὦ τάλαιν' ἐγὼ pertinet ad sequentia, ubi scrib. αἵδ': molestus enim Electrae mulierum, quamvis amicarum, adventus est. Sic etiam clarissimum Matthiae dedisse video. *G. H. S.*]

140. ΧΟ. σίγα, σίγα contra metrum Ald. et infra 180. Vs. 145. ΗΛ. Ald. Pro λεπτὸν varia lectio in Scholiis et in P. λευκόν; sic et Dionysius Hal. in edd. sed in MSS. λεπτόν. Λεπτὸν quoque Laërtius VII. 172. quod argumento ejus melius convenit, licet Illustrius, Laërtium exscribens, λευκὸν habeat; λευκὸν tamen magis poëticum videtur, ut infra λευκὸν ὄνυχα 950. Si hoc legis, σῖγα, σῖγα jungendum est cum τίθετε; si λεπτὸν praefers, σῖγα, σῖγα sententiam per se absolvit. [λεπτὸν praeferendum, quippe nec minus poëticum et plus signi-

[*) Noviss. Londin.: „Plutarchus Alc. p. 203. B." In exemplari olim Heyniano Porsonus scripsit: „Plutarch. Alcib. p. 203. D." *G. H. S.*]

τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.

ficans, quam λευκὸν, quod epitheton est simpliciter ornans. Quod plus significare dixi, quomodo intelligi velim, facile apparebit, si inspexeris quae ad Theocrit. VII. 70. et ad Sophocl. Aj. 402. notavi. *G. H. S.*]

141. τιθεῖτε Ald. et MSS. ψοφεῖτε pro κτυπεῖτε MS. Leid. apud Valckenaerium ad Phoeniss. 1371. MS. Cott. Scholiastes Nicandri Ther. 424. Sed aliud hic restat observandum. Cum enim versus hic forte fortuna iambicus esse videretur, viri docti parem reddere antitheticum 154. certatim anniti. ποίαν pro τίνα Kingius his ex *optimo* suo, quod ex Triclinii interpolatione profectum videtur. τίν' ὦ τ. ε. τίν' ἤδη σ. Musgravius. τύχαν τίν' ἂν λέγοιμι Brunckius ex conjectura edidit. Sed in hoc bis peccavit. Multo enim minori molimine poterat, neque ordine, neque verbo mutato, τίν' ἂν τ. εἴποιμι. Sed profecto legendum τίθετε, et versus est trochaicus trimeter catalecticus, ab aliis acephalos iambicus vocatus. Hephaest. p. 19. Nec me fugit, Brunckium pluribus in locis Sophoclis et Aristophanis τιθεῖς, ξυνιεῖς, et similes barbarismos aut reliquisse aut intulisse. Attici dicebant τίθημι, τίθης, τίθησι. Ubicunque τιθεῖς legitur, legitur ex errore scribarum ει et η permutantium. Exempla proferri debebant, ubi, versu cogente, τιθῶ, τιθεῖ, τιθοῦμεν, τιθεῖτε Attici adhibuerint. Unde enim fit, ut haec forma, tam metro commoda, nusquam fere occurrat, nisi ubi metro sit prorsus inutilis? At enim, inquit, τιθεῖ habet Euripides Cycl. 526. Ὅπου τιθεῖ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής. Μεθεῖτε bis habet Aristophanes Ran. 1337. 1346. quod ex pristina verbi forma ἕω deductum est. Verum in priore loco legendum τιθῇ, quam constructionem, suppresso ἂν, amant Tragici. Ion. 1065. ὅπου δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς θέλῃ τις pro ὅταν melius habet Stobaeus LII. (LIV.) p. 360, 41. Electr. 978. Ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί; ὅπου λάβῃς fragm. incert. 103. Sophocles apud Plutarch. T. II. p. 54. A. 767. A. Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος. Aristophanis loca fortasse jure omisissem; sed ne quid intactum, quod ad rem pertinere videatur, relinquam, lege utrobique Μέθεσθε, in media voce, quae longe aptior, ut λαβομένω 1332. μεθήσθον 1333. ἐχόμεθα 1334. λάβεσθε 1343. Obiter monebo, ψοφεῖτε, quod recte servat Nicandri Scholiastes in Aldina utraque, in edd. quibusdam, Coloniensi certe anni 1530, Parisiensi 1557, mutatum esse in κτυπεῖτε.

ἄπο προβᾶτ' ἐκεῖσ',
ἀπὸ πρό μοι κοίτας.

ΧΟΡΟΣ.

ἰδοὺ πείθομαι.
ΗΛ. ἃ ἃ σύριγγος ὡς πνοιὰ 145
λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι.
ΧΟ. ἴδ' ἀτρεμαίαν ὡς ὑπόροφον
φέρω βοάν. ΗΛ. ναὶ οὕτω
κάταγε, κάταγε· πρόσιθ' ἀτρέμας,
ἀτρέμας ἴθι· λόγον ἀπόδος, ἐφ' ὅ,τι 150
χρέος ἔμολετέ ποτε·
χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.
ΧΟ. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. ἀντ. α.
ΗΛ. τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς;
ἔτι μὲν ἐμπνέει, 155
βραχὺ δ' ἀναστένει.
ΧΟ. τί φής; ὦ τάλας.
ΗΛ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν.

143. Kingius ex K. λέχους. Sed hoc si vitium est, emendari debet 159, ut socio suo 146 respondeat. ἀπόπροθί μοι κοίτας M. et sic voluit Cant. ἀπόπροθι κοίτας N. Dionys.

145. ὅπως πνοὰ Ald. et MSS. ὡς πνοιὰ dedi partim ex conjectura Kingii. Mox ὑπόροφον primum in ὑπνοφόρον mutatum voluit, deinde vulgatum defendit Musgravius. Sensus videtur esse: *Edo vocem, qualis est submissior calami sonus.*

154. τίνα δὲ συμφοράν Ald. et MSS. In numeris permutandis ludunt librarii, ut in hac fabula 3. 97. 106. 1076. Phoeniss. 1355. (1374.) τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνα λόγον in plerisque edd. In hac ipsa voce variatur supra 61. ubi συμφορὰς dant Ed. Kingii, Schol. Mosq. D. marg. Harl. et J. Vide plura exempla ad Med. 34.

156. Musgravii conjecturae sunt ἀνασθμαίνει, ἀνασφάλλει, ἀνακταίνει, quarum nulla probanda videtur.

159. χάριν pro χαράν membr. var. lect. [Conf. Drusius ad Vet. Int. Gr. Fragm. p. 171. *G. H. S.*]

ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργ- 160
μάτων· τάλας φεῦ μόχθων.
ΗΛ. ἆ ἆ ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν·
ἔλακεν ἀπόφονον, ὅτ' ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε
φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος. 165
ΧΟ. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας. στροφὴ β'.
ΗΛ. σύ νιν, τάλαινα, θωΰ-
ξασ' ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
ΧΟ. εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.
ΗΛ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων 170
πάλιν ἀνὰ, μεθεμένα κτύπου,
πόδα σὸν εἱλίξεις.
ΧΟ. ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὖ.
ΧΟ. πότνια, πότνια νὺξ, στροφὴ γ'.
ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων βροτῶν, 175
Ἐρεβόθεν ἴθι· μόλε μόλε κατάπτερος
Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον·
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα.
ΗΛ. κτύπον ἠγάγετ'. ΧΟ. οὐχί. ΗΛ. σῖγα, 180
σῖγα φυλασσομένα στόματος
ἀνακέλαδον ἀπὸ λέχεος ἥ-
συχον ὕπνου χαρὰν παρέξεις φίλα.
ΧΟ. θόρει· τίς κακῶν τελευτὰ μένει; ἀντιστρ. β'.

160. 161. ὦ μέλεος et ὦ τάλας Ald. ὦ delevit Kingius ex MSS. et infra 183.

167. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα, Ald. et MSS. Delevi γὰρ et ὦ. In v. 169. νῦν post οὖν omittunt plures MSS. Deinde transposui clausulas πόδα σὸν εἱλίξεις, et μεθεμένα κτύπου.

173. ὑπνώσσει Ald. Duplicant σ membranae.

177. τὸν Ἀγαμεμνόνειον Ald. et plerique MSS. ἐπὶ φόνον Aug. 1. apud Brunckium.

179. διοιχόμεσθα διοιχόμεσθα Ald. quod ex MSS. mutavit Kingius, et sic fere Cant. M. N.

ΗΛ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ 185
γὰρ πόθον ἔχει βορᾶς.
ΧΟ. πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.
ΗΛ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός. 190
ΧΟ. δίκᾳ μὲν, καλῶς δ' οὔ.
ΗΛ. ἔθανες, ἔθανες, ὦ ἀντιστρ. γ'.
τεκομένα με μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλεσας
πατέρα τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος.
ὀλόμεθ', ὀλόμεθ' ἰσονέκυε. 195
σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς, τό,τ' ἐμὸν οἴχεται
πλέον βιότου μέρος ἐν
στοναχῇσί τε καὶ γόοισι,
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις· ἄγαμος,
ἔπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον ἃ 200
μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
ΧΟ. ὅρα παροῦσα παρθέν' Ἠλέκτρα πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε.
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.

185. ἄλλο γ' εἴπω Ald. εἶπας Mosq. D. εἴπω aut γ' εἴπω omittunt plures MSS. a manu recentiori addit R. Delevit Kingius, qui et ἐξ 168. delerat, et 186. ἴσχει πόθον ediderat. γ' εἴπω omittit N. εἴπω Cant. M.

190. ματέρος Ald. cum MSS. quibusdam, et mox δίκαια, sed δίκᾳ K.

192. ἔκανες ἔθανες Ald. Cant. M. N. R. ἔκανες ἔκανες ex conjectura Reiskii dedit Brunckius. ἔθανες ἔθανες Harl. quem sequor.

195. ἰσονέκυε dedi pro ἰσονέκυες, quod duabus de causis depravari potuit.

196. σὺ γάρ τ' Ald. sed τό τ' ἐμὸν cum meliori parte MSS. τὸ δ' ἐμὸν ex membr. Brunck. qui cavet nihil acrius, quam ne τε post οὔτε aut τε sequatur.

197. βίον τὸ πλέον Ald. et MSS.

200. ἐπεὶ δ' Ald. ἐπὶ δ' multi MSS.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, 205
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν, ἀπολειφθεὶς φρενῶν. 210
ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;
ΟΡ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
ΗΛ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κοὐκ ἀναίνομαι 215
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
ΟΡ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, κἀὐχμώδη κόμην
ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
ΗΛ. ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,

206. ἐν δέοντί τε quidam MSS. et Stobaeus p. 419. Si quid mutandum, malo: ἐν δέοντι γάρ. Med. 1274. (1288.) Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ.

209. πόθεν, πότ' male edd. pleraeque. ποτ' tantum fortius interrogat, non diversam quaestionem facit, ut ποῖ ποθ' infra 272.

214. De πέλανος Harpocration, hunc locum citans.

217. πλευροῖσι πλευρὰ καὶ αὐχμώδη Ald. πλευρῆς πλευρὰν R. Ut scias, quanta crux librariis fuerit hoc nomen πλευρὸν, loca quaedam, prout in Aldina edita sunt, exscribam. Orest. 790. Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰν νωχελῆ νόσῳ. Alc. 373. σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς ἐκτεῖναι πέλας Πλευροῖσι τοῖς σοῖς. Bacch. 740. Εἶδες δ' ἂν ἢ πλευρὰν ἢ δίχηλον ἔμβασιν. In Phaëthontis fragmento apud Longinum, Πλῆξας δὲ πλευρὰν πτεροφόρων ὀχημάτων, MS. Par. recte πλευρά. Vide ad Hec. 820. (826.)

218. νόσῳ pro κόραις Kingii Schol. et P.

219. Intellige ἕνεκα ante βοστρύχων. [Non intelligi satis patet: fortasse minus pateat, quae sit ratio genitivi. Sed talia non sunt rarissima. Compara simillimum Mnasalcae VIII. κράναν τ' αἰγείροιο κατάσκιον· quam scripturam unice veram miror virum egregium iterum sprevisse. V. Melet. Crit. p. 138. Ut illic κράνα dicitur κατάσκιος ob arboris umbram, ita hîc κάρα πινῶδες ob capillorum illuviem. *G. H. S.*] Frustra enallagen cogitat Brunckius post Scholiasten et Kingium.

ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας. 220
ΟΡ. κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῇ νόσος
μανιάς μ', ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη.
ΗΛ. ἰδοὺ φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
ΟΡ. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας. 225
ΧΟ. δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.
ΗΛ. ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις,
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

Versus a Schol. laudatus est Apollonii Rhod. II. 200. πίνῳ δέ οἱ αὐάλεος χρὼς Ἐσκλήκει. Ibi est τέ et αὐστάλεος, illud pejus, hoc non melius, δὲ etiam Schol. Apollon. II. 302. [Pusillum accentus vitium Porsonum, ut in similibus formis alios (v. Aristarch. Anti-Blomfield. p. 7. sq. 112.), fugit. Nam scrib. αὐαλέος, αὐσταλέος. V. Etymol. M. c. 261. sq. cujus doctrina longe praestat balbutientis Arcadii praeceptiunculae p. 38. sq. *G. H. S.*]

221. Ald. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος μανίας. Delet μ' Heathius, recte repugnante Brunckio. Ipse in versum proximum transposui. Praeterea ex Scholiastae auctoritate accentum in μανιας mutavi, et ex substantivo adjectivum feci. μανιάσιν νόσοις Sophocl. Aj. 59. μανιάσιν λυσσήμασι mox 264. λύσσας μανιάδος 320. λύσσα μαινὰς fragm. apud Stobaeum Grot. p. 241. ubi cum Plutarchi editio Aldina p. 757. A. det μανίας, legendum μανιάς.

222. Pro μέλη habent δέμας H. J. Aug. 2. Difficile est eligere. In alterum desinit versus 216. in alterum 225.

223. τι ed. King. ex MSS. quibusdam.

224. Utrumque junxit Evenus Parius apud Plutarch. T. II. p. 1102. B. Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ. De metro vocis ἀνιαρὸς vide ad Phoen. 1334. (1353.)

228. Hanc sententiam, non semper veram, intra artiores fines contrahit Herc. F. 1295. Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν. Ridet Comicus anonymus (fortasse Anaxandrides: vide Athenaeum XV. p. 694. F.) apud Scholiasten, ita legendus ope MS. Augustani apud Valckenaer. Diatr. p. 229. Ὁ πρῶτος εἰπών, μεταβολὴ πάντων γλυκύ, Οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'· ἐκ μὲν γὰρ κόπου Γλυκεῖ' ἀνάπαυσις, ἐκ δ' ἀλουσίας ὕδωρ, Καὶ τἄλλα δὴ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου Πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μέν, ἡδὺ δ' οὔ. Ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ. Eodem respicit Antiphanes apud Athe-

ΟΡ. μάλιστα· δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.

naeum X. p. 446. A. Στροφὴ λόγων παρελθέτω τις· ἡδὺ τοι Ἐστὶν μεταβολὴ παντὸς ἔργου πλὴν ἑνός. Levem errorem commisit vir summus, quod locum ex Hercule petitum ad incertam fabulam rettulerit. Pro γλυκὺ Harl. ἡδὺ cum Scholiaste Hermogenis inter Aldi Rhetoras T. II. p. 576, 25. et Eustathio ad Il. *P*. p. 1093, 51. = 1124, 45. Od. *Α*. 1404, 54. = 38, 50. Od. *Φ*. 1910, 30. = 761, 18. Idem tamen Eustathius ad Od. *Π*. p. 1799, 30. = 601, 17. recte habet γλυκύ. In Antiphane Stobaei XCIII. p. 514, 28. Ἅπανθ' ὁ λιμὸς γλυκέα πλὴν αὑτοῦ ποιεῖ, margo Gesneri dat ἡδέα, non illud quidem contra metrum, sed minus numerose. Gregorius Nazianz. Or. I. p. 2. A. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς τὸ λαλεῖν τἀλλότρια· quae a Menandro sumta monuit Elias Cretensis. Grotii Excerpt. p. 755. conatum non probavit Bentleius p. 102, 119. Lege, Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκὺ, Ὡς τοὐκλαλεῖν τἀλλότρια. Praeter Demosthenem a Stephano citatum ἐκλαλεῖν habet Euripides Antiope. Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Κακὸν δ' ὅμιλημ'. Vulgo οὐθ'. Verba sunt Zethi ad Amphionem. Paullo ante κἀνακύκλει Harl. Sed si omnes librariorum errores persequi velim, magnae molis volumen conficiam. Plus centies etiam extra melica metrum pessundat R.

229. ὑγείας Ald. Stob. et sic, vel ὑγίας, omnes, quod sciam, MSS. praeter K. solenni vitio, quod male revocavit Brunckius, eumque secutus Beckius. Nunquam Attici ὑγεία usurparunt. Quis moretur librarios, qui in versus comici initio Πλοῦτον, ὑγείαν *), reliquerint? Facillime vocalis ante cognatam diphthongum elapsa est. Et cur tandem prima in ὑγεία producatur, quae in ὑγιεία semper corripiatur? Idem accidit in ταμιεῖον, quod in ταμεῖον contractum est damno metri apud Harpocration. v. Κτησίου Διός. Anaxandrides sive Diphilus apud Stobaeum LXVIII. p. 279. LXXVII. p. 333. ed. Grot. κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμιείου πικροῦ. Sed recentiores tandem ὑγεία, ταμεῖον et scripsere et pronun-

*) Philemon Stobaei LV. apud Clericum p. 326. qui ὑγείαν ex antiquis edd. revocavit, licet ὑγίειαν jam dedisset Grotius p. 211. Recte editur in Eubulo Athenaei II. p. 63. E. Καὶ πρὸς ὑγιείαν, postulante metro.

κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ. 230
ΗΛ. ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ᾽ εὖ φρονεῖν Ἐρινύες.
ΟΡ. λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
εἰ δ᾽ εἰς βλάβην τιν᾽, ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
ΗΛ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρὸς, 235
ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ᾽ ὥρμισται νεῶν.
ΟΡ. πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς,
ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
ΗΛ. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωϊκῶν ἐκ τειχέων. 240
ΟΡ. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν.
εἰ δ᾽ ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
ΗΛ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως εἰς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων, δυσκλεές τ᾽ ἀν᾽ Ἑλλάδα.
ΟΡ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ. 245
καὶ μὴ μόνον λέγ᾽, ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
ΗΛ. οἴμοι, κασίγνητ᾽, ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἀρτίως φρονῶν.

ciavere. Recte Moeris: Ὑγιεία, Ἀττικῶς. ὑγεία, Ἑλληνικῶς. Si Orpheus cura dignus sit, lege ἠπιόχειρ᾽ ὑγιείαν in exemplo posteriore apud Piersonum. Sed nihil necesse. ὑγιείας recte Schol. Sententiam autem partim mutasse videtur vir doctissimus; in Gnomicis enim Poëtis p. 243. pro Aldino ὑγεία cum Grotio ὑγιεία reposuit.

232. ἕως σ᾽ ἐῶσιν Brunck. sine causa.

236. Ναυπλίῳ Ald. Ναυπλίᾳ membr. et P. ut 466.

245. Sic Ald. MSS. et Stob. Ecl. Eth. p. 197. ed. Canter. Sed σύ τοι Plutarch. T. II. p. 88. C. Mox φρόνει pro λέγε habent Stobaei codices; recte tamen vertit Canterus, *loquere* „λάλει pro φρόνει posui," inquit Grotius, „conjectura ductus; nam sequitur φρόνει." Sed, cum πράττε pro φρόνει det Harl. ex ejus et Stobaei conjunctione bellissimus exsurgit versus, quem Clericus, Reiskius, Trillerus, si viverent, amplecterentur; quemque amplectentur, sat scio, Graiae gentis decora, Ammonius et Invernizius. Καὶ μὴ μόνον φρόνει, ἀλλὰ καὶ πρᾶσσε τάδε.

248. ταχὺ Ald. ταχὺς plerique MSS. Diog. Laërtius

ΟΡ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας· 250
αὗται γὰρ, αὗται πλησίον θρώσκουσί μου.
ΗΛ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις.
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέριαι, δειναὶ θεαί. 255
ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν
σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα.
ΟΡ. μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐριννύων,

VII. 182. et Dion. Chrys. LXXIV. p. 638. ubi λύσσαν excidisse videtur. Ex Diogene sumsi ἀρτίως φρονῶν pro ἄρτι σωφρονῶν, quanquam non multum refert; illud tamen elegantius videtur. μετέθου λύσσαν male sollicitat Arnaldus, ut metrum conjectura sua λυσσᾶς corrumpat. καθαρὸν θεμένη νόον in Scolio apud Athenaeum XV. p. 695. C. [Theognis 89. Brunck. καθαρὸν θέμενος νόον. Add. Mitscherlich. ad Hymn. in Cerer. p. 169. *G. H. S.*] θέμενος ἄγναμπτον νόον Aeschyl. Prom. 163. μετέθου λύσσαν igitur significat: *Insaniam sanitate mutasti*, structura Horatio familiari. Verum vidit Heathius, quem Arnaldum mirum est non castigasse propter spondeum in quarta iambici sede.

249. Hunc et duo sequentes ubi citat Longinus XV. laudat Toupius Alexin Athenaei VIII. p. 339. D. Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ.

[250. κόρας. V. not. ad v. 605. *G. H. S.*]

252. Libanius suo vel librarii errore T. I. p. 460. D. Καὶ πρὸς ἐμαυτὸν Αἰσχύλου λέγω πολλάκις; Μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις. Cum in MSS. quibusdam ἀτρέμας scriptum esset, corrector metri peritus in K. dedit ἀτρέμας ἐν σοῖς δ.

[253. εἰδέναι i. q. ὁρᾶν esse videtur Burgesio praef. ad Troad. p. XXI. non male, opinor. Notiones videndi et sciendi saepe ita commiscentur, ut altera in alteram transeat: quae ipsa causa est, cur apud Graecos ejusdem thematis (*ΕΙΔΩ*) aliae formae de visu, aliae de scientia usurpatae sint. *G. H. S.*]

255. ἱερεῖαι Ald. et MSS. sed ἱέριαι Kingius ex K. [Scrib. ἱερίαι. *G. H. S.*]

μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς εἰς Τάρταρον.
ΗΛ. οἴ 'γὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω, 260
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
ΟΡ. δὸς τόξα μοι κερουλκά, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνεσθαι θεάς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασι.
ΗΛ. βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί; 265
ΟΡ. εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ', οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
ἆ, ἆ. τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα. 270
ἔα. τί χρῆμ' ἀλύω, πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πνευμόνων;
ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;

262. Vide Praef. ad Hec. p. X.

264. Male comparat Musgravius τέκνον φίλε, τέκνον ἄλαστε. Sed hujusmodi adjectiva trium sunt generum, quanquam fatendum est, rarius in neutro usurpari. Infra 827. Δινεύων δρομάσι βλεφάροις, quae citat ex Bacchis Maximus ad Dionys. Areop. et frustra quaesivit Heathius. Phoeniss. 1038. (1052.) φοιτάσι πτεροῖς. Aristoph. Eccles. 584. Εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν, καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν, Τοῖς τ' ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν. Sic tres primae edd. et, ut opinor, MS. Ravennas. Male mutavit Brunckius. Cycl. 250. Τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα, Ἥδιον ἐστίν. Herc. F. 177. γίγασι πλευροῖς. [Ultimus locus ex edit. noviss. Londin. accessit et fortasse rectius omissus esset, nam nonnihil discrepat. Talia autem adjectiva tantummodo πληθυντικῶς in neutro usurpantur, valetque de iis idem, quod Servius ad Virgil. Aen. III. 54. de similibus Latinis monuit. Adde quod sic non leguntur nisi in secundo tertioque casu. Latinis scriptoribus aliquanto plus licuit. *G. H. S.*]

265. βεβλήσεται Ald. MSS. Plutarch. Sympos. IX. p. 737. A. βληθήσεται Laërt. IX. 60. Utrumque Euripidi usurpatum.

271. πλευμόνων edidit Brunckius, sed sententiam ad Sophoclem mutavit, illud veteris Atticae, hoc recentis arbitratus.

ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν᾽ ὁρῶ.
ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ᾽ εἴσω πέπλων;
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν, 275
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ᾽, εἴργασται δ᾽ ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ᾽ ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον, 280
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ᾽ ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν, εἰ κατ᾽ ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν, μητέρ᾽ εἰ κτεῖναί με χρὴ,
πολλὰς γενείου τοῦδ᾽ ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς,
μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος, 285

273. Debebat Hegelochus, qui Orestis personam egit, ita verba γαλήν᾽ ὁρῶ efferre, ut elisionis significationem aliquam daret. Is vero, spiritu deficiente, dixit γαλῆν ὁρῶ, quod largam ridendi materiem Comicis praebuit, quos citant Scholiastae ad hunc locum et Aristoph. Ran. 306. Ceterum verissime observat Reiskius, Euripidem facile potuisse soloecismum et sibila Comicorum effugere, versum sic concinnando: Ἐκ κυμάτων γὰρ ὁρῶ γαλήνην αὖθις αὖ. Certe Aristophanis, Sannyrionis, Strattidis aculeos potuit contemnere, si sic omnia dixisset. Deinde 274. Electrae, et 275. Orestis personam praefigit Aldina, legens θεὶς, sed notas eas sustulit Canterus, Scholiaste et MSS. suffragantibus.

274. κλάεις Brunckii membranae et Cant.

279. Aristoph. Plut. 8. τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι.

280. Aut εἰς ἔργον cum Ald. aut ἔργον εἰς (vel ἐς) plerique MSS. unde ἔργμ᾽ conjicit Musgr. Sed recte εἰς membr. Mosq. D. omittunt, ut et Schol. ad Sophocl. Oed. T. 1328.

283. Sic Ald. et multi MSS. Alii cum Kingio μ᾽ ἐχρῆν. Unus χρεών. Sed primum elegantius. Nempe interrogatio post εἰ recte in praesenti effertur, quamvis ad praeteritum pertineat.

285. μήπω Ald. et MSS. quidam. Plures μήποτε,

εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς,
ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, 290
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχαινε παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,

quod editum voluit Musgravius, edidere Barnesius, Kingius, alii. Μήπω plane quidem est ineptum, μήποτε vero non optimum. Praeterea τεκοῦσα absolute nunquam, credo, ab Euripide ponitur pro μήτηρ. Diversa enim ratio est in Iph. A. 741. corruptus locus Menandri fragm. inc. 710. Recte igitur solus Harl. μὴ τῆς τεκούσης.

286. ἤμελλε Ald. Variant MSS. inter hoc et ἔμελλε. Versu sequenti ἐγὼ δ' Ald. Quod edidi, est in Harl. et, puto, in aliis.

288. Hanc lectionem, in qua omnes MSS. consentiunt, retinere malui, quam cum Brunckio κασιγνήτη substituere. Quidni enim ἀνακάλυπτε tam bene pro ἀνακαλύπτου, subaudito pronomine, ponatur, quam καταπαύσας pro καταπαυσάμενος Hec. 906. (918.) ἔπειγε pro ἐπείγου infra 789. (ubi MS. unus ἐπείγου) et alibi, ἔγειρε pro ἐγείρου Iph. A. 626.? Duo posteriora loca eodem consilio citat Musgravius, cujus sententiam male cepisse videtur Brunckius, quasi is putasset ου elidi posse. Contra verba quaedam ex neutrali transitivam induunt significationem, ut ἐκπτήσσειν, ῥεῖν, Hec. 177. 526. (528.) quae insani esset solicitare.

291. Sic Ald. μοι King.

292. ἴσχανε Ald. et quidam MSS. Alii ἴσχναινε, quod analogia postulat; alii denique ἴσχαινε, quam veram scribendi rationem esse credo, et ab Atticis propter sonum praelatam. Non valde dissimile est, quod ἐχθραίνω dicere noluerunt, sed ἐχθαίρω, quae forma Tragicis semper restituenda. [Tales formae a solo aurium sensu pependerunt et, quamvis repugnante etymologia, probatae sunt: ut fallantur, qui ἰσχαίνω ab ἴσχω derivant. Nec minus in Latina lingua sensus aurium derivata passim deflexit a forma primitivorum. V. Forcell. Lex. s. v. *Crebresco*. *G. H. S.*]

ἡμᾶς παρόντας χρὴ σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω, 295
ὕπνῳ τ' ἄυπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν. 300
ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας, 305
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίγνεται.

297. σῖτά τ' Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. χροὸς Kingius ex K. Omnes fere MSS. χρωτὶ cum Aldo, vel χροΐ, quod mirum est, cum supra 51. occurrat ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.

301. καὶ θανεῖν Kingius ex K. R. et sic Cant. M. N. Aldus et ceteri, κατθανεῖν. Simili modo peccatum est in Sophocl. Antig. 742. ubi pro, ὦ παγκάκιστε, lege, ὦ παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί, ex Plutarcho T. II. p. 483. C. Contra Phoeniss. 1759. (1790.) iidem Cant. M. cum uno Leid. κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν.

[303. Signum interrogandi post σωθήσομαι dele et pone post ἄφιλος. Talia velles Porsonum paulo majori cura dignatum esse. *G. H. S.*]

308. νοσῇς et δοξάζεις Ald. cum M. et majori MSS. parte (vel δοξάζῃς cum Cant. N.). Brunckius ex var. lect. Schol. et membr. νοσῇ — δοξάζῃ edidit, sed sententiam mutavit ad Soph. Trach. 2. Recte. Amant enim secundam personam in hac formula. Praeter MS. in eo Trach. loco ἐκμάθοις habent Suidae duae priores editiones, totidemque MSS. quos ipse inspexi. Probum quidem est alterum, sed rarius, ut Oed. T. 315. Mox γίνεται Ald. γίγνεται D. et forte alii.

ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, στροφή. 310
δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
Ποτνιάδες θεαὶ,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ᾽. ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν 315
ταναὸν αἰθέρ᾽ ἀμπάλλεθ᾽, αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ᾽ ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος 320
φοιταλέου· φεῦ μόχθων.
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔῤῥεις.
τρίποδος ἄπο, φάτιν, ἃν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος, ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί. 325

310. αἶ αἶ Ald. et MSS. quidam.

313. ἐλλάχετ᾽ Brunck. sine causa. ἐν omittunt MSS. quidam.

316. ἀμπάλλεσθ᾽ Ald. et MSS. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex πάλλω medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319. MSS. quidam ἐᾶτ᾽, male.

319. δόμον in textu M. γόνον pro v. l.

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J.

323. MSS. plures aut ἀπόφασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἀνὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Aeschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ δωρίζοντες.

325. μυχοὶ γᾶς Ald. et MSS. Sed delevit Kingius, neque habet K. a prima manu. [ubi sunt qui dicuntur μεσόμφαλοι μυχοί. V. Ind. ad Gregor. Cor. p. 986. *G. H. S.*]

ἡμᾶς παρόντας χρὴ σε νουθετεῖν φίλα.
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω, 295
ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δὸς,
σῖτόν τ' ὄρεξαι λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν. 300
ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι,
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταυτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι;
ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος· εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾷν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας, 305
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου· μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
κἂν μὴ νοσῇς γὰρ, ἀλλὰ δοξάζῃς νοσεῖν,
κάματος βροτοῖσιν, ἀπορία τε γίγνεται.

297. σῖτά τ' Harl. in textu, sed in marginali scholio σῖτον, ut vulgo. χροὸς Kingius ex K. Omnes fere MSS. χρωτὶ cum Aldo, vel χροΐ, quod mirum est, cum supra 51. occurrat ἐπ' αὐχένος βαλεῖν.

301. καὶ θανεῖν Kingius ex K. R. et sic Cant. M. N. Aldus et ceteri, κατθανεῖν. Simili modo peccatum est in Sophocl. Antig. 742. ubi pro, ὦ παγκάκιστε, lege, ὦ παῖ κάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί, ex Plutarcho T. II. p. 483. C. Contra Phoeniss. 1759. (1790.) iidem Cant. M. cum uno Leid. κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν.

[303. Signum interrogandi post σωθήσομαι dele et pone post ἄφιλος. Talia velles Porsonum paulo majori cura dignatum esse. *G. H. S.*]

308. νοσῇς et δοξάζεις Ald. cum M. et majori MSS. parte (vel δοξάζῃς cum Cant. N.). Brunckius ex var. lect. Schol. et membr. νοσῇ — δοξάζῃ edidit, sed sententiam mutavit ad Soph. Trach. 2. Recte. Amant enim secundam personam in hac formula. Praeter MS. in eo Trach. loco ἐκμάθοις habent Suidae duae priores editiones, totidemque MSS. quos ipse inspexi. Probum quidem est alterum, sed rarius, ut Oed. T. 316. Mox γίνεται Ald. γίγνεται D. et forte alii.

ΧΟ. αἶ, αἶ, αἶ, στροφή. 310
δρομάδες ὦ πτεροφόροι,
Ποτνιάδες θεαὶ,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ᾽. ἐν
δάκρυσι καὶ γόοις,
μελαγχρῶτες Εὐμενίδες, αἵ τε τὸν 315
ταναὸν αἰθέρ᾽ ἀμπάλλεθ᾽, αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι, καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ᾽ ἐκ-
λαθέσθαι λύσσας μανιάδος 320
φοιταλέου· φεῦ μόχθων.
οἵων ὁ τάλας ὀρεχθεὶς ἔῤῥεις.
τρίποδος ἄπο, φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος, ἀνὰ τὸ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί. 325

310. αἶ αἶ Ald. et MSS. quidam.

313. ἐλλάχετ᾽ Brunck. sine causa. ἐν omittunt MSS. quidam.

316. ἀμπάλλεσθ᾽ Ald. et MSS. Literam abstuli cum Musgravio propter metrum. Simplex πάλλω medio sensu occurrit Electr. 438. Mox 319. MSS. quidam ἐᾶτ᾽, male.

319. δόμον in textu M. γόνον pro v. l.

321. Sic Ald. et alii. Sed κακῶν post φεῦ addunt A. D. H. J.

323. MSS. plures aut ἀπόφασιν aut cum Aldo ἀπόφατιν. Sed ex duobus Musgravianis et totidem Brunckianis recte distinctum est.

324. ἔλακεν ἔλακε Ald. semel tantum A. K. Cant. Mox ἀνὰ τὸ δάπεδον Brunckius, addito articulo. Primam in δάπεδον producit Aeschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασὶ δωρίζοντες.

325. μυχοὶ γὰρ Ald. et MSS. Sed delevit Kingius, neque habet K. a prima manu. [*ubi sunt qui dicuntur μεσόμφαλοι μυχοί.* V. Ind. ad Gregor. Cor. p. 986. *G. H. S.*]

ἰὼ Ζεῦ, ἀντιστροφή.
τίς ἔλεος, τίς ὅδ᾽ ἀγὼν
φόνιος ἔρχεται
θοάζων σε τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα
δάκρυσι συμβαλεῖ 330
πορεύων τις εἰς δόμον ἀλαστόρων
ματρὸς αἷμα σᾶς, ὅ σ᾽ ἀναβακχιοῖ;
κατολοφύρομαι, κατολοφύρομαι,
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς 335
τινάξας δαίμων κατέκλυσεν
δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροισιν ὀλεθρίοις ἐν κύμασι.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων 340
τὸν ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή;
καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει

330. συμβάλλει Ald. et plerique MSS. Sed quidam συμβάλει, unde metro convenientius συμβαλεῖ dedi.

331. δόμους Ald. Variant MSS.

332. ματέρος — ἀναβακχεύει Ald. et MSS. Emendatio est Musgravii, qui citat Bacch. 109. Sophoclem apud Strabon. XV. p. 1008. A. (687.)

336. κατέκλυσ᾽ αἰ — ῶνα πόνων Musgrav. propter metrum.

338. λάβροις ὀλεθρίοισιν Ald.

339. 340. Sic Aldus, quem, licet mendosum, secutus sum, potius quam aeque mendosum pro mendoso substituam. Quidam MSS. omittunt ἕτερον, quod proinde ejecit Brunckius, lacuna relicta. ἄλλον omittunt Cant. M. N. Mox 341. τῶν pro τὸν Ald. sed τὸν D. MS. Cant. K. L. M. N. Paullo ante ἐπὶ πάρος Reisk. ἐπίπαρος edidit Brunckius.

342. ὧδε Ald. ὅδε plurimi MSS. In versu sequenti prope omnes MSS. cum Aldo, πολλῇ δ᾽ ἁβροσύνῃ, unde, si ἄναξ ejicies, quod omittit Dion Chrys. Or. II. p. 27. facies, sed durissimis numeris, Μενέλαος, πολλῇ δ᾽ ἁβροσύνῃ. Huic lectioni favere videtur J. sed is hoc loco

Μενέλαος ἄναξ, πολὺ δ' ἀβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι,
τῶν Ταντάλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν. 345
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
εἰς γῆν Ἀσίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι, 350
Τροίαθεν ἐλθὼν, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω.
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην;
καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο, 355
Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεὸς,
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς παρασταθείς,
Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανὼν, 360

adeo turbatus est, ut nihil certi statuere audeas. Ego ex v. l. MS. apud Musgravium πολὺ δ' ἀ. edidi post alios. Neque ἄναξ temere ejiciendum. Aeschyl. Pers. 5. οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεύς. [Homerus Od. XX. 194. ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. G. H. S.] Mox δῆλος ὁρᾶται Dion, et pro var. lect. Harl. in textu L. de quo vide infra 659. minus bene. Deinde τοῦ Ταντάλιδᾶν Dionis editio prima.

346. ὁρμίσας Ald.

[349. θεόθεν jungam cum ὁμιλεῖς. G. H. S.]

350. 351. πῇ μέν — πῇ δ' MSS. quidam.

[352. ἀθλίοις κακοῖς. Troad. 504. Seidl. τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς ἀθλίων κακῶν. Duo hi loci satis tuebuntur, quod editiones Valckenarianam antegressae habent Phoeniss. 1653. ἐν οἵοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς. Vides, ubique hanc clausulam esse trimetri. G. H. S.]

359. τόδ' et καταστάθεὶς MSS. quidam.

λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις·
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν. ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονὸς,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξωρμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος 365
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἁλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον.
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν, εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά· 370
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰὼν,
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
ΟΡ. ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ μηνύσω κακά. 375
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω
ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ'. ἀφῖξαι δ' αὐτὸς εἰς καιρὸν κακῶν.
ΜΕ. ὦ θεοὶ, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
ΟΡ. εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς· φάος δ' ὁρῶ. 380
ΜΕ. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρὸν τάλας.
ΟΡ. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.
ΜΕ. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.

362. δακρύων τ' Ald. Sed δ' plerique codices.

367. ἁλικτύπων Ald. Sed ἁλιτύπων ex MSS. Bodl. edidit Kingius, et sic Mosq. D. ἀλυτύπων L.

368. θυγατρὸς Ald. et pauci MSS. Plurimi παιδός.

372. ἐξέλιπον Ald. et plures MSS. Duo saltem Aug. 2. et C. C. C. ἐξέλειπον, quod, si Brunckium audis, soloecum est, post ἦν, ὅτ'. Infra tamen 519. 520. edidit εἶχες — ὅτ' ἐξέβαλλεν, ubi, si sibi constare voluisset, revocare debuerat pristinam lectionem ἐξέβαλε.

375. σημανῶ Ald. μηνύσω A. J. K. M. N. R. Cant. quod multo aptius. *Ego me ipsum deferam.*

[378. αὐτός. F. αὐτόν. *in ipsum discrimen malorum. G. H. S.*]

ΟΡ. τὸ σῶμα φροῦδον, τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ με.
ΜΕ. ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία. 385
ΟΡ. ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
ΜΕ. ἤκουσα· φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
ΟΡ. φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἐς ἐμὲ πλούσιος κακῶν.
ΜΕ. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
ΟΡ. ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεῖν' εἰργασμένος. 390
ΜΕ. πῶς φής; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.
ΟΡ. λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με —
ΜΕ. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.

384. μοι Ald. με plerique MSS.

387. Post φείδου δ' distinguit Brunckius, quem si sequeris, λέγειν pro imperativo accipies; sin minus, ὥστε subaudies cum Scholiaste. Eustathius ad Il. *Ι*. p. 762, 62. = 667, 19. ῥέξαι γὰρ ὁ Φοῖνιξ λέγει τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ, εὐφημῶν, καὶ φειδόμενος ὀλιγάκις λέγειν κακά. [V. Bergler. ad Alciphr. III. ep. 55. *G. H. S.*]

388. εἰς ἐμὲ Ald.

389. Ὀρέστα τίς σ' ἀ. ν. Clemens Alex. Strom. VII. p. 844. Ὀρέστα τλῆμον, τίς σ' ἀ. ν. Stobaeus XXIV. p. 119. Grot. et sic citat Pricaeus ad Appul. Met. III. p. 141. An igitur Clemens et Stobaeus vitio memoriae erravere? an veram lectionem conservavere? an excidit quiddam e vulgatis?

390. ἡ ξύνεσις habet Eustathius ad Il. *Α*. p. 22, 4. = 17, 6.

391. σοφόν τοι. Sic Ald. et Schol. MSS. quidam τι. Eadem varietas infra 537. In versu sequenti distinctionem minorem posui, ut significarem, orationem abrumpi imperfectam, et infra 408., ubi nihil difficultatis video. [Talibus locis in locum distinctionis minoris s. commatis, quod dicimus, suffeci lineolam, quae commodior videbatur. *G. H. S.*]

393. Eodem modo Herc. F. 346. ἀμαθής τις εἶ θεὸς, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς. Dan. 34. ἐπεὶ δὲ τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο· ubi ne quis anapaestum se in tertio loco invenisse putet, monendus est, θεὸς esse monosyllabon; quod in ceteris casibus saepissime fit, in nominativo et accusativo singulari non raro. Veteres Attici hanc vocem libenter in sermone contraxisse videntur; nomina enim a θεὸς incipientia pronunciarunt, Θουγενίδης, Θουκλῆς, Θουκυδίδης, Θουφάνης, Θούφραστος. Θου-

ΟΡ. μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.
ΜΕ. ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν; 395
ΟΡ. ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.
ΜΕ. πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
ΟΡ. νυκτὸς φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.
ΜΕ. παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
ΟΡ. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. 400
ΜΕ. φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

κρίτον nomen habet Lucianus Dial. Mort. VI. restituendum apud Chishull. p. 90. θεὸς est monosyllabon in Androm. 1262. Suppl. 333. Bacch. 47. 1347. Ion. 440. θεὸν Troad. 955. Bacch. 67. 1294. 1298. Ion. 1636. In Bacch. 840. Electr. 300. ἄστεος est spondeus, aut scribendum ἄστεως. [Hoc malim, it. in Simonide π. γυν. 74. Neque enim nimis liberales non esse decet in tali synaloephe admittenda, minime ibi, ubi tam facilis est transitus ad consuetam rationem. In θεὸς et θεὸν hoc recte fieri, etiam Doricae formae θεῦς, θεῦν, e vetustissima Graecorum lingua ab Alexandrinis τὸ ἀρχαιοπινὲς misere depereuntibus retractae, satis ostendunt. *G. H. S.*]

394. μητρὸς θ' Ald. et MSS. Copulam omisit Brunckius, et omittit Schol. ad 390.

396. MS. Cant. manifesta sed notabili glossa, ἐν ᾗ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον. Ion. 388. laudavit Musgravius: ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἐστὶν, ὀγκωθῇ τάφῳ. τάφων M. et ον suprascr.

[400. ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον. δρᾶν αἷμα notanda locutio. Infra 1137. κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν. *G. H. S.*]

401. ἐκ φασμάτων Ald. Sed φαντασμάτων MSS. Bodl. D. H. L., ut primo voluisse videtur Cant. φάντασμα alibi Euripides, Hec. 54. 92. 390. (391.) Tragicus apud Diogenem Laërtium VI. 95. Τάδ' ἐστ' ὀνείρων νερτέρων φαντάσματα. Tragicus alius, Aeschylus, opinor, apud Plutarch. de Superst. p. 166. A. Ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ, Χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω. In Aeschyl. Theb. 716. melior lectio videtur ἐνυπνίων φαντασμάτων quam φασμάτων ἐνυπνίων. Ipse enim iterum habet νυκτέρων φαντασμάτων apud Athenaeum XI. p. 491. A. Phot. Lex. MS. forsan ex hoc loco: Φαντασμάτων. ἀντὶ τοῦ, ψευδῶν φαντασιῶν.

ΟΡ. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
ΜΕ. οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.
ΟΡ. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.
ΜΕ. αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ; 405
ΟΡ. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.
ΜΕ. οὐ δεινὰ, πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
ΟΡ. ἀλλ' ἐστὶν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς —
ΜΕ. μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
ΟΡ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. 410
ΜΕ. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
ΟΡ. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ,τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.

404. ἀπαίδευτα δ' ἀποτρέπου Ald. et plerique MSS. σεμνὰ H. et ἀπαίδευτον K. adhuc corruptius. εὐπαίδευτα, ut conjecit Musgravius, habet Mosq. D. ἀποτρέπῃ pro ἀποτρέπου recte idem Musgravius. Atticam formam ἀποτρέπει habet a pr. m. E. In Hec. 417. (413.) pro δέχου habent δέχῃ A. D. H. R. Eumath. δ' ἔχει pro var. lect. H. τ' ἔχει C. unde si quis δέχει praeferat, non magnopere contendam.

406. οἷς γ' Ald. οἷς plures MSS. Contra idem γε mox 411. male omittit, ut et Clemens Alex. Cohort. p. 65.

[408. ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς ambigue dictum, aliterque intellexit Menelaus, aliter ipse Orestes, hic de relatione ad alium s. de crimine communicando cum Apolline, ille de mali levatione, quam Orestes ipsi videbatur αὐτοχειρίᾳ moliturus; quapropter dicit μὴ θάνατον εἴπῃς. ἀναφέρειν et ἀναφορὰ hoc sensu passim leguntur. Quod autem Orestes dixit ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς, non ἀ. ἐκ τ. ξ., non tanti est, ut Menelao omnis errandi occasio praecidi debuerit, siquidem usus genitivi, inprimis apud poëtas, latissime patet. Conf. v. 442. — His scriptis perlibenter vidi, eandem loci, qui vulgo habetur obscurus adeoque corruptus, explicandi rationem jam Heathio placuisse, quem cur Interpretes non audierint, parum intelligo. An, quod ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς, minus quidem recte, *calamitatis hujus remedium* verterat? *G. H. S.*]

412. οἱ omittit Ald. et fere omnes MSS. Versum quidem sine eo in sex pedes distribuere poteris, sed omni rhythmo carentes. Similis erat in plerisque Sophoclis

ΜΕ. κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
ΟΡ. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
ΜΕ. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί; 415
ΟΡ. ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
ΜΕ. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.
ΟΡ. οὐ σοφὸς, ἀληθὴς δ' εἰς φίλους ἔφυν φίλος.
ΜΕ. πατρὸς δὲ δή τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
ΟΡ. οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω. 420
ΜΕ. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις, δράσας τάδε;
ΟΡ. μισούμεθ' οὕτως, ὥστε μὴ προσεννέπειν.
ΜΕ. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
ΟΡ. ἐκκλείομαι γὰρ δωμάτων, ὅποι μόλω.
ΜΕ. τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; 425

editionibus Aj. 1028. σκέψα | σθε πρὸς | θεῶν | τύχην | δυοῖν | βροτῶν· quanquam ille nostro adhuc modulatior est, qui sic est scandendus: δουλεύ | ομεν | θεοῖς | ὅ,τι ποτ' | εἰσὶν | θεοί. Sed τὴν τύχην ex MSS. reposuit Brunckius, non tamen primus; ita enim exstat in tribus minimum editionibus, Juntina utraque, Francofurtana. Ita etiam editiones Suidae v. τύχη Porto antiquiores. Reiskius, quod cum risu mirere, huic nostro versui primus numeros restituit. Praeterea neutiquam otiosus est articulus. Sensus est: *Servi sumus deorum, quicquid tandem sunt* ISTI *dii.* Eodem modo in initio Melanippes posuerat: Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. Sic legendus iste locus, ubicunque occurrit apud Plutarchum, Lucianum, Athenagoram, Justinum M. ut liquet ex Herc. F. 1264. Ζεὺς, ὅστις ὁ Ζεὺς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο. Tandem οἱ θεοί habet Mosq. A.

418. Mirifice depravatus est hic versus in codicibus. Ald. et MSS. bona pars, εἰς φίλους ἔφυς κακός. ἔφυς κακῶς J. Alii εἰπὼν pro ἔφυς, utrumque K. hoc in textu, illud supra pro var. lect. εἰς φ. ἔφυς κακῶς εἰπὼν (with β over ἔφυς and α over εἰπὼν) (sic) H. Insuper σοφῶς pro σοφὸς K. Certissima videtur emendatio Brunckii, quam et Beckius recepit.

423. νόμον Cant. N.

424. ἐκβάλλομαι Ald. Sed MSS. ἐκκλείομαι aut levi errore ἐγκλείομαι. Brunckius ex MSS. etiam ὅπῃ. Nihil refert.

ΟΡ. Οἴαξ, τὸ Τροίας μῖσος ἀναφέρων πατρί.
ΜΕ. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνος.
ΟΡ. οὗ γ' οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
ΜΕ. τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
ΟΡ. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει. 430
ΜΕ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
ΟΡ. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
ΜΕ. τί δρῶντες, ὅ,τι καὶ σαφὲς ἔχεις εἰπεῖν ἐμοί;
ΟΡ. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΜΕ. φυγεῖν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν; 435
ΟΡ. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
ΜΕ. κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις, γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
ΟΡ. κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
ΜΕ. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;
ΟΡ. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος. 440
ΜΕ. ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς εἰς τοὔσχατον.
ΟΡ. εἰς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.

426. *Τροίας* Ald. et MSS. *Τροίᾳ* conjecit Musgravius, edidit Brunckius. Verum et illud defendi potest. *τὸ Τροίας μῖσος* est *odium quod propter Trojam natum est.*

427. Ald. et MSS. quidam *φόνου*. Alii *φόνον*. Membr. denique, D. K. M. R. Magister v. *τιμωρῶ*, *φόνος*. Quodvis probum. Sed optimum videtur *φόνος*. *φόνου* N. *φόνον* Cant.

428. *οὔκουν* Ald. et MSS. plures. *οὐκ. οὗ* edidit Brunckius ex membr. Sed recte R. et K. a manu prima, *οὗ γ' οὐ μετῆν μοι*, quod etiam dant planissime Cant. M. N. duo Dorvilliani.

433. *σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις* Ald. et MSS. quidam.

437. Sic Ald. MSS. quidam *ὑπερβάλλων*, quos secutus est Brunckius.

439. *χθονὸς* Ald. *χερὸς* multi MSS. Mox 441. *εἰς τ.* H. in textu, sed *πρὸς* pro var. lect. *πρὸς* D. MS. C. C. C. Cant.

[442. *καταφυγὰς — κακῶν*. Conf. *σωθῆναι κακῶν* 769. Longe diverso sensu 714. *καταφυγὴ σωτηρίας*. Ad prius olim subaudiebant *ἐκ*, ad posterius *ἕνεκα*. Vel hoc

ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε, 445
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει,
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὓς σε δεῖ.
ὄνομα γὰρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι,
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
ΧΟ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ 450
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος,
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
ΟΡ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις. 455
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα· πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον, ἢ Διοσκόρω.
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία, ψυχή τ' ἐμὴ, 460
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

exemplum doceat, quam libere, paene dixi dissolute et licenter, Graeci genitivis ad σχέσεις innumerabiles diversissimasque significandas abutantur. Ut nunc quidem res est, velim Technici nostri satis habeant talia εὐσυνόπτως referre in suas quaeque formas et genera: si quis etiam ad classes audeat adscendere, non intercedo, modo ne somnia nobis narret, dum sibi videtur philosophari: sed ad notiones evehi maxime generales, unde omnia pendeant, res est plena aleae, quam nepotibus nostris reservari malim. Idemque de syntaxi ceterorum casuum obliquorum dictum esto. *G. H. S.*]

444. Ald. et MSS. σῆς. Ed. Barn. τῆς.

446. ἀντικάζου J. ἀντιάζου R.

455. ἡμαρτημένοις MSS. quidam, nominatim D. L. Aug. 2.

458. Λήδᾳ Ald.

[459. Immo τιμῶντ' ἔμ'· nam est oppositio. *G. H. S.*]

462. ποῖον δ' Ald. R. et alii. Iidem 459. Διοσκούρω.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ 465
χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος.
ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιον εἰσιδὼν φίλον.
ΜΕ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα. 470
ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπὰς, στύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγει νιν ἀνόσιον κάρα; 475
ΜΕ. τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος.
ΤΥ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, τοιοῦτος γεγώς;
ΜΕ. πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.

467. ἥκει Ald. ἥκοι plerique MSS.

470. ὦ πρέσβυ χαῖρε Aldus et MSS. sed propter responsum vocum duarum ordinem mutavi. Utrumque probum; quod dedi occurrit Med. 663. (670.) Hipp. 1453. Heracl. 574. 660. Hel. 622. 1181. Herc. F. 524. Electr. 1343. Aeschyl. Agam. 22. Suppl. 610. Sophocl. Aj. 91. Electr. 662. Aristoph. Eq. 1254. Acharn. 872. 1207. Av. 1586. Pac. 523. 1354. ὦ χαίρετε χαίρετ' ἄνδρες, ut habet MS. Ravennas. Lysistr. 853. 1100. Theocrit. I. 144.

472. 475. Male et contra MSS. *ΜΕ.* et *ΤΥΝ.* praeposuit Aldus.

473. ὁ μητροφόντας δράκων—infra 1421. Scholiastes: δράκων ἀντὶ τοῦ ἔχις· οὗτοι γὰρ οὐκ ἐξ ᾠῶν γεννῶνται, ἀλλὰ ζωοτοκοῦνται, καὶ τικτόμενοι διαῤῥηγνύουσι τὰς τῶν μητέρων γαστέρας, ὥς φησι Νίκανδρος, (Theriac. 134.) Γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο.

475. ἀκάθαρτον κ. Barnes. in marg. nescio unde.

476. πατρὸς ὅδ' M. N. R. Cant. ex versu sequenti, ubi ὅδε omittit D. Mox 480. τι Ald. sed τοι ed. King. Aug. 1. δή Aug. 2. quod ex τοι, non ex τι natum. Schol. Apollonii Rhod. II. 235. ita citat, Ἑλληνικόν τι τὸν νόμον τιμᾶν ἀεὶ, in ed. Florentina.

ΤΥ. βεβαρβάρωσαι, χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
ΜΕ. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί. 480
ΤΥ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
ΜΕ. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
ΤΥ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
ΜΕ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
ΤΥ. πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; 485
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ, καὶ τὰ μὴ καλὰ,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος;
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,

483. κεκτήσομαι D. K. a prima manu, M. R. Versus stabit, ejecto δ'. Sed hujusmodi crasin non adhibet Euripides, si bene memini, nisi in Cyclope.

485. Aldus et plerique codices, πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι; Duportus conjecit τίς ἂν σ. ἥκοι π. unde ἂν recepit Barnesius. Ex Musgravii conjectura πρὸς τόνδε τίς σοφίας ἀ. ἥ. π. dedere Brunckius et Beckius. Altera lectio anapaestum in quartam sedem, altera in tertiam invehit. K. et R. post τίς addunt οὐ, quod ex ἂν depravatum esse liquet ex D. ubi ἂν ante σοφίας erasum est. Inter τίς et σοφίας signa rasurae apparent in M. Permutent igitur loca σοφίας et ἀγὼν; habebis optimum senarium, πρὸς τόνδε σοφίας τίς ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι; Ipsa orationis emphasis hunc verborum ordinem flagitat, et alibi vox σοφία hanc senarii sedem occupat, ut infra 701. fragm. apud Stobaeum XCV. p. 583. πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές (συγγενὲς Clemens Alex. Strom. IV. p. 574.). Corruptelae origo fuit particulae omissio, quod vitium tetigi ad Hecub. 1175. Nunc addo Menandrum Stobaei ibid. αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν φέρεις. Addidit τὴν Grotius propter metrum. Sed cum Plutarchus de Sanit. p. 128. A. φέροις habeat, revocandae sunt fugitivae literae, legendo, αἰσχυνόμενος αἴσχιστα πενίαν ἂν φέροις. Similis phrasis infra 622. licet diverso sensu. Med. 254. (256.) ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος. Heraclid. 117. πρὸς τόνδ' ἀγών τις ἄρα τοῦδε τοῦ λόγου Μάλιστ' ἂν εἴη. Plato Theag. p. 241, 10. Bas. T. I. p. 127. C. 5. HSt. πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη ὁ μετὰ τοῦτον λόγος. [Bekk. et Stallb. πρὸς σὲ δ' ἂν ἤδη εἴη ὁ μετὰ τοῦτο λόγος. *G. H. S.*]

487. γένετ' Ald. Barnesius edidit γίνετ', quamvis ἐγένετ' haberet ipsius MS. cui omnes fere alii accedunt.

οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον.
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον, 490
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον· οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ·
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα, τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς, 495
καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἴχετ', εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' εἰς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος,
αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.

491. Cum paullo durior sit ellipsis praepositionis, conjeceram, θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς, sed retentus sum loco Electrae 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς, Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον. [Cautissime Porsonus: quod vehementer laudo. Nam in talibus omnia prius tentanda, quam ad mutandi levitatem deerremus. Ego quidem ad Bos. Ell. p. 749. sqq. varia congessi, in quibus sunt quae cum nostro loco non male componas, modo memineris, in nulla illarum locutionum de ellipsi praepositionis cogitandum esse. Miror autem, neminem adhuc hic conjecisse πληγαῖς, ut in Electrae loco σφαγεὶς mutatum memini in σφαγαῖς. Neutrum probo. Addo, miras illas constructiones fere participiales esse, quod in re ad liquidum perducenda non nullius momenti esse puto. Conf. not. ad Gregor. Cor. p. 139. G. H. S.]

493. χρῆν δ' Ald. male: δ' omittit pars saltem MSS.

494. διώκοντ' Ald. et MSS. fere omnes. Sed διώκειν τ' ex MS. Sangerm. praetulit Musgravius; minus recte.

495. ἀντὶ pro ἂν τῆς Aug. 1. Cant. Utrumque per se probum; sed ἂν non commode omittitur. ἀντὶ σ. N. ἀντὶ τῆς σ. M. Deinde 496. prius τ' in γ' mutavit Brunckius contra MSS. Verte: *Et cum legem servaret, tum pietatem.*

499. α. κ. ἐγένετο μητέρα κ. Ald. et plerique codices; ubi si κακίων secundam corripere statues, contra Atticorum consuetudinem peccabis; (sola enim exceptio, quae speciem habet, est in Suppl. 1104.) et anapaestum in loco secundo relinques. Sin mediam in κακίων produces, non solum anapaestus erit in quarto loco, sed etiam dactylum sequetur, quod ne Comicis quidem li-

ἐρήσομαι δὲ, Μενέλεως, τοσόνδε σε· 500
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνὴ,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι, 505
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾷν,
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυρεῖ·
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
ἀεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,

cere, recte monuit Dawesius. Est, fateor, versus initio Baccharum: τυφόμενα δίου τε πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα. Lege, δίου τ' ἔτι πυρός. Mutatus est verborum ordo ab aliquo, qui vocem ἔτι a verbo, ad quod pertinebat, disjunctam ferre non potuit. Sed ita in hac fabula 416. ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου. Edidit γένετο ex conjectura Brunckius, qui gaudio exsultasset, si cognosset, ita exstare in duobus MSS. H. L. Idem L. infra 874. γένετ' habet. Tales errores ubique corrigendi, non in exemplum trahendi.

[503. ὁ κείνου γενόμενος. Conf. quae scripta sunt ad v. 491. Quanquam articulus additus inter hoc et illa aliquid discriminis facit, quod non oportet negligi. *G. H. S.*]

504. δὲ ποῖ Ald. δὴ ποῖ aut δὴ πῇ MSS. δὴ corrigendum viderat Heathius.

507. κυροῖ N. [Sic etiam al. Sed cave probes: lex enim illa in perpetuum valuit, non tantum quo tempore ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι. *G. H. S.*]

508. ὡσίουν Ald. et MSS. ὁσίουν edidit Barnesius, accentu male posito, ὁσιοῦν Brunckius. Cum jam in ὡσίουν erratum esset, correctores quidam ἀποκτεῖναι vel ἀποκτείνειν fecere, detracta praepositione. Sed ἀνταποκτεῖναι cum Aldo vel ἀνταποκτείνειν servant plerique codices.

509. ἔμελλεν ἕξεσθαι Ald. et plures MSS. Quidam insuper habent φόνον, quod esset, *caedem aggredi*, monente Musgravio. ἔμελλ' ἐνέξεσθαι Duportus et Heathius cum Paraphraste, et ita superscriptum habent unus ex Brunckianis et J.

τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν. 510
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν.
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
οὐδ' ἂν προσείποιμ', οὐδὲ σὲ ζηλῶ, κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' εἰς Τροίας πέδον. 515
ἀμυνῶ δ', ὅσον περ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε,
ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν, ἱκετεύουσά σε, 520
μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακὰ,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοῤῥοθεῖ,
μισεῖ τε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας,
μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις· τί μαρτύρων 525
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ' ἅγ' εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς

510. Sic Ald. et MSS. Brunckius, χερός.

511. Hic et infra 533, 539. ἐγὼ δὲ in ἔγωγε mutavit Brunckius, sine auctoritate, et, ut puto, sine ratione.

513. Ἑλένην δὲ Ald. et pars codicum.

514. οὐδὲ σέ. Sic edidi ex H, J. cum vulgo sit οὐδέ σε. Leve est, sed semel duxi monendum, me in pronominibus accentu signandis aut non signandis sententiae et emphaseos rationem semper habuisse. Infra 758. καὶ σὲ recte habent H. L. Mox ἀμύνω Ald.

520. ἐξέβαλε τὸν μ. Ald. K. sed τὸν omittunt plerique MSS. ἐξέβαλλε μαστὸν, ut edidit Kingius, habent MS. C. C. C. duo Brunckii, J.

522. Pro τάλας M. B. γόοις ex Hec. 434.

[523. F. ἕν γ' οὖν. G. H. S.]

524. μισῇ γε vulgo. Sed μισεῖ, superscripto η, MS. Leid. apud Valckenaer. ad Phoen. 576. τε dedi ipse pro γε. σὺ pro γε vel τε N.

μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός. 530
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα,
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν εἰς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
ΧΟ. ζηλωτὸς, ὅστις ηὐτύχησεν εἰς τέκνα, 535
καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.
ΟΡ. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου σε μέλλω σήν τε λυπήσειν φρένα.

528. Sic Ald. et Schol.*) ad Apollon. Rhod. II. 253. τοῦτον ὠφελεῖν θέλων A. ὠφελεῖν αὐτὸν D. L. ut Kingius edidit. Legi etiam posset, αὐτὸν ὠφελεῖν θέλων. Sequuntur in Ald. et MSS. duo versus, quos viri docti, utpote huc ex 617. 618. retractos, ejecere. Equidem utroque loco genuinos puto, nisi simul et hunc et praecedentem deles. [Plane assentior Porsono. Neque enim senex Menelaum graviori comminatione terrere poterat, quam interdicendo terra Spartana, si Oresten adjuvaret. Haec comminatio aptissime summaque ad permovendum vi iisdem verbis geminatur. *G. H. S.*]

533. ἐγὼ δὲ praeter Ald. et MSS. Laërtius VII. 179. ubi dicitur Chrysippus, mutato θυγατέρας in Κλεάνθην, de se et Cleanthe hos duo versus usurpasse. In 534. πλήν γ' L. non male.

536. ξ. ἐδέξατο L. Hos duo versus ita suos fecit Diogenes Stobaei LXXV. p. 327. Ζηλωτὸς, ὅστις εὐτύχησεν ἐν τέκνοις, Καὶ μὴ 'πισήμοις συμφοραῖς ὠδύρατο. Male Καὶ in Ἢ mutavit Grotius.

538. Elegans est Musgravii conjectura: ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα, neque a verisimilitudine abhorret; ὅπου γε enim habent H. M. R. et in loco, quem ex Phoenissis 394. (397.) citat., μή τι σὴν δάκω φρένα, MS. Leid. μή τε. Frustra Brunckius accumulat γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτα, ἄκλητος οὔτε κληθεὶς, ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης, πατέρων καὶ τεκόντων, ὁ φύσας χὠ τεκὼν πατήρ,

*) In Scholiis ἀσεβῆς, quod recte habet ed. Flor., per incuriam in ἀβῆς mutavit H. Stephanus, quod retinuerunt editores secuti. [Non omnes. *G. H. S.*]

ἐγὼ δ' ἀνόσιός εἰμι μητέρα κτανὼν,
ὅσιος δέ γ' ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί. 540
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν.
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς, 545
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς.
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν, 550
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι, κοὐχὶ σώφροσιν,
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτὸν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις·
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, 555
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς, ὡς πετρωθῆναί με δεῖ,
ἄκουσον, ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ.

ἔσχατος ὑστέρας τ' ἔχων πώλους, exemplis diversi generis permistis. Vulgatam tamen defendet Sophocles Aj. 1147. οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα Σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας Χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν. [Aptissime citavit Sophoclea. φρὴν hic non est simpliciter *animus*, sed *pectus commotum et irâ tumens*. Adde quod illud τι misere languet. Neque γε h. l. aptum videtur. *G. H. S.*]

542. Pro λόγου tres MSS. λέγειν, Magister φόβου.

545. Hanc doctrinam mulierum osor ab Aeschylo Euripides arripuit, Eumen. 661. ne parentem quidem esse matrem concedens. Non irridicule aliquis respondisse dicitur, ἄνευ δὲ μητρὸς πῶς, κάθαρμ' Εὐριπίδη; V. 547. citat Clemens Alexandrinus Strom. II. p. 505. addita correctione, ἄνευ δὲ μητρὸς οὐδὲ συλλαβὴ τέκνου.

546. Hunc et 556. suspectos habet Beckius, nullo, mea quidem sententia, jure.

557. δεῖ ex MSS. pro χρὴ edidit Kingius; sic enim habent duo Brunckii, Cant. D. J. N. δὴ L. quod eodem redit. ἐχρῆν unus Leidensium. Vide infra 659.

εἰ γὰρ γυναῖκες εἰς τόδ' ἥξουσιν θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι 560
εἰς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις,
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ,τι τύχοι· δράσας δ' ἐγὼ
δειν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα, 565
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων,
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην,
προὔδωκε, κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει, 570
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων· εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐριννύσιν; 575
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν,
ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος,
πατρὸς στερηθεὶς, ἐγενόμην μητροκτόνος. 580
ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε

568. ἔσωσεν Ald. et ἐκπνεύσειεν infra 691. ubi tot codices suffragantur, ut Brunckium ad anapaestum quarto pedi redonandum pene perpulerint.

579. διὰ γὰρ τὸ Ald. et multi MSS.

581. Post ἄλοχον distinguunt Aldus et alii, male. Et hic et infra 584. ὁρᾷς per se sententiam efficit, ut alibi et in Soph. Electr. 628. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει. Deinde οὐ κατέκτανε dedit Aldus cum pluribus MSS. nominatim Cant. M. N. et Clemente Alexandr. Paed. III. 8. p. 278. Alii οὐκ ἀπέκτανε. Cum semel distinctionem male posuisset, errare perrexit Brunckius et οὔ νιν ἔκτανεν edidit. Frustra huic emendationi codicum dissensum praetexit; una enim tantummodo lineola differunt. ΟΥΚΑΤΕΚΤΑΝΕ. Cum talia verba a librariis con-

Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.
ὁρᾷς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἕδρας
ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον, 585
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ', ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ·
τούτῳ πιθόμενος, τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον·

funduntur,*) potius duorum eligendum est; si utrumque aeque probum est, codicum numero standum. In Aristophane Vesp. 213. τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην; minus aptum videtur verbum ἀποκοιμῶμαι· significare enim debebat, aut *dormire desino*, aut *seorsum dormio*; quae ambo a loco aliena sunt. Legendum igitur ex Photii Lexico, τί οὐ κατεκοιμήθημεν. Eupolis apud Plutarch. Cim. p. 428. B. κἀνίοτ' ἂν ἀπεκριμᾶτ' ἂν ἐν Λακεδαίμονι.

584. ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς Ald. δ' recte MSS. auctoritate omisit post alios Brunckius. Verum si Ἀπόλλων' positum est pro Ἀπόλλωνι, non libenter vocalem hujus dativi elidunt Attici; si pro Ἀπόλλωνα, constructio fit impedita; neque illi Ἀπόλλωνα dicunt, sed Ἀπόλλω. Unicum memini locum ex Nostri Phaëthonte apud Macrob. Sat. I. 17. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήζει βροτός, quem propter rariorem vocis ὅθεν usum citat Valckenaerius ad Phoen. 27. Verum hoc exemplum nihil ad rem pertinet, ex corruptae enim lectionis vestigiis apud Schol. ad Orest. legendum fere cum Barnesio, ἐκ τοῦδ' Ἀπόλλων ἐμφανῶς κλήζει βροτοῖς. In nostro versu distinxi post ὁρᾷς, et dedi ex J. N. Ἀπόλλων ὃς, de qua constructione pauca dicam infra ad v. 1645.

585. Ald. σαφέστατον νέμει. Altero ordine membr. A. H. K. M. N. R. Cant. quibus accedunt MS. Leid. Justinus M. apud Valckenaer. ad Hippol. 682. ναίει βροτοῖσιν εἰς στόμα νέμων σαφέστατα Clemens Alex. Cohort. p. 65. Sed idem κείνῳ pro τούτῳ, quod, si unus codex accederet, reciperem. Mox 586. πειθόμεσθα πάνθ' edidit ex MSS. Brunckius pro πειθόμεσθ' ἅπανθ', ut Aldus habet. ἐκεῖνος etiam quidam codices.

*) [Palladas XCI. v. 5. οὐκ ἀπαριθμεῖς. Plan. οὐ καταριθμεῖς. Tetigi etiam in Melet. Crit. I. p. 129. *G. H. S.*]

ἐκεῖνον ἡγεῖσθ᾽ ἀνόσιον, καὶ κτείνετε· 587*
ἐκεῖνος ἥμαρτ᾽, οὐκ ἐγώ· τί χρῆν με δρᾷν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ᾽ ἂν φύγοι, 590
εἰ μὴ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ᾽ ὡς μὲν οὐκ εὖ, μὴ λέγ᾽, εἴργασται τάδε,
ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ᾽ ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ, 595
τά τ᾽ ἔνδον εἰσὶ, τά τε θύραζε δυστυχεῖς.
ΧΟ. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
ΤΥ. ἐπεὶ θρασύνει, κοὐκ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ᾽ ἀμείβει μ᾽, ὥστε μ᾽ ἀλγῆσαι φρένας, 600
μᾶλλόν μ᾽ ἀνάψεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον.
καλὸν πάρεργον δ᾽ αὐτὸ θήσομαι πόνων,
ὧν οὕνεκ᾽ ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.

589. Hesychius: Ἄξιον. εὔωνον. Ἀξιόχρεως. ἀξιόπιστος. ἱκανός. οὐκ ἀξιόχρεως. οὐχ ἱκανός. Sic lege, recisis superfluis vocibus.

591. εἰ μὴ ὁ κελεύσας Ald. et MSS. Delevi articulum, ut ὁ θεὸς repetatur ἐκ κοινοῦ. Male edidere Brunckius et Beckius εἰ μὴ οὑγκελεύσας ex Marklandi conjectura ad Suppl. 109. Sed ista sive crasis sive elisio nunquam Graecis cognita est. Viros eruditos decepere istae crases apud dramaticos poëtas frequentissimae, ἢ οὐ, μὴ οὐ.

596. δυστυχῆ H. R. Sed non solet Euripides neutri plurali verbum plurale subjicere, nisi per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut in loco supra citato ad v. 73. ubi βλαστήματα sunt ἄρνες καὶ ἔριφοι. In Phoeniss. 1363. (1382.) ἐτύγχανεν habet K.

598. δυστυχέστατον MSS. quidam et Stobaeus LXXIII. p. 310. sed alterum in Gesneri margine notatum. δυσχερέστερον Cant. et M. pro v. l. Contra δυστυχέστερον N. et alterum pro v. l.

600. Sic Aldus et MSS. Alii, sed pauciores, φρένα, quod secutus est Brunckius.

601. πρὸς σὸν H.

μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον,
ἐχοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν, 605
σοί σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐστ' ἀξία,
ἢ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὖς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος, 610
καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
αἱ νέρτεροι θεοί· καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρόν,

604. χορὸν N. et pro var. lect. M.

605. ἐπισείσω Ald. K. M. N. R. Aug. 1. Cant. quod retinui. Alii ἀνασείσω. Reg. membr. ἐκπείσω, cum ἀνασείσω pro varia lectione. Si hoc praefers, interpretare, *commovebo, donec persuasero.* Hesychius: Ἀνασείοις. ἀναπείθοις. Sed alterum malo. Translatio ducta est a canibus, quos homines in inimicos suos irritant et immittunt, ut supra v. 249. 250. ubi quanquam omnes codices et Longinus XV. κόρας dant, fere exspectarem κύνας. Et permutantur haec vocabula. In Hec. 1155. (1173.) κόρας habet R. in textu, κύνας pro varia lectione in margine. Locum istum supra 249. 250. sumsit Alexis Comicus apud Athenaeum VIII. p. 339. D. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι Τὸν Μισγόλαν· οὐ γὰρ κιθαρῳδός εἰμ' ἐγώ. Hesychii glossam Μὴ 'πίσειέ μοι indidem manasse monuit Kusterus. Dum hoc agimus, non abs re fuerit notare, Hesychium haec habere: Αἱματῶπις. αἷμα βλέπουσα. Sed MS. cujus collationem debemus insigni industriae viri optimi, Schowii, αἱματώπους. Lego igitur: Αἱματωπούς. αἷμα βλεπούσας.

606. δοῦναι δίκην, quod alibi fere sonat *poenas pendere, judicium subire,* hic rarissimo usu ponitur pro eodem prope, quod Latine dicitur *jus dare* vel *reddere.* [Non minus raro usu, qui punitur, δίκην λαμβάνειν s. δίκην ἔχειν dicitur: quae tam accurate ἀντίστροφα sunt, ut altera locutio alteram, quantumvis insolentem earum usum hoc sensu dicas, firmissime tutetur. V. Bacch. 1311. 1326. Elmsl. et Elmslei. ad Heracl. p. 135. Dind., cui non assentior dicenti, h. l. distinctionem loco non suo positam Porsono fraudi fuisse. Quod si quis contendat, ut illi placuit, arcte jungenda esse ἐπισείσω πόλιν σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ, non impedio, modo ne quae sequuntur, λεύσιμον δοῦναι δίκην, interpungendo divellat, neve alio quam Porsonus sensu intelligat. Haud raro enim unum eundemque casum duo deinceps verba in uno eodemque orationis membro regunt. *G. H. S.*]

ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω, δράσω τε πράς.

613. Hesiodeum Op. et D. 705. εὗει ἄτερ δαλοῦ bene comparat Musgravius. Similiter composita occurrunt apud Aristoph. Ran. 206. ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος. Nostrum Ion. 465. Σὲ, τὰν ὠδίνων λοχιᾶν Ἀνειλείθυιαν ἐμὰν Ἀθάναν ἱκετεύω. Aeschyl. Suppl. 242. τόνδ' ἀνέλληνα στόλον.

614. Sic, opinor, Aldus et omnes codices, nisi quod membranae omittunt δὲ, pro quo conjecit Musgravius δὴ, et recepit Brunckius. Adeo ille huic particulae iratus est, ut eam fere ab Oreste expulerit. Cum subito sermonem ad alium ab alio convertimus, primo nomen ponimus, deinde pronomen, deinde particulam. Haec formula cum ab omnibus poëtis sit tritissima, pauca quaedam tantum exempla apponam.*) I. Sophocl. Electr. 150. Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεόν. Ibi ex unis membranis σὲ, σ' ἔ. edidit Brunckius, quae pronominis geminatio, si unquam apud Tragicos occurrit, occurrit certe perraro. II. Oed. Tyr. 1096. ἰήϊε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. Sic omnes MSS. sed Brunckius post ἰήϊε addidit σοί. Deinde, ut metra quadrarent, 1095. τυράννοις in τυράννοισιν, 1109. αἷς in αἷσι mutavit. Τέκτων ἄρ' ὤν, ἔπραξας οὐ ξυλουργικά. Res, una litera abjecta, poterat expediri: lege in antistrophicis:

[*) Conf. Hec. 372. μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ. 1269. Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, —. Tryphiodorus v. 401. μῆτερ ἀριστοτόκεια, σὲ δὲ —. v. 403. δῖα Πολυξείνη, σὲ δὲ —. Sic etiam Epigrammatographi. V. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 853. Paullo aliter Homerus Il. Z. v. 86. Ἕκτορ, ἀτὰρ σὺ —. Alibi, ut Il. B. v. 344. 802., ex vulgari formula. Nec tamen ubivis poëtae hanc rationem sequuntur. Infra v. 1659. sq. σὲ δ' αὖ χρεὼν, Ὀρέστα. Magis etiam formâ loquendi conversio subita ad aliam personam differt Iph. Aul. 1228. sq. Matth. Omninoque talia pendent a solo totius orationis tenore, qui certae cuidam formulae adstringi non patitur. In Axiocho p. 126. Fisch. recte editum Ἀξίοχε, σύ γε —, non quod σὺ δὲ, quod olim vulgabatur, poëticum sit, sed quia, ut vere Fischerus, series dialogi σύ γε postulat. G. H. S.]

εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν, 615
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον, ἐναντίον θεοῖς,
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας, ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ, παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους. 620
ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
ΟΡ. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται, γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς; 625
ΜΕ. ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος,

Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, Αἷς πλεῖστα συμπαίζει. Eadem ipsa metri species apparet Electr. 486. 7. 502. 3. III. Philoctet. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. Conjunctiones istas in eodem sententiae membro haud credo occurrere apud istius aevi scriptores, nisi per librariorum errores; et legendum, παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes. In Aj. 1409. Παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις, habet καὶ pro παῖ Scholiorum editio Romana. IV. Infra 1691. Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ, cui ipse Brunckius, caede, ut videtur, saturatus, pepercit. Hac observatione fretus ὁ μακαρίτης Tyrwhittus Scriptoris de Lapidibus versum 268. egregie restituit: Λυχνὶ, σὺ δ' ἐκ πεδίου ῥόθιόν τ' ἀπόεργε χάλαζαν Ἡμετέρου, καὶ κῆρας.

624. κυκλοῖς L. M. R. et a pr. m. A. Utraque forma proba. Eadem MSS. dissensio infra 1373. [Menander Stobaei Floril. T. I. p. 65. Dind. Πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλοῖ. Al. κυκλεῖ. G. H. S.] κινεῖς Cant. et pro v. l. M. κινεῖς N. sed pro v. l. κυκλεῖς.

626. ἐν ἑαυτῷ Aug. 1. quod multis exornari poterat; hoc enim pronomen omnium personarum commune est. Sed cum facillime litera una omitti possit a librario, tutius est hujusmodi elegantias non nimis avide arripere. Sic mox 631. κρείσσον habet Harl. quod exemplorum suorum cumulo addat fortasse aliquis paullo calidior, et elegantiam hanc recondito isto, *Dulce satis humor*, defendat. Sed librarii errorem esse inde liquet, quod acutum pro circumflexo posuerit. Rectum est

ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης, ἀμηχανῶ.
ΟΡ. μή νυν περαίνε τὴν δόκησιν, ἀλλ', ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
ΜΕ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου 630
κρείσσων γένοιτ' ἂν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἤδη· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
ἃ δ' ἔλαβες, ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα. 635
οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἣν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ; λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ', ἦλθ' ἐς Ἴλιον, 640
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτὸς, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς, ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή.
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, 645
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταυτὸ, τοῦτ' ἐκεῖ λαβὼν,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ,
σωτήριος στὰς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου, 650
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος, ὡς πράσσω τανῦν,
πλέον φέρεσθαι, κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ,
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον. 655
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.

κρείσσων, ut infra 718. ubi MSS. consentiunt, et 796. ubi metro alterum noceret.

627. ὅποι quidam.

646. Sic MSS. quidam. Ald. ἀπολάβῃς cum Eustathio ad Il. Ε. p. 573, 30. = 435, 46.

651. κτεῖναι Ald. et supra 640. εἰς Ἴλιον. 648. ἁμέραν.

ἱρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο, τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

658. δεῖ pro χρὴ Antonius et Maximus cum Stobaeo editi Frf. 1581. p. 819, 39. deinde ὅταν γὰρ ἡ τύχη καλῶς διδῷ, τί χρὴ φίλον; et ὁ θεὸς αὐτός.

659. τί χρὴ φίλων; Sic diserte citat Thomas Magister in v. χρὴ, addens ἔστι δὲ τοῦτο ποιητικώτερον. Ego vero huc primo transferam, quae annos abhinc plus minus quindecim in Anglica Brunckiani Aristophanis censura scripsi. (*H. Maty's* Review, July 1783. p. 66.) „*Accu-„rate plerumque Aristophanes sententiarum suarum partes „alteram alteri respondere facit*, ut *Av.* 1419. ὅδι πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου χρὴ, δεῖ λέγειν. Πτερῶν, πτερῶν δεῖ. „*In priore versu legi debere* ὅτου δεῖ, χρὴ λέγειν, *clarum „est non solum ex apodosi, sed ex eo, quod apud Atticos „poëtas genitivum nunquam regit* χρή. *Unicum, quod ob-„duci posse credo, exemplum exstat Euripid. Orest.* 667. „[ed. Musgrav. sc.] *sed et illud in* τί δεῖ φίλων *mutan-„dum auctoritate Plutarchi Op. Mor. p.* 68. *E. Aristotelis „Ethic.* IX. 9." Et quod Aristophanem attinet, anno 1794. codicis Ravennatis collationem edidit Invernizius, quae istam emendationem confirmavit. Ipse tandem τί δεῖ φίλων inveni in MS. quem voco L. Is est Codex Ayscough. 4952. in Museo Britannico, tres primas continens fabulas, recentissimus quidem, sed ex alio non malo descriptus; scriba literas et syllabas festinando saepe transilit; aliquando etiam exemplaris sui literarum ductus parum intellexisse videtur. Restat, ut formulam hanc et similes paucis illustremus. Homerus, nisi me fallit Seberi index, semel tantum verbo δεῖ usus est, et tum infinitivo praeponit, Il. *I.* 337. Stobaeus quidem XCVIII. p. 409. citat ex Il. *Φ.* 463. τί γὰρ δὴ δεῖ θνητῶν ἕνεκα πτολεμίζειν pro εἰ δή σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω. Cum et Plutarchus Consol. p. 104. F. πτολεμίζειν habeat, si leges, εἰ δεῖ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζειν, constructionem quandam extundere poteris; sed sensus non bene procedet. Cum infinitivo χρὴ saepissime construit, cum accusativo personae et rei genitivo Il. *H.* 109. Od. *A.* 124. *Γ.* 14. *Δ.* 463. *Φ.* 110. *X.* 377. Pari modo substantivum χρεὼ cum accusativo et genitivo Il. *I.* 75. 603. *K.* 43. *Λ.* 605. Od. *Δ.* 634. In Il. *Φ.* 322. οὐδέ τί μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆς, alii legunt τυμβοχοῆσ', elisa diphthongo. Hanc formam semel

ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς, ὠφελεῖν θέλων. 660
φιλεῖν δ' ἁμαρτία πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'· ὤ μέλεος ἐγὼ κακῶν,

ausus est imitari Euripides Hec. 962. (976.) ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ; de qua ibi tacui, ut hoc loco eam memorarem. Scholiastes apte satis advocat Il. *K.* 43. Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, paullo forsan aptius advocaturus *A.* 605. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; Communes Graeci dixere, δεῖ σοι τοῦδε· primus, ut equidem arbitror, novavit Aeschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως. Eum secuti sunt Euripides Hec. 1007. (1021.) Phoeniss. 480. (484.) Hippol. 23. locisque ibi a Valckenaerio indicatis, Ion. 1037. Herc. F. 1173. Auctor Rhesi 840. Comicus ignotus apud Herodianum Piersoni p. 450. εὐρυχωρίας σε δεῖ. Non sine specie hanc formulam reddi voluit Marklandus Iph. A. 1137. sed certissime restituit Musgravius Hel. 1444. pro τῆς τύχης ΜΕΛΕΙ μόνον. Ceterum bene comparavit Brunckius Herc. F. 1341. Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

663. Hujus ellipseos, a Lamberto Bos, nisi fallor, omissae*), antiquissimum exemplum praebet Homerus Od. *B.* 68. Λίσσομαι, ἠμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος· ubi plena sententia esset, Λίσσομαι [ὑμᾶς] ἠμὲν [πρὸς] Ζηνὸς —. Sed cum forte Carolus Rollinus**) dixisset, λίσσομαι non regere dativum, ideoque locum Iliados primae 283. Λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, verti debere, *Rogo te, ut iram contra Achillem tuam dimittas,* cum hoc igitur dixisset Rollinus, non primus quidem; dudum enim verum prope sensum H. Stephanus in Thesauro dederat; exortus est Bellanger, qui huic sententiae contradiceret. Is in Supplemento aux Essais de Critique de M. Van der Meulen (h. e. ipsius Bellan-

[*) Bosianis addidi. Nollem factum: nihil enim elliptici in talibus locutionibus. *G. H. S.*]

**) Manière d' enseigner Tom. I. p. 191. ed. Amst. 1745. Sed hanc observationem cum Rollino communicasse credo Joannem Boivinum, quem vide vel in Academiae Inscriptionum Monumentis T. II. p. 23. vel in Brunckii nota ad Aristoph. Ran. 851.

εἰς οἷον ἥκω. τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε. 665
ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει, ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, καὶ λέγειν ἃ 'γὼ λέγω.
ταῦτ' εἴς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα, κἀπῄτηκα τὴν σωτηρίαν 670
θηρῶν, ὃ πάντες, κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
ΧΟ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως,
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.

geri) Amst. 1741. p. 92—101. primum ait, omnes interpretes aliter sensisse. Ideo scilicet interpretes scripsere, ut errata eorum nos defenderemus et posteritati traderemus! Mox tamen ipse Rollinum plagii in Stephanum commissi accusat. Eadem igitur opera novitatis accusationem revocare debebat. Deinde, ut probet, λίσσομαι dativum regere posse, citat versum ex Phavorino, ubi verbum λίσσομαι sequitur genitivus, subaudito, ait ille, ἐπὶ vel πρός· Λίσσομαι Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἠδὲ Θέμιστος. Vides versum Homericum, sed mutilum. Hinc arguit Bellanger: si λίσσομαι genitivum regit, subaudito ἐπὶ vel πρὸς, dativum etiam regere potest, quoniam ἐπὶ vel πρὸς non minus dativum regunt. Egregia probatio! Denique tam deformem versum eum sine examine admisisse; ne notissima quidem Homeri verba hominem criticum meminisse! Paullum in hac nota scribenda me deflexisse de via fateor; sed hoc feci duabus de causis. Primo quod vera Homerici loci interpretatio vulgo minus nota est, et nuper aliam novam et falsam confinxere Scoti quidam; deinde insigni exemplo ostendere volui, quantos in errores se induant homines docti, quot ineptias effundant, si semel irae, odii, invidiae, aut pravi cujusquam affectus impulsu contra ea scribere incipiant, quae vel nequeant vel nolint intelligere.

[664. Interpunge τί δέ; τ. μ. δ. *quid vero faciam? quidvis perpetiendum est.* Sic etiam Schol., qui audiendus fuit. — εἰς οἷον ἥκω non seorsum sumendum, multo minus πευστικῶς intelligendum; cohaeret enim cum antecedentibus. V. Bos. Ell. p. 252. sq. *G. H. S.*]

667. 8. Statius Theb. V. 173. *matremque recens circumvolat umbra;* ubi Scholiastes: „Et hoc poëtice, ut

ΜΕ. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι. 675
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἣν διδῷ θεὸς,
θνήσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους·
τὸ δ' αὖ δύνασθαι παρὰ θεῶν χρῄζω τυχεῖν.
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ 680
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν. 685

Euripides. Syrseen opersu. Virgilius: *Omnibus umbra locis adero; dabis, improbe, poenas.*" ubi legendum videtur: [ποτωμένην] Ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ, ut hunc ipsum locum respexerit.

674. τὸ pro τοι A. H. R. quod nemo praeferet. Sed ex his varietatibus aliquando ansa arripi potest leviores hosce errores tollendi. Suppl. 1149. *Πάτερ, σὺ μὲν τῶν σῶν κλύεις τέκνων γόους.* Aldus τῆς σῶν. Dele literam male repetitam, et lege, *Πάτερ, σὺ μέν τοι σ.*

679. παρὰ dedi pro πρὸς, quae voces et alibi permutantur, ut Soph. Oed. T. 935. sed ibi quoque παρὰ praestat, quod habent Aldus et codicum pars. Contra Aristophan. Nub. 325. ex MSS. πρὸς pro παρὰ restitui Supplement. ad Praefat. p. 58. [LIV.] *)

[*) Hic versus in prima et altera Porsoni editione nescio quo errore post v. 675. positus erat. Errorem correxit Porsonus not. ad Med. 139. bisque in exemplari olim Heyniano; primum his verbis: „676. Transpone post 679. ut habent omnes edd. et MSS. Iidem πρὸς θεῶν, quod recte, opinor, mutavi. Eadem varietas in Sophoclis Oed. T. 935. ubi recte Aldus et codicum pars, παρὰ τίνος." deinde his: „676. 677. 678. 679. Lege vulgato ordine, δ' α' β' γ'. Deinde παρὰ dedi pro πρὸς, non male, ut opinor, sed lectorem monitum oportebat." *G. H. S.*]

σμικροῖσι μὲν γὰρ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἄν;
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσὼν,
ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον.
εἰ δ' ἡσύχως αὐτῷ τις ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος, 690
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει· ὅταν δ' ἀνῇ πνοὰς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως, ὅσον θέλῃς·
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών τε σοὶ πειράσομαι, 695
πόλιν τε πεῖσαι, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ, ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ,
ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,
μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω, 700
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἂν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν, ἃ σοι πάρα.
οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν εἰς τὸ μαλθακὸν 705
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δούλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

686. τὰ μ. Ald. et plerique codices. γὰρ omittunt membranae. Sed rectius expungitur articulus. Post hunc versum sequitur alius in Aldo et plerisque MSS. πόνοισιν· ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τόδε. Sed membr. secutus Brunckius ejecit.

687—690. Citans Stobaeus praebet XLVI. p. 177. ὀργῇ δ' εἰς θυμὸν πέσῃ — ὥσπερ πῦρ — χαλῶν ἕποιτο.

688. Sic Ald. plures MSS. et Stobaeus. Alii ὅμοιος, ex MSS. credo, sic enim L. sed alterum melius.

689. τις αὐτῷ Ald. et pars MSS. Alii τις αὐτός. Stobaeus τις αὐτόν. Transponendo sanavit Brunckius, qui mox dedit θέλῃς pro θέλεις. [Si quid mutandum, malim θέλοις. *G. H. S.*]

[706. Malim προσηγόμεσθ' ἄν. *nunquam Argivis adhiberem blanditias, nisi necessitas, cui sapientes cedunt, me cogeret.* *G. H. S.*]

ΟΡ. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν
τἄλλ' οὐδέν· ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος 710
φροῦδ'· ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
ὅπη τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω.
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν 715
Πυλάδην δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θᾶσσον ἤ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεος,
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς σαφῶς, 720
ἐπὶ σὲ σύγγονόν τε τὴν σήν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις, τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων ἐμοί,
καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας; πάντα γάρ τάδ' εἶ σύ μοι.
ΟΡ. οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
ΠΥ. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. 725

[714. σωτηρίας. Al. τῆς συμφορᾶς, quomodo si legas, congruit cum καταφυγὰς κακῶν 442. Sed optima est vulgata, quam mutarunt, qui liberrimum genitivorum usum cognitum non haberent. V. quae illic notavi. *G. H. S.*]

719. πρὸ ἄστεος Ald. contra omnes fere MSS. et Scholiasten Hermogenis inter Aldi Rhetoras T. II. pag. 404, 34. [Cod. ἄστεως, quam formam, etiam alibi a Codd. oblatam et nonnullis locis metro necessariam, ubique restituendam puto. Conf. Porson. ad 751. et ad Phoen. 856. *G. H. S.*]

721. θανοῦντας Scholiastes Hermogenis, omisso v. 720.

725. Posterius hemistichium mutuum sumsit Menander in Adelphis, unde vertit Terentius V. 3. 18. *Communia esse amicorum inter se omnia.*

ΟΡ. Μενέλεως κάκιστος ἐς ἐμὲ καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.
ΟΡ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν, ἔμοιγε ταυτὸν ἀπέδωκεν μολών.
ΠΥ. ἦ γὰρ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;
ΟΡ. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις. 730
ΠΥ. καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
ΟΡ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγε.
ΠΥ. ποῦ 'στὶν ἣ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
ΟΡ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.
ΠΥ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός. 735
ΟΡ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν, καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τοῦτό γ' εἰδέναι θέλω.
ΟΡ. ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
ΠΥ. σκῆψιν εἰς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών.

726. εἰς ἐμὲ Ald. et MSS. εἴς με H. J. L. quod metrum integrum praestat. Sed melius servatur emphasis.

727. Forsan distinguendum post εἰκότως, et oratio in fine versus suspendenda, utpote abrupta. [Malim ad εἰκότως subaudire ἔχει. Plene Iphig. T. 881. Seidl. σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Sic πῶς usurpatur, de quo v. Porson. ad 73. et Bos. Ell. p. 592. 606. ubi citavi Heynium verbum dure omitti dicentem. Ut rara sit omissio, tamen dura non est. Cum enim εἰκότως ἔχει sit i. q. εἰκός ἐστι, pro hoc autem simpliciter dicatur εἰκός, ecquid absoni est, etiam in illo verbum omitti? Vix vereor, ne quis opponat, aliter se habere ἐστί, aliter ἔχει. *G. H. S.*]

730. φίλος Aug. 2. Cant. N.

737. τόδε γὰρ Ald. Cant. N. τάδε γὰρ M. R. Edidi τοῦτό γ' ex MSS. C. C. C. A. D. H. J. K. L.

738. εὐλαβεῖσθ' Ald. et 739. ταῦτα, sed τοῦτο plerique MSS.

ΟΡ. οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. 740

ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.

ΟΡ. αἰσθάνει· τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός.

ΠΥ. κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;

ΟΡ. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.

ΠΥ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θανεῖν. 745

ΟΡ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.

ΠΥ. ἣ κρινεῖ τί χρῆμα; λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.

740. σπείρων quidam Kingiani, D. L. non male. [Sed significatione a vulgata neque hilum differt. Plura sunt praesentium participia, quae substantivorum instar verbalium modo vim verborum indicant, omni temporis notione obliterata. Indicavi aliquot ad Poët. Bucol. p. 228. 230. quibus accedat οἰχόμενος Hec. 137. Sic infra 877. μητροκτονοῦντα est i. q. μητροκτόνον s. μητροκτόνον ὄντα, ut h. l. ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρων nihil aliud foret quam ὁ τῶν ἀρίστων θυγατέρων σπορεύς. Add. 1549. τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι· ubi τάδε significat quae una fecerunt, ut caedem Agamemnonis ulciscerentur: igitur ξυνδρῶν i. q. συμπράκτωρ. Pariter φεύγων saepe i. q. φυγάς ideoque a librariis passim confusum cum φυγών. Errant, qui in talibus de temporum enallage, omnino referenda illa inter somnia Grammaticorum, cogitant. *G. H. S.*]

743. ἀντιλάζεσθαι Cant. L. quae forma occurrit supra 446.

746. ἀμφ' ἡμῶν MS. C. C. C. et Mosq. D. ut videtur, a prima manu, quomodo olim Canterus conjecerat. ἀφ' ἡ. Ald. L. Hic praeterea πολίταις. ὕπερθ' ἡμῶν Lib. P. ὑπὲρ ἡμῶν Parisiensium unus. καθ' ἡμῶν A. D. ex emendatione, H. J. K. M. N. Cant. quod ex 434. manavit.

747. πρᾶγμα Ald. sed χρῆμα MSS. prope omnes.

ΟΡ. ἢ θανεῖν ἢ ζῆν· ὁ μῦθος δ' οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.

ΠΥ. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.

ΟΡ. οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ. 750

ΠΥ. εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφραγμένας.

ΟΡ. ὥσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρούμεθα.

ΠΥ. κἀμὲ νῦν ἔρου τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.

ΟΡ. πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κακόν.

ΠΥ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς πατήρ. 755

ΟΡ. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;

ΠΥ. ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς, ἀνόσιον λέγων.

ΟΡ. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

ΠΥ. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.

ΟΡ. ου φοβεῖ, μή σ' Ἄργος, ὥσπερ κἄμ', ἀποκτεῖναι θέλῃ; 760

ΠΥ. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῇ.

ΟΡ. δεινὸν οἱ πολλοὶ, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστάτας.

748. Sic Ald. et MSS. sed δ' delevit Brunckius. Suavissimam vero lectionem praebet Cant. ὁ λόγος δὲ μικρὸς μακρῶν πέρι. μικρῶν πέρι M. N.

750. φρουρίοις φυλασσόμεσθα πανταχοῦ Ald. ὡς φρουρίοις φ. Ed. Barnes. caesura perdita. In ordine verborum, quem, Kingium secutus, dedi, plerique codices consentiunt; ἁπανταχῇ (vel χοῦ) duo Brunckiani; sed numerosius alterum. πανταχῇ R. φρουρούμεθα H.

751. Mirare Aldum et plerosque MSS. in ἄστεος consentire.

753. καὐτὸς Ald. contra metrum et MSS.

757. σοὶ φόνον ματρὸς Ald.

761. προσήκομαι Ald. Cant. Sed alterum fere omnes MSS.

ΠΥ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βου-
λεύουσ' ἀεί.
ΟΡ. εἶεν· εἰς κοινὸν λέγειν χρή. ΠΥ. τίνος ἀναγ-
καίου πέρι;
ΟΡ. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν — ΠΥ. ὡς ἔδρα-
σας ἔνδικα; 765
ΟΡ. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ. ΠΥ. μὴ οὐ λάβωσί
σ' ἄσμενοι.
ΟΡ. ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; ΠΥ. δει-
λὸν τόδε.
ΟΡ. πῶς ἂν οὖν δρῴην; ΠΥ. ἔχεις τιν', ἢν μέ-
νῃς, σωτηρίαν;
ΟΡ. οὐκ ἔχω. ΠΥ. μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆ-
ναι κακῶν;
ΟΡ. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσ-
σον ἢ μένειν. 770

763. Pro βουλεύουσ' ἀεί Cant. βουλεύσαιντ' ἄν, unde facere possis βουλευσαίατ' ἄν, et alterum dicere huc retractum ex 899. Sed tutius est nihil novare.

764. εἰς κοινόν τι Ald. et quidam MSS. sed pauciores. Mox τί λέγοιμ' contra metrum ex MSS. Reg. Soc. edidit Kingius.

766. μὴ solum Ald. et MSS. οὐ Brunckius ex conjectura addidit. [Recte Ald. et MSS. Quod Brunckius dictum vult, foret μὴ οὔ σ' ἴδωσιν ἄσμενοι. — πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ syntactice cohaeret cum Pyladis interrogatione ὡς ἔδρασας ἔνδικα; Sic 785. Possis πατρί γε τ. majori vi sententiae: sed non opus. *G. H. S.*]

767. δεινὸν edidere Brunckius et Beckius, et sic J. L. Sed Aldus et plures MSS. δειλὸν, quod melius, ut infra 773. ubi tamen δεινὸν L. [Omnes Porsonianae ἀποπτήξας errore typothetico, quem nunc demum correxi. *G. H. S.*]

769. μολόντα quidam MSS. [σωθῆναι κακῶν phrasis non magis mira quam σωτὴρ κακῶν Med. 361. et σωτὴρ βλάβης Heracl. 635. Matth. Compara Phoen. 609. σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν. h. e. αἵ σοι σωτῆρες θανάτου εἰσίν. *G. H. S.*]

ΟΡ. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; ΠΥ. θανὼν γοῦν ὧδε κάλ-
λιον θανεῖ.
ΟΡ. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. ΠΥ. τῷ δοκεῖν
εὔχου μόνον.
ΟΡ. εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΥ. μᾶλ-
λον ἢ μένων.
ΟΡ. καὶ τίς ἄν γέ μ' οἰκτίσειε — ΠΥ. μέγα γὰρ
ηὑγένειά σου.
ΟΡ. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. πάντα ταῦτ'
ἐν ὄμμασιν. 775

771. MSS. fluctuant inter θανῇ et Aldinum θανεῖν, quod ex Attica forma θανεῖ depravatum est. [θανὼν est i. q. ἢν θάνῃς· alioqui absurdum est θανὼν θανεῖ. Conf. Alcest. 741. Matth. θανεῖ γε μέντοι δυσκλεῆς, ὅταν θάνῃς. pro quo eodem sensu dici potest θανὼν δυσκλεῆς θανεῖ. — γοῦν a Tragicis passim usurpatur. Paulo post 778. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. Phoeniss. 627. χαρτὰ γοῦν πάσχω. ibid. 1463. ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω. Aeschylus Agam. 433. Gl. πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. *G. H. S.*]

772. γ' omittit Aldus et plurimi MSS. sed habet J. Deinde γε secundum omittunt omnes, quantum sciam, codices eum Aldo; octo habent τῷ, quod recepi. Subaudi, τὸ πρᾶγμ' ἔνδικον εἶναι. Sed totum versum adscribam, ut exstat in K. καὶ μὴν τὸ πρᾶγμ' ἔνδικόν μοι. καὶ τὸ δοκεῖν εὔχου μόνον. Utrumque γ' omittunt Cant. M. N.

[773. τὸ δειλὸν. V. mea in Iacobsii annotatt. ad Anthol. Palat. p. 973. *G. H. S.*]

774. καὶ τίς Ald. et deinde ἡ εὐγένεια. Accuratiorem scripturam praebent MSS. de qua vide Valckenaer. ad Phoen. 407. Et hic et infra 943., ubi articulum omisit Aldus, ceteris MSS. accedunt Leidenses. Incertus Stobaei XVII. p. 95. Διδάσκαλος γὰρ ηὐτέλεια τῶν σοφῶν. Grotius εὐτέλεια, sed ἡ addunt Trincavellus aliique editores.

775. ἀσχάλων Cant. M. et forte *) alii; unde facere

[*) Alibi correctum in noviss. Lond. hic aliisque locis fugit oculos aut Porsoni aut amicorum ejus. Non tanti putavi, ut mutarem, ubicunque relictum esset. Omnino qua philologi Latinitate in notis scribendis utimur, non ita comparata est, ut tales labeculas

ΟΡ. ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. ΠΥ. αἰνῶ τάδε.
ΟΡ. ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; ΠΥ. μὴ πρὸς θεῶν.
ΟΡ. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν οὗτος οἰωνὸς μέγας.
ΟΡ. δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον. ΠΥ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς.
ΟΡ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες — ΠΥ. τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; 780
ΟΡ. μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσ'. ΠΥ. ἀλλὰ κηδεύσω σ' ἐγώ.
ΟΡ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. ΠΥ. οὐκ ἔμοιγε σοῦ.
ΟΡ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. τόδ' οὖν ἴτω.
ΟΡ. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.
ΟΡ. ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι. ΠΥ. φίλα γ' ἔχων κηδεύματα. 785
ΟΡ. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. ὡς τί δὴ τόδε;

possis ἀσχαλῶν, quae forma occurrit apud Aeschyl. Prom. 161. Archiloch. Stobaei p. 107. Eurip. Iph. A. 925.

777. λέγω μὲν Ald. et τοῦτ', sed ταῦτ' plerique MSS. Idem Aldus 781. κατάσχωσιν.

779. γὰρ pro δὲ H. J. L.

780. Super αὖ λέγεις var. lect. in J. ἀγγελεῖς. Vide Med. 703. (710.)

erubescere debeat. Velut haec ipsa vox, *nota*, hoc sensu usurpata cadentis est Latinitatis. Miror autem Ruhnkenium, in hujusmodi rebus et acutissimi visus et fastidiosissimi stomachi, illo *forte*, nunc fere proscripto, adeo non offensum fuisse, ut centies qua non debebat significatione poneret. *G. H. S.*]

ΟΡ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. ΠΥ. τό γε δί-
καιον ὧδ' ἔχει.
ΟΡ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα. ΠΥ. πολεμία
γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ· 790
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεός σε, σμικρὰ φροντίζων ὄχλου,
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς, ὀχήσω· ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;

787. τὸ δὲ Ald. Sed τό γε magno consensu MSS.

788. ματρὸς δὲ μήτ' Ald. Sed μηδ' vel μὴ δ' MSS. plerique.

792. ποῦ γὰρ ἂν Ald. et pars codicum, quod bis soloecum est. Recte ὢν plures MSS. Simillima constructio Iph. A. 407. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς; Alexis Stobaei CXIII. p. 467. εἰ μὴ γὰρ ὢν ἄνθρωπος ἀνθρώπου τύχαις Ὑπηρετήσω, οὐ φανήσομαι φρονῶν. Levis res, sed in scena Attica non ferenda, iste hiatus. Lege igitur ad Euripidis normam, ποῦ φανήσομαι φρονῶν; Restituendum quoque Aristophani, opinor, Eccles. 935. ποῦ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ;

793. μὴ sine praepositione Ald. quam ex Canteri conjectura et MS. C. C. C. addidit Barnesius. Recte; sic enim Brunckii membranae, A. D. J. L. [σε — ἐπαρκέσω. Rarissima constructio, sed quam tuetur congruentia significationis hujus verbi cum significatione aliorum, quae transitiva sunt; quae omnino causa est mutatae constructionis multorum verborum. Vere Matthiae: „ἐπαρκέσω σε dictum est, ut ὠφελεῖν τινα." E contrario satis frequens est constructio verbi ὠφελεῖν cum dativo. Thucydides V. 23. ὠφελεῖν Ἀθηναίους Λακεδαιμονίους. Durus binorum concursus accusativorum. Hactenus praestat, quod in al. legitur, Λακεδαιμονίοις. Sed hoc nomen plane delendum puto, quippe ortum ex interpretamento glossatoris. Conf. quae paulo post sequuntur, ὠφελεῖν Λακεδαιμονίους, ubi, si illud genuinum est, item subjungendum Ἀθηναίους s. Ἀθηναίοις. In talibus enim foederum formulis opposita sibi ad amussim, non quidem ordine et syllabis verborum, at tamen phrasibus, respondere debent. *G. H. S.*]

ΟΡ. τοῦτ' ἐκεῖνο κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὰ συγγενῆ μόνον·
ὡς ἀνήρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν, 795
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.
ΧΟ. ὁ μέγας ὄλβος, ἅ τ' ἀρετὰ στροφη.
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις, 800
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων,
ὁπότε χρυσείας ἔρις ἀρνὸς
ἤλυθε Τανταλίδαις,
οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφά-
για γενναίων τεκέων· 805
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν οὐ καλόν, τοκέων ἀντιστροφή.
πυριγενεῖ τεμεῖν παλάμᾳ 810
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι.
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν, ἀσέβεια μεγάλη,

[794. Post ἐκεῖνο interpungendum. *G. H. S.*]

796. ὁμαιμόνων Ald. et MSS. quidam. ὁμαίμων scripserat N. sed pro peritia sua statim in ὁμαιμόνων mutavit.

800. ἄρ' ἦλθ' ex Musgravii conjectura edidit Brunckius, sine causa.

802. χρυσίας Ald. et MSS. et 810. τέμνειν. 812. εἰς. 816. ἰάχησε.

[804. Similiter Ion. 1496. Matth. φόνευμα et θοίναμα junguntur, idque ordine naturali, qui h. l. invertitur, ut ὕστερον πρότερον fiat, cujus figurae satis exemplorum, nostri non oblitus, congessi ad Sophocl. Oed. T. 827. *G. H. S.*]

805. τεκέων plerique MSS. τέκνων Ald. τοκέων R.

813. ποικίλη K. quod ex metrico Scholiaste ortum. μελάλη L. unde nihil extrico. Non dubito tamen, quin vox ea corrupta sit, cum creticus esse debebat. Mus-

κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια.
θανάτου δ' ἀμφὶ φόβῳ 815
Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα·
τέκνα, οὐ τολμᾷς ὅσια,
κτείνων γε ματέρα· μὴ, πατρῴαν
τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐς ἀεί. 820
τίς νόσος, ἢ τίνα δάκρυ', ἢ τίς ἔλεος ἐπῳδός·
μείζων κατὰ γᾶν,
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον οἷον ἔργον τελέσας
βεβάκχευται μανίαις, 825
Εὐμενίσι θήραμα φόνῳ,
δρομάσι δινεύων βλεφάροις,
Ἀγαμεμνόνειος παῖς;
ὦ μέλεος ματρὸς, ὅτε

gravius conjicit, τὸ δ' αὖ καταργεῖν ἀσέβειαν ἐκκαλεῖ, — παράνοιαν, quae non intelligo.

815. γὰρ pro δ' Ald. Variant MSS.

818. γε K. σὰν Ald. et sic vel σὴν multi codices.

821. δάκρυα καὶ Ald. et plurimi MSS. Sed ἢ H. K.

[823. Scribendum puto ματρόκτονον, et intelligendum μητρὸς φονευθείσης αἷμα. Sic Cyclop. 127. Matth. βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ (ab ἀνθρωπόκτονος), i. e. βορᾷ ἀνθρώπων φονευθέντων. Etiam Bacch. 139. Elmsl. scrib. αἷμα τραγόκτονον. ubi bene Aem. Portus: „Praestaret προπαροξυτόνως scribere τραγόκτονον, ἤγουν αἷμα τῶν τράγων τῶν κτανθέντων, εἴτε φονευθέντων." Idem placuit Lobeckio ad Sophocl. Aj. 323. qui similia congessit. Add. αἷμα χοιρόκτονον in Aeschyli fragmento 340. Sylloges Schütz. pag. 231. Idem Eumen. 283. Gl. καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις. καθαρμὸς χοιρόκτονος i. e. καθαρμὸς διὰ χοίρου τυθέντος. Ibid. 281. pariter scribendum puto μητρόκτονον, ut μίασμα μ. sit i. q. μίασμα μητρὸς φονευθείσης. G. H. S.]

824. οἷον semel tantum habent quidam. ὅς τ' J. unde, si opus esset, fieret ὅς γ'. [Haec non est interrogatio. Igitur 828. post παῖς punctum pone. G. H. S.]

[829. Immo ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε —. G. H. S.]

χρυσεοπηνήτων φαρέων 830
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα-
τρῴων παθέων ἀμοιβάν.
ΗΛ. γυναῖκες, ἤπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς; 835
ΧΟ. ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν,
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.

836. Ἀργείων Ald. et MSS. non pauci.

837. Suspecta haec phrasis Brunckio, qui timide conjicit, τὸν προκείμενον δραμεῖν θέλων. Canteri conjecturam in textum intulit Beckius, δύσων. Male. δύσονται ἀγῶνα dixit Homerus; sed quis unquam dixit δύσων ἀγῶνα? Offensus etiam videtur hac locutione Pseudo-Gregorius, qui fabulam longe insulsissimam Christum Patientem inscripsit. Hoc drama, siquando posthac citabo, his literis *X. Π.* distinguam. Ibi igitur exstat 416. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Δραμούμενον, καθ' ὃν θανεῖν ἐστι κρίσις. 441. ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι Τρέχοντος, ᾧ ζῶντ' ἢ θανόντα νῦν ἴδοις. Enimvero nihil mutandum. Omnis enim δίκη est ἀγών, prope ut alterum verbum pro altero usurpetur. Infra 1242. ambo conjunxit: τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγών, δίκη μία. Itaque ἀγῶνα δοῦναι hic dicitur ut alibi δίκην δοῦναι. Sed miror, qui factum sit, ut Canterus, Reiskius, Brunckius, Beckius, qui his verbis tantopere offensi sunt, locum Phoeniss. 1350. (1369.) δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον, Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, intactum dimiserint. Quis enim unquam dixit ἀγῶνα πράσσειν? Nemo fortasse praeter Euripidem. Idem tamen se ipse tuetur, mox scribens 1373. (1392.) Καὶ πῶς πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος, Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; [Verto: *copiam facturus Argivis judicii.* Est genus loquendi judiciale. Similiter, etsi non de reo, Demosthenes p. 692, 5. dixit δόντα κρίσιν. Reiskius in Ind.: „κρίσιν διδόναι, copiam dare judicii, permittere vel sic comparare, ut judicium habeatur." Satis notus hic usus verbi διδόναι, inprimis in phrasi διδόναι λόγον. Sed quod infra 862. s. legitur, οὐ φασὶ πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας διδόντ' ἀθροῖσαι —, multum differt, ubi pluralis attendendus. δίκαι enim hic i. q. ἄποινα. Herc. f. 884. Herm. ἀποινόδικοι δίκαι. G. H. S.]

ΗΛ. οἴμοι, τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
ΧΟ. Πυλάδης. ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος 840
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον, οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.
ΗΛ. αἶ, αἶ, διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ. 845
[κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.]
ΑΓ. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν,
καί σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΗΛ. οἴμοι, προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις. 850
ἀτὰρ τίς ἁγὼν, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς, κἀπεκύρωσαν θανεῖν;
λέγ', ὦ γεραιέ· πότερα λευσίμῳ χερὶ,
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ,
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην; 855
ΑΓ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ,
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον· καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος,

841. τἀκεῖθεν Ald. et 842. δύστανε.

846. Hunc versum ejecit Brunckius, et sane ex alio dramate, forsan Euripidis, huc traductus videtur. Agnoscit tamen *Χ. Π.* 150. Loca similis argumenti, in margine adscripta, non raro in textum irrepsere, ut infra post 922.

851. Quidam MSS. habent τίνες Ἀργείων (Ἀργεῖοι D.) λόγοι. Eleganter K. Ἀτὰρ τίς ἀγὼν τε καὶ τίνες Ἀργείων λόγοι. Addidi vero articulum, quem abesse vix patitur sermo, metrum abesse non patitur.

856. 861. Hunc locum imitatur Lucianus Jove Tragoedo T. II. pag. 681. Macrobius Sat. V. 20. *Alcaeus in Comoedotragoedia sic ait:* Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων — Ὁρῶ δ' ἄνωθεν γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

867. βουλόμενος H.

πένητα μὲν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις· 860
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν·
οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν εἰς κοινὰς ἕδρας.
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδὼν,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα 865
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ', ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ, 870
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ', ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κήρυξ ἀναστὰς εἶπε· τίς χρῄζει λέγειν, 875
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν,
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεὶ,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, 880
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλῶς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
εἰς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς· τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ
φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ 885

866. ἀνεπτέρωσε Ald. sed perfectum tantum non omnes MSS. et *X. Π.* 383.

881. καλοῖς Ald. et MSS. sed καλῶς Valckenaer. Diatr. p. 209. cui conjecturae suffragari videtur *X. Π.* 592. λόγους ἑλίσσων ἀλλοτρίους ἀφρόνοις. [Unice probandum καλοῖς. Non omnia, quae T. dicebat, mala erant, sed alia bona, alia mala. ἑλίσσων, *implicans, callide jungens. G. H. S.*]

885. τοιόνδ' Ald. sed contra plerosque codices. Allusio est ad proverbium, quod plenius extulit Noster in Alcmena apud Schol. ad Aristoph. Ran. 540. Suid. v. ταῦτα πρὸς ἅ. Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐ-

πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται πόλεος, ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ·
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ', οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν. 890
ἐπεῤῥόθησαν δ' οἱ μὲν, ὡς καλῶς λέγοι,

τυχῇ Χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν. [Porsonus cum Euripidem alibi *plenius* extulisse dicat, videtur, quod h. l. legimus, pro elliptico habuisse, ad quod τοῖχον subaudiatur. Idem mihi olim placebat. V. Bos. Ell. p. 480. Nunc ἀνατίθεμαι. ὁ εὐτυχὴς est *homo felix.* *G. H. S.*]

887. Interpunxi post πόλεος, (pro quo πόλεως Ald. et pars MSS.) non, ut vulgo, post δύνηται. Copula enclitica nunquam apud veteres Graecos, opinor, praepositionem sequitur, nisi ea sententiae membrum inchoat. Potuit igitur Atheniensis dicere, ἔν τε πόλεος ἀρχαῖς vel ἐν πόλεός τε ἀρχαῖς, non πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖς. Constructio est ὃς ἂν πόλεος, ἐκ subaudito, ut Sophocl. Aj. 1044. Τίς δ' ἐστιν, ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ; [δύνηται i. q. δυνατὸς ᾖ. V. v. 879. Sensus: ὃς ἂν τῶν πολιτῶν (s. ἐν τῇ πόλει) δυνατὸς ᾖ. Xenoph. Ages. 7, 2. δυνατώτατος ὢν ἐν τῇ πόλει. De ellipsi autem praepositionis ἐκ hic non magis cogitandum, quam in aliis, quae congessi ad Bos. Ell. p. 691. sq., jam tunc parum credulus his interpretandi machinulis, quod satis docent quae ibid. p. 664. in universum monui, sed adhuc nimis reverens auctoritatem virorum doctissimorum, quibus suffragari quam refragari multo jucundius mihi esset, satisque habens semitam indicasse, quam alii me secuturi iidemque otio beatiores viam facerent. Accedit quod in extrema parte operis illius, rationibus redemtoris ita postulantibus, mihi haud lente festinandum fuit: quod velim cogitent, si qui forte mearum de particula ἂν adnotationum jejunam paucitatem mirantur. Ad hanc quidem particulam tam copiosa mihi erat materies coacervata, ut, cum illuc delatus essem, ipsa ejus copia, nedum digerendi et elaborandi negotio, in summa otii penuria prorsus opprimerer. *G. H. S.*]

888. ἐπὶ τῷδ' ἀγόρευε Ald. δ' etiam MSS. nonnulli omittunt.

891. Magna varietas lectionis in hoc versu. Aldus et MSS. quidam, ut edidi; certe H. J. et, ut videtur, *X. Π.* 402.

οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν· κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος, οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παῤῥησίᾳ 895
πιθανὸς ἔτ' ἀστοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις, φρονῶν κακῶς,
πείθη τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεὶ,
κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθις εἰσὶ χρήσιμοι 900

Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς (omisso λέγοι) K. (fortasse et R.) duo Leidenses apud Valckenaer. ad Phoen. 1244. Λαοὶ δ' ἐ. οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγει (vel λέγοι) A. L. N. Cant. In textu, ut edidi, habet M. sed suprascripto γρ. λαοί. Scripsisse videtur Euripides, Λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν, ὡς καλῶς λέγοι. Similem ellipsin attigi ad Hec. 28. eadem recurrit infra 1497. Iph. T. 1361. ubi Musgravius confert Hel. 1624. Il. Χ. 157. et quod citabo, Antholog. IV. 12, 33. in Bacchum et Herculem: Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταὶ, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ δεινὸς, ὁ δὲ ῥοπάλῳ. Sed Brunckius edidit T. III. p. 201. Κὴκ Διός· ὃς θύρσῳ — addita hac nota p. 271. *Vulgo legitur*, Κὴκ Ζηνός· θύρσῳ — *Manifesta corruptela.*

893. Pollux II. 109. ὑπομόχθηρος ὁ ἀθυρόγλωσσος παρ' Εὐριπίδῃ. Sequentem versum suspectum habet Beckius.

[895. Post παῤῥησίᾳ interpungendum. Docet etiam Χ. Π. 407. quem locum Matthiae citavit. *G. H. S.*]

896. ἀστοὺς Valckenaer. Diatr. p. 256. cui favere videtur glossa in R. τοὺς πολίτας. [Magis etiam, opinor, favet omnium scripturae librorum, αὐτοὺς, quam ego quidem sine dubitatione revocem. De quibus autem αὐτοὺς intelligendum sit, tota series orationis ostendit. ἔτι non habeo qua particula Latina sic reddam, ut omnis ejus vis appareat. Compara Hel. 56. sqq. θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος Ἑρμοῦ, τὸ κλεινὸν ἔτι κατοικήσειν πέδον Σπάρτης σὺν ἀνδρί. Sensus: *tandem aliquando*, *serius ocius.* Egregie respondet vernaculum *noch. G. H. S.*] ὅτ' pro ἔτ' J. Deinde 897. pro τοῖς, quod habent Ald. MSS. Stobaeus p. 173., τις conjicit Musgravius, edidere Brunckius et Beckius.

898. πίθη Stobaei editio princeps.

πόλει· θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ.
ὃς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι, πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους 905
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,

903. καὶ τιμωμένῳ. Codices quidam, sed pauci, καὶ τιμωρουμένῳ. Musgravius conjicit χερί τ' ἰωμένῳ. Brunckius edidit τῷ τ' ἰωμένῳ.

905. Hesychius: Ὑπὸ δ' ἔτεινε. ὑπέβαλλεν. [*subjecit, suggessit*, ut talia diceret, quibus Argivis persuaderet· Ὀρέστην καὶ Ἠλέκτραν ἀποκτεῖναι πέτροις βάλλοντας. Non ipse dixit Tyndarus, sed alium subornavit, qui supplicii fratribus irrogandi auctor fieret: quapropter subornatus dicitur ὁ κατακτείνων s. κατακτείνας. v. not. ad v. sq. et conf. Schol. ad h. l. Rarus autem hic verbi ὑποτείνειν usus est, multo frequentior alterius, quo Hesychius illud interpretatur. Xenophon Cyr. III. 3. 55. ὑποβάλλειν δυνήσεσθε, ἥν τι ἐπιλανθάνωνται. Hinc ἐξ ὑποβολῆς, *suggerendo*, Xenophon ibid. 37. Haec ideo monenda putavi, quia videram viro egregio, primum in Grammat. Gr. §. 386. 2. p. 517., iterum in not. ad h. l. humani quid accidisse. Quae idem citavit Platonica e Phaedone, quomodo intelligenda sint, jam Heindorfius docuit p. 158. *G. H. S.*]

906. κατακτείναντι Ald. et MSS. quidam. Parum refert. [Recte Porsonus. In talibus enim Graeci etiam aoristo, nullo ad sensum discrimine, utuntur. V. not. ad Sophocl. Oed. C. 993. et ad Phalar. Epist. pag. 131. Euripides Iph. T. 890. Seidl. οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατήρ ἔκτεινέ με. quod puto aoristi esse. Virgilius Aen. III. 256. *nostraeque injuria caedis*, de caede intentata, non perfecta. *G. H. S.*]

909. ὀλιγάκις. Hanc vocem bis in hoc dramate, hic et supra 387. adhibet Euripides, quod non memini a Tragicis alibi usurpatum. Pro χραίνων vero, quod habent Ald. et codices omnes, στείνων praefert Musgravius, κραίνων ex conjectura Marklandi ad Suppl. 1142. edidere Brunckius et Beckius. Sed primo observandum

αὐτουργὸς, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν, 910
ξυνετὸς δὲ χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,

est, id quod Musgravius fere perspexit, nuncium, hoc est ipsum Euripidem, cum tacita quadam indignatione loqui, quasi homines urbani rusticorum commercio se pollui crederent. Deinde omnia hujusmodi verba, cum originem satis honestam habeant, a Tragicis, pristinas formulas sectantibus, et vulgi sententiae securis, saepe ad verum et veterem sensum revocantur; quod et in hoc loco factum videtur. Χραίνειν enim nihil aliud proprie significat, quam *rei cujusquam superficiem leviter radere* vel *attingere*. Confer Ruhnken. ad Timaeum p. 75. 104. Euripides ipse, opinor, vix ausus esset verbum μιαίνειν bono sensu usurpare. Quid autem Homerus? Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ· quem imitatus Heliodorus Aethiopic. X. 15. p. 479. dixit, nigrum in candido Charicleae brachio circulum memorans, καὶ ἦν τις ὥσπερ ἔβενος περίδρομος ἐλέφαντα τὸν βραχίονα μιαίνων. Sed, ut ad verbum χραίνειν redeam, hac ipsa voce in scelere purgando utitur Aeschylus apud Eustathium ad Il. Τ. p. 1183, 17. = 1250, 8. ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ, Πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου Αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. Obiter nota nomen ejusdem plane generis, παλαγμοῖς, quod frustra in σταλαγμοῖς mutat Pauwius ad Fragm. pag. 1114. a. Aeschylum an Euripidem sequi videtur Achaeus apud Athenaeum VII. p. 277. B. ubi de piscibus ait: Χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός. Denique quater hunc ipsum versum citat Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 26. = 356, 7. Π. 1063, 34. = 1082, 25. Σ. 1158, 28. = 1215, 20. Ω. 1335, 59. = 1463, 1. et bis quidem propter verbum χραίνειν.

910. οἵπερ. Eadem constructio Hel. 448. Ἕλλην πεφυκὼς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί· ubi male Musgravius ἀποστροφαί. Suppl. 870. Φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος, παροῦσί τε Καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς. Aristophan. Thesm. sec. fragm. 11. apud Polluc. X. 152. Σάκιον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται· cujus loci sententiam non perspexisse videtur Brunckius, quae est haec: *Saccus ex eorum genere, in quibus* —. [V. not. ad Theocrit. XXV. 121. In Ind. ad Homer. Odyss. p. 176. addidi locum e Diodori Sic. XVIII. c. 4. Frustra: nam ibi ante κατὰ inserendum τῶν. Accedant alia nonnulla. Homerus Il. XIV. 410. χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ —. Schol. V. (Heyn. T. VI. p. 656.) comparat Odyss. XII. 97. κῆτος,

ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ,
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανὼν, 915
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα,
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο, 920
κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε· σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ'· ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,

ἃ μυρία βόσκει. (Quod ex Pindari Ol. III. 18. sq. ut ἐκ τοῦ ἐναντίου dictum citat, ἀνθρώπους, ᾧτινι, ei satis congruit alius Lyrici locus Pyth. III. 38. sq. φῦλον, ὅστις. Euripides Hec. 359. sq. δεσποτῶν ὠμῶν —, ὅστις —. quem locum cum multis aliis citavit Porsonus ap. Monk. ad Euripid. Hippol. v. 78.) Idem Scholiastes (Heyn. ibid. p. 643.) nos docet, Il. XIII. 168. alios ad eundem modum legisse: οἰσόμενος δόρυ μακρὸν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. Demosthenes p. 328, 24. R. ἀνδρὶ καλῷ τε κἀγαθῷ, ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς. quod recte explicat Reiskius; cum olim h. l. turbasset; ut intelligas ex Harlesii editione. Appianus T. II. p. 588. Schw. ἐν λάρνακι, ἃς ἀπὸ σιδήρου ἐς χρημάτων ἢ βιβλίων ἔχουσι φυλακήν. Sic etiam Latini. Virgilius Aen. VIII. 427. *Fulmen — quae plurima —*. Recte Hoogeveenus ad Viger. III. 1. 1. p. 41. b.: „i. e. *Fulmen erat, ex eorum genere, quae* etc.“ Minus recte Heynius comparat Homericum Odyss. V. 421. sq. κῆτος — οἷά τε πολλὰ —· nam hoc diversi generis est. *G. H. S.*]

912. ἀνεπίπληκτον multi MSS. et X. *II.* 394. Sed ἐπιπλήσσειν est, *praesentem graviter increpare*, ἐπιλαμβάνεσθαι, *culpare*. ἀκέραιον Cant.

913. ὅς γ' Ald. Sed γ' omittunt codices aliqui.

917. μήτ' ἐκστρατεύειν H.

[919. Scrib. εὔνιδας, si Grammaticis credis. V. Etymol. M. c. 97, 51. 393, 38. Arcadius p. 32, 17. *G. H. S.*]

922. Post hunc versum sequebatur alius, Πάλαι Πελασγοὶ, Δαναΐδαι δὲ δεύτερον, quem solus K. recte exhibet; δὲ enim omittunt Ald. J. K. L. R. Eustath. ad

ὑμῖν ἀμύνων οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ,
ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν 925
θνῄσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών.
τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτ' ἐμὲ,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνῄσκων τις ἂν, 930
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον, εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε, σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρουμένους θανεῖν 935
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί· πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλάοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι 940
πικρὸν θέαμα καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν' ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ

Il. *B*. p. 357, 31. = 270, 43. et ad Dionysium Perieg. 347. *Δαναοὶ* habent D. H. Cant. Sed cum Musgravio spurium puto, Euripideum tamen ex alia fabula in margine adscriptum.

[926. 927. Etiam infra 1126. 1127. bini deinceps versus voce *χρεών* finiuntur. Qualia pervelim expendant, quorum aures delicatae respuunt verborum in brevi intervallo repetitiones. *G. H. S.*]

929. *κατακτανεῖτέ με* ex MSS. edidere Brunckius et Beckius. Sed in talibus rebus analogia codicibus est potior. Semper igitur futurum per *ε* scribam. Et, ne quis moveatur infra legens 1594. *κτανεῖν*, sciat aoristum recte postponi verbo *μέλλειν*, ut supra 286. Med. 394. (397.) Aeschyl. Prom. 629. Eubul. Athenaei I. pag. 54. D.

[932. F. *ἔπεισ'*. *G. H. S.*]

942. *φάσγανον* Ald. sed satis magno numero MSS. *φάσγαν' ἢ βρόχον*. Contra mox 1035. jungit *βρόχους* et *ξίφος*, mutatis numeris.

οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν. 945
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον εἰς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
ὡς εἰς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.
ΗΛ. κατάρχομαι στεναγμὸν, ὦ Πελασγία, στροφή.
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηΐδων, 950
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατὸς, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰακχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,
σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα κούριμον, 955
πήματ' οἴκων.
ἔλεος, ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.

βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων ἀντιστρ. 960
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὅ,τ' ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὤν ποτ' οἴκοις·
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ,τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰὼ, ἰὼ πανδάκρυτ' ἐφαμέρων 965

949. αἶ αἶ praefigit Ald. sed omittunt membr. D. et alii. Omnes quoque στεναγμῶν, sed alterius constructionis exempla dedit Musgravius ex Od. Γ. 445. Lycophrone 209. Athenaeo XIV. p. 622. C. Addit Brunckius Androm. 1201.

952. Pro ἔλαχ' ἁ non pauci MSS. ἔλαχε vel ἔλαχεν.

953. Ald. et MSS. post νερτέρων addunt Περσέφασσα, et 956. τῶν Ἀτρειδῶν praeponunt, quae pro glossis recte habet Musgravius.

954. ἰαχείτω et Κυκλωπεία Ald. Κυκλωπία MSS. quidam.

955. κράτα Ald. et quidam MSS. sed κάρᾳ plures.

962. ζηλωτὸς ὢν ποτ' οἶκος Ald. et fere omnes MSS. οἴκους K. Emendatio est Musgravii, ut et mox, ubi Aldus et MSS. φονία — πολίταις. Solus K. φοινία.

ἔθνη πολύπονα λεύσσεθ', ὡς παρ' ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.
ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. 970

μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ καὶ
μέσον χθονὸς τεταμέναν
αἰωρήμασι πέτραν
ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, 975
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσομαι

966. λεύσεσθ' Ald. sed λεύσσεθ' aut λεύσεθ' MSS. non pauci, ut et ἐλπίδας pro Aldino ἐλπίδα, cum id metro accuratius respondeat.

968. ἕτερος pro ἑτέροις ob metrum reposui.

971. Quod supra 6. vocaverat πέτρον, cum hic vocat οὐρανοῦ καὶ μέσον χθονὸς τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν, satis sibi constat. Sed cum addit, ἁλύσεσι χρυσέαις φερομέναν δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου, puros mythologiae fontes philosophia corrumpere videtur. Scholiastae enim, cum Nostri ad hunc locum, tum Apollonii Rhodii I. 498. tradunt, Anaxagoram μύδρον sive λίθον διάπυρον dixisse solem, quam sententiam memorat Xenophon Mem. IV. 7. 7. Scholiastes Pindari ad Olymp. I. 97. ἔνιοι δὲ ἀκούουσι τὸν πέτρον ἐπὶ τοῦ ἡλίου. τὸν γὰρ Τάνταλον, φυσιολόγον γενόμενον, καὶ μύδρον ἀποφήναντα τὸν ἥλιον, ἐπὶ τούτῳ δίκας ὑποσχεῖν· ὥστε καὶ ἐπῃωρῆσθαι αὐτῷ τὸν ἥλιον, ὑφ' οὗ δειματοῦσθαι καὶ καταπτήσσειν. περὶ δὲ τοῦ ἡλίου οἱ φυσικοί φασιν, ὡς λίθος καλεῖται ὁ ἥλιος. καὶ Ἀναξαγόρου δὲ γενόμενον τὸν Εὐριπίδην μαθητὴν πέτρον εἰρηκέναι τὸν ἥλιον. Deinde citat utrumque ex Oreste locum. Quod ad βῶλον attinet, cum χρυσέαν βῶλον solem vocasse testetur Euripidem Scholiastes Apollonii, idque ex Phaëthonte diserte citet Laërtius II. 10. maxima cum verisimilitudine legunt viri docti apud Strabonem I. p. 58. C. (33.) Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βώλῳ φλέγει. Vide Valckenaer. Diatrib. p. 30, 31. Ceterum καὶ omittit Aldus. MSS. partim καὶ μέσον, partim μέσον καί.

976. ἀναβοάσω Ald. et MSS. plures. ἀναβοάσωμαι H.

γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ·
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας
ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας, 980
ποτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθριπποβάμονι στόλῳ
Πέλοψ ὅτε πελάγεσι
διεδίφρευσε Μυρτίλου φόνον
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου, 985
λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων
ἠόσιν ἁρματεύσας·
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖς
ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος, 990
Μαιάδος τόκου
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ'
ἐγένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
λόχευμα ποιμνίοισιν
Ἀτρέος ἱπποβότα· 995
ὅθεν ἔρις τό,τε πτερωτὸν
ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα

Quare dedi ἀναβοάσομαι ex Schol. Aristoph. Plut. 639. ἵνα est ubi. Mox 978. MSS. quidam γεννήτορας.

981. τὸ πτανὸν Ald. et MSS. Mutavi in ποτανόν.

982. Hesychius: Τεθριπποβάμονι στόλῳ· τῇ ὁρμῇ τοῦ ἅρματος· quod mirum est, neminem hucusque exstitisse, in editionibus Hesychii certe, qui corrigeret.

983. ὁπότε Ald. ὅτε tantum non omnes MSS.

986. λευκοκύμασι πρὸς Γεραστίαις Ald. contra plures MSS.

991. Ante Μαιάδος habent Aldus et omnes, credo, MSS. λόχευμα ποιμνίοισι. Sed Musgravium post v. 993. transponentem secutus sum.

993. ὀλοὸν semel tantum aliqui.

996. τὸ Ald. τό,τε plerique MSS.

997. ἡλίου Ald. ἀελίου MSS. et 995. Ἀτρέως.

τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς ἀῶ· 1000
ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος.
εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει·
τῶνδέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,
λέκτρα τε Κρήσσας 1005
Ἀερόπας δολίας δολίοισι γάμοις,
τὰ πανύστατα δ' εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν
ἐμὸν ἦλθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει 1010
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς,
ὅ,τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,

998. ἕσπερον Ald. et plures MSS. Sed ἑσπέραν Brunckii membranae et Philoponus.

999. Sic Scholiastes. MSS. plerique cum Aldo μεθαρμόσας. [Matthiae: „Imo Schol. μεθαρμόσασα. Ald. cum MSS. προσαρμόσας." *G. H. S.*]

1001. δρομήματα Πλειάδος Ald. et MSS. major pars. Pro δρομήματα tamen H. K. M. N. R. Cant. praebent δρόμημα, quod confirmat Philoponus. Legendum scilicet, ut edidi, δρόμημα Πελειάδος, quomodo diserte citat Eustathius ad Od. *M.* p. 1713, 7. = 475, 49. Cum hunc locum satis corruptum apud Joannem Philoponum ad Aristotelis Meteorolog. I. p. 100. ed. 1551. invenisset Meursius, ad Euripidis Atreum, quae fabula nunquam exstitit, rettulit in Euripide p. 101. sive in Gronovii Thesaur. X. p. 461.

1002. μεταβάλοι vel μεταβάλλοι MSS. quidam.

1004. Verte, *Thyesteas dapes, sic nominatas de Thyeste.*

1008. ἤλυθε Ald. Correxit Brunckius.

1009. Sic Ald. et quidam MSS. Alii, σὺν πολυστόνοις, vel πολυστόνοις sine σύν.

1010. σὸς, quod omittit Aldus, habent MSS. plurimi.

ἰσάδελφος ἀνὴρ, ὀρθῶν νοσερὸν
κῶλον Ὀρέστου,
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος. 1015
ΗΛ. οἴ 'γώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφὲ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς·
οἴ 'γὼ μάλ' αὖθις, ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.
ΟΡ. οὐ σῖγ', ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους, 1020
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.
ΗΛ. καὶ πῶς σιωπῶ; φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μέτα.
ΟΡ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ὑπ' Ἀργείας χερὸς 1025
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.
ΗΛ. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου,
θανάτου τ' ἀώρου, ζῆν ἐχρῆν σ' ὅτ' οὐκέτ' εἶ.
ΟΡ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,

1015. ἰθύνων Ald. et omnes MSS. molossum pro spondeo aut anapaesto. Edidi quod Heathius conjecit. Supra 399. ὤρθευεν δέμας.

1017. νερτέρου A. D. MS. C. C. C. R. Cant. ut ex membr. edidit Brunckius. Male. Dicitur νερτέρων πυρᾶς, ut νερτέρων στέφη Troad. 1255. Vide infra 1080.

1018. ὡς ἰδοῦσ' ὄμμασι Ald. ὡς ἰδοῦσά σ' ὄμμασι Lib. P. A. D. H. J. L. ut jam exstabat in editione Barnesii. ὡς ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι membr. et, teste Kingio, K. R. Sed ille fallitur; ii enim habent ὡς ἰδοῦσά σ' ἐν ὄμμασι, ut et M. N. Cant. nisi quod hic ἂν pro ἐν. Cum igitur pronomen quidem sit pene necessarium, praepositio vero valde commoda, utrumque conjunxi. Phrasis ab Homero Il. Α. 587. et alibi ad alios poëtas transiit, ut ad Theocrit. IV. 7. Noster Hipp. 1279. ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι Τὸν τἀμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

1020. γόους Ald. H. J. L. alii. Multi λόγους. Eadem permutatio Phoeniss. 1329. (1348.)

1021. κραθέντ' Ald. sed alterum MSS. non pauci.

1022. φέρειν σ' Ald. sed pronomen delevit Kingius, codicum auctoritate procul dubio; sic enim A. D. J. L.

1027. ὦ τλῆμον A. D. L.

εἰς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν. 1030
ΗΛ. θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά·
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.
ΟΡ. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.
ΗΛ. σύ νύν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ, 1035
ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.
ΟΡ. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ·

1034. θίγειν MSS. quidam.

1035. Similis est ellipsis in fragmento Inus apud Stobaeum XCIV. p. 381. Μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὲ, Ζητῶν τὰ πλεῖον, εἶτα πάντ' ἀπώλεσε. Grotius ex conjectura dedit ἀπωλέσῃς, quod barbarum est. Valckenaerius Diatr. p. 177. πάντα γ' ἀπολέσῃς, quod languidum. Sed veterem lectionem recte vertit Musgravius. [Theognis 553. sq. Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν — ὕβρις, ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους ὄλεσεν. ut scribendum e Codd. Bekk. Sophocles Trach. 304. μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι. Supra 636. sq. χρήματ', ἣν ψυχὴν ἐμὴν σώσῃς. ubi ad χρήματ' subaudi σώσεις. Thucydides I. 82. ἀνεπίφθονον δὲ, ὅσοι ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ' Ἀθηναίων ἐπιβουλευόμεθα, μὴ Ἕλληνας μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρβάρους προσλαβόντας διασωθῆναι. Bene Haackius: „insolentia orationis eo tantum continetur, quod scriptor verbum ἐπιβουλευόμεθα ad ἡμεῖς accommodavit, non ad ὅσοι, quod tamquam potius erat respiciendum." Xenophon Cyr. IV. 1. 3. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσαπερ, οἶμαι, καὶ πάντες ὑμεῖς, ἐποίει. Plures libri habent ἐποιεῖτε, quod genuinum puto, et recepit nuper Ern. Poppo. Ellipsin hujusmodi constructionem Porsonus dicit: ego malim referre inter genera attractionis, cujus regnum in Graeca syntaxi aliquanto latius patet, quam vulgo opinantur. Conf. not. ad Demosthen. p. 43, 16. G. H. S.]

1037. αἷμ'· ἐγὼ δέ σ' aliqui MSS. quod speciem quidem prae se fert. Sed merum esse errorem inde liquet, quod MS. C. C. C. L. habent, αἷμ'· ἐγὼ σὲ δ'. Variam tamen lectionem confirmare quodammodo videtur Iph. T. 1014. ubi idem Orestes loquitur, Οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς· Ἅλις τὸ κείνης αἷμα. Sed vulgatam defendit Magister v. ἔχω. Mox αὐτόχειρι cum Aldo servavi, et distinctionem addidi. In Sophoclis quoque Electr. 1019. adjectivum est, non adverbium, αὐτόχειρι. Dicitur αὐτόχειρι τρόπῳ, ut ἑκουσίῳ τρόπῳ Med. 749. (756.) ποιητῷ τρόπῳ Hel. 1567.

ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ', ὅτῳ βούλει, τρόπῳ.
ΗΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας. 1040
ΟΡ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε,
θανάτου πέλας βεβῶσι περιβαλεῖν χέρας.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.
ΟΡ. ἔκ τοί με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω 1045
φιλότητι χειρῶν· τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμὸν,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγμαθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις πάρα.
ΗΛ. φεῦ. πῶς ἂν ξίφος νὼ ταὐτὸν, εἰ θέμις, κτάνοι, 1050
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἓν, κέδρου τεχνάσματα;
ΟΡ. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.
ΗΛ. οὐδ' εἶφ' ὑπέρ σου, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακὸς, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός; 1055
ΟΡ. οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν· ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων

1046. χερῶν Ald. contra plerosque MSS. ut χέρας 1620.

1049. προσφθέγματ' ἀμφὶ Ald. et MSS. fere omnes. ἄρτι pro ἀμφὶ Musgravius, quod Brunckius recepit, simul tamen conjiciens προσφθέγμαθ' ἡμῖν, quod ex H. edidi. Idem fere versus supra 1024.

1051. τέχνασμά τε edidit Brunckius ex conjectura, et inter monumentum et thecam distinguit. Sed hoc est paullo argutius. Recte vocatur μνῆμα, quicquid mortuos tegit, vel ornat. Sed suspicor eum, plurali nomine offensum, eo facilius conjecturae huic locum dedisse. Male enim eadem de causa τεχνήματα a Sophocle Philoct. 36. de uno poculo dictum sollicitavit. Idem Antig. 568. νυμφεῖα de Antigona; noster Hec. 265. προσφάγματα de una victima; Hipp. 11. παιδεύματα de Hippolyto solo; Androm. 1277. συγκοιμήματα de Thetide; Troad. 254. νυμφευτήρια de Cassandra dixere. Ovid. Met. XV. 163. *Cognovi* CLYPEUM, *laevae* GESTAMINA *nostrae.*

τὴν ἐλπίδ', ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.
ἀλλ' εἶ', ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει, 1060
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεὺς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων. 1065
καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
ΠΥ. ἐπίσχες· ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρήζειν, σοῦ θανόντος, ἤλπισας.
ΟΡ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
ΠΥ. ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρείας ἄτερ; 1070
ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὴν μητέρ', ὡς ἐγὼ τάλας.
ΠΥ. ξὺν σοί γε· κοινῇ ταῦτα καὶ πάσχειν με δεῖ.
ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρὶ, μὴ ξύνθνησκέ μοι·
σοὶ μὲν γάρ ἐστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δὴ,
καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. 1075
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ', ἑταιρείαν σέβων·

1062. βουλήμασι H. in textu, alterum in marg. pro var. lect.

1064. κατθανόντων. Sic multi MSS. sed non Aldus, ut per errorem ait Musgravius. κατθανόντοιν etiam Cant. M. Singulare est quod habet N. κατθανόντι γ'.

1070. Post δὲ addunt δεῖ H. δὴ L. Scripsi autem ἑταιρείας hic et infra 1077. cum diphthongo ex L. quanquam bene scio nihil praesidii MSS. in talibus habere; sed MSS. sibi non constare indicandum putavi. Editur quidem ἑταιρίας in Sophocl. Aj. 683. sed ibi Suidas vv. Ἆημα, Λιμὴν praebet ἑταιρείας.

1072. χρὴ pro δεῖ M.

1074. οὐκ ἔτ' ἔστι δὴ H. (ἔτι etiam scripturus erat J.) ex 1079. ubi R. οὐκ ἔστ' ἔτι δή.

1076. γάμου Ald. Sed γάμων praebent membr. Aug. 1. A. Cant. D. M. N. R. aliique apud Musgravium.

σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβὼν,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἐστὶ δή.
ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς, 1080
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἐστι τοῦτο, σοί γε μήν·

1080. ὄμμ' Ald. H. unus Leidensis, sed longe plurimi ὄνομ' habent, nominatim Brunckii membranae, MSS. C. C. C. A. D. J. K. L. M. N. R. cum Scholiasta et duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Phoeniss. 415. Sic et Cant. sed ὄμμα in marg. pro v. l. Et cum haec vocabula facillime permutentur (supra enim 1044. ὄμμ' L.), cum utraque periphrasis sit Tragicis usitata, dissentientibus quidem MSS. quid sit verum, difficile est interdum statuere; consentientibus vero, nihil mutandum. Quocirca Friderici Jacobs conjecturam in Hec. 435. προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄμμ' ἔτ' ἔστι μοι, ut inutilem, praetermisi; sed eam, occasione oblata, nunc paucis examinabo. Ac primum illud quaerere subit: Quid mendosum est in vulgari lectione? An vitiosum est προσειπεῖν ὄνομα? Quare? Quia nusquam alibi occurrit. Occurratne alibi, an non, nescio; sed cur non protulisti loca, ubi προσειπεῖν ὄμμα occurrat? Jam si nusquam ea verba conjuncta reperiantur, cujusmodi dialectices est, semel dictum ejicere, ut nunquam dictum substituas? Quanquam, ut verum fatear, προσαυδᾶν ὄμμα exstare videtur apud Aeschyl. Choëph. 236. Ibi tamen Valckenaerius legit ὄνομα, de ὄμματος in loco Phoenissarum 415., quae est viri docti conjectura, non clare loquitur. Mihi quidem omnino in his locis recepta lectio servanda videtur. Jacobus est vir neque ingenii neque doctrinae expers; quo tamen utroque saepe abutitur ad sanas lectiones sollicitandas. Ne longe abeam; in hac fabula 1017. pro πυρᾶς conjicit πύλης. Legerat scilicet nescio quid de νερτέρων πύλαις et Ἅιδου πύλαις. Verum priusquam de hoc invento sibi plauderet, demonstrare debebat, νερτέρων πυρᾶς vitiosum esse; demonstrare debebat, πύλη singulari numero Euripidi esse usitatum. Cum librariorum inscitia atque audacia tot ubique soloecismos atque barbarismos, de quibus nemo dubitare possit, invexerit, *Bella geri placuit nullos habitura triumphos?* Pene oblitus eram monere, pro ὁμιλίας L. habere ἡλικίας, quod leviter depravatum est ex ὁμηλικίας, elegantissima lectione, eoque elegantiori, quod anapaestum in quinto loco praebeat.

[1081. Hec. 427. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. G. H. S.]

οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.
ΠΥ. ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδοὺς ποτε, 1085
ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γὰρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ', ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτὴν, ἧς γε λέχος ἐπήνεσα, 1090
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν, Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς, πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν, φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει. 1095
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.
ΟΡ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
ΠΥ. πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
ΟΡ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι. 1100
ΠΥ. σίγα νυν, ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
ΟΡ. μηδὲν τρέσῃς τάσδ', ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
ΠΥ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
ΟΡ. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.
ΠΥ. σφάξαντες· ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν. 1105
ΟΡ. μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.

1083. ἦπου Ald. ἦ πολὺ unus Musgravii, A. D. J. L. ed. King.

1090. γε omittunt Ald. et plerique MSS. post λέχος habet K. κατήνεσα Brunckius; sed illam vocem opinor dici tantum de τῷ κυρίῳ, ut Iph. A. 699. quocum confer 707. et supra 1077. infra 1674. 1688. 1691.

[1103. Ἑλένην — λύπην. Haec jungenda. Ἑλένη dicitur λύπη, ut Hec. 891. duo fratres δισσὴ μέριμνα μητρί. De accusativo absoluto noli cogitare. *G. H. S.*]

1105. ἐν δόμοισι δὲ membr. H. unde δὲ expunxit Brunckius.

1106. Menelaus et Helena haereditatem Orestis spe devorarant. Omnia igitur obsignabant. Quod si quis

ΠΥ. ἀλλ' οὐκέθ', Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.
ΟΡ. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
ΠΥ. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
ΟΡ. οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας. 1110
ΠΥ. τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωϊκάς;
ΟΡ. ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
ΠΥ. οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
ΟΡ. καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι.
ΠΥ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν, σοί γε τιμωρούμενος. 1115
ΟΡ. τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν' ὅπως λέγεις.
ΠΥ. εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι.
ΟΡ. ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
ΠΥ. γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
ΟΡ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην. 1120

haec esse humiliora quam pro tragoediae dignitate objiciat, meminerit, ob hoc ipsum male audiisse Euripidem, quod ad res minutas et domesticas Melpomenen detruserit. Confer Aristoph. Rán. 1002 — 1019.

1109. τρέσαιμ' ἂν M. R. sine ἐγὼ, unde facere posses, τρέσαιμεν ἄν.

1110. Aelian. H. A. VII. 25. ἦσαν δ' ἄρα ὅσοι κατὰ τὸ πατρῷον καὶ μύρων ἐπιστάται φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Lege, ἦσαν δ' ἄρα οἵους κατόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας φησὶν εἶναι Εὐριπίδης. Sed ἐνόπτρων rectius, quanquam et κάτοπτρον occurrit apud Euripidem. [i. e. οἷοί εἰσιν ἐ. κ. μ. ἐπιστάται. Est haec attractio, schema Graecis usitatissimum adeoque dilectum, ut etiam ibi usurpent, ubi orationis continuitas interrumpitur: id quod h. l. factum est. *G. H. S.*]

[1119. Matthiae: „ἃ πάσχομεν dictum accipio pro ὅτι ταῦτα πάσχ. — sic etiam ὃς Eurip. Hel. 924. τὴν δ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς, ῥῦσαι, pro ὅτι τούτοις ἔγκ. κ." Vellem certiora exempla relativi ὅς sic positi commemorasset. Nostro quidem in loco accusativus ἃ regi videtur et a πάσχομεν et a γόους θησόμεσθα, i. e. γοησόμεθα. In altero autem loco ad ῥῦσαι subaudiam τούτων. Alcest. 787. κακῶν γὰρ μυρίων ἐῤῥύετο. Quae viro egregio placuit explicandi ratio, non videtur locum habere nisi ubi qualitas aut quantitas significatur, cujusmodi locutiones congessi in Bos. Ell. p. 252. sqq. *G. H. S.*]

1120. κεχαρμένη Ald. κεχαρμένην plures MSS. Utrum-

ΠΥ. καὶ νῷν παρέσται ταῦθ' ἅπερ κείνῃ τότε.
ΟΡ. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
ΠΥ. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοῖσιδ' ἕξομεν ξίφη.
ΟΡ. πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
ΠΥ. ἐκκλῄσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης. 1125
ΟΡ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
ΠΥ. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ᾗ τείνειν χρεών.
ΟΡ. Ἑλένην φονεύειν, μανθάνω τὸ σύμβολον.
ΠΥ. ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ εἰς γυναῖκα σωφρονεστέραν 1130
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος.
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς, 1135
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ, ταύτην κτανών,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς. 1140
οὐ δεῖ ποτ', οὐ δεῖ, Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κἀδελφὴν θανεῖν,
μητέρα τ'· ἐῶ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν·

que probum. [κεχαρμένῃ qui voluit, videtur ἐκδακρῦσαι, non attendens accentum, pro optativo habuisse. Quod autem Porsonus scripsit „Utrumque probum", documentum esto, etiam doctissimos homines principesque harum litterarum gravissime errandi periculo obnoxios esse: cujusmodi erroribus insultare homo natus, qui Nemesin reveretur, diligenter cavebit. *G. H. S.*]

1121. νῷ Ald. et 1117. εἰς.

1124. καὶ πρόσθε δ' Ald. καὶ omittunt plurimi MSS.

1125. ἄλλοσ' ἐν στέγαις Ald. ἄλλοθεν quidam. [Si quis hic et infra 1448. ἄλλοσ' ἐν στέγαις malit, cum legatur 1497. οἱ κατὰ στέγας Φρύγες, conferat quod sequitur 1482. ἄλλος ἄλλοθεν στέγης. *G. H. S.*]

1127. Sic Ald. οἱ alii. [Nullo ad sensum discrimine. *G. H. S.*]

[1134. Post ξυναόρων plene interpunxi. *G. H. S.*]

1139. Quidam βέλτιστον.

δόμους τ' ἔχειν σοὺς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην. μὴ γὰρ οὖν ζώην ἔτι, 1145
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα·
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες, ἢ καλῶς σεσωσμένοι. 1150
ΧΟ. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ
ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος.
ΟΡ. φεῦ. οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφὴς,
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. 1155
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ,
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοὶ,
νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν,
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ· παύσομαι δ' αἰνῶν σ', ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστὶν, αἰνεῖσθαι λίαν. 1160
ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν,
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν' ἀνταναλώσω μὲν, οἵ με προὔδοσαν,
στένωσι δ', οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος 1165

1146. 'πὶ κείνῃ Ald.

1150. ἢ κακῶς Ald. contra sensum et MSS. Correxit Barnesius.

1158. δ' Ald. Variant MSS. ut et supra 1144. ubi δ' Ald. Hic utramque particulam omittunt A. D. J. L. forsan recte.

1159. παύσομαί σ' αἰνῶν Ald. et plerique MSS. παύσομ' αἰνῶν J. παύσομαι δέ σ' αἰνῶν R. unde feci quod vides.

1163. ἀνταναλώσω μὲν divisim edidi cum Morello, quod melius connectitur cum δὲ sequente.

[1165. sq. ὃς Ἑλλάδος ἦρξ' ἀξιωθείς. dictum pro ὃς Ἑλλάδος ἄρχειν ἠξιώθη. Apollonius Rh. II. 541. sq. οἷά τε πολλὰ πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες. Scholiastes: μετάθεσιν ποιητέον, οἷον πλαζόμενοι τέτλαμεν. Malim sic interpretari; πλάζεσθαι τέτλαμεν. G. H. S.]

ἦρξ' ἀξιωθείς· οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ', ὃν οὐ καταισχυνῶ,
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν, 1170
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία,
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.
ΗΛ. ἐγὼ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ, 1175
σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ', ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
ΟΡ. θεοῦ λέγεις πρόνοιαν· ἀλλὰ ποῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
ΟΡ. λέγ', ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν. 1180
ΗΛ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
ΟΡ. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.

1167. ἔσχεν, ὃν οὐ κ. Ald. ἔσχεν ὃν κ. L. quod defendi possit, vertendo, *quem dedecorabo, si servili morte occumbam.* Sed nihil necesse.

1172. κτανοῦσιν, οὐ Ald. Alterum major pars codicum.

1174. Sic multi MSS. Ald. φρένας.

1176. τῷδέ τ' ἐκ τρίτου τ' Ald. et MSS. quidam, certe L. τῷδέ τε τρίτον τ' Cant. in textu, M. R. pro var. lect. ut Brunckius edidit ex membr! quae tamen copulam secundam omittunt. τῷδ' ἐκ τρίτου τ' A. D. In textu habet R. τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ', quod accepi. Pluralis enim elegantior est, et cum semel τρίτων in τρίτον depravatum esset, quod factum est in J. K. scribae partim κ omisere, (ut infra 1256. τήνδε φ. L.) partim ν in similem formam υ mutavere. Ut edidi, scripserat M. postea e τρίτων eradendo fecit τρίτου. Sed τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' planissime N. Mox γ' omittunt quidam MSS. quae tamen melius cum Aldo et aliis retinetur.

1180. τὸ λέγειν Ald. et pars codicum. τὸ μέλλειν multi, quod optime cum accusativo constructum illustrat Musgravius, praesertim ex Iph. A. 1124. οἶσθα γὰρ πατρὸς Πάντως ἃ μέλλει. Dat H. τὸ λέγειν τἀγάθ' ἔχειν.

ΗΛ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
ΟΡ. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;
ΗΛ. χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφῳ. 1185
ΟΡ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας εἰς σωτηρίαν;
ΗΛ. ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
ΟΡ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
ΗΛ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεως σὲ δρᾷ,
ἢ τόνδε κἀμέ· πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε· 1190
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ, μὴ θανεῖν χρήζων κόρην,
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας. 1195
ἢν δ', ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος,
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον· οὔτε γὰρ θρασὺς,
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε· τήνδ' ἡμῖν ἔχω 1200
σωτηρίας ἔπαλξιν· εἴρηται λόγος.
ΟΡ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας. 1205

1184. ὑποτιθεὶς νιν Ald. ὑποτιθεὶς τίν' Augustani duo. Edidit ex membr. Brunckius ὑποτιθεῖσα, ut ad Hermionen referatur, quod valde durum est, ut de anapaesto in quinta sede taceam, quem ille ne ex quarta quidem excluderet. Sed plures MSS. ὑποτίθης τίν', quod rectissimum est. *Quam spem suggeris?* Hel. 855. Τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;

1185. τάφου Ald. τάφον alii, τάφῳ membr. duo Musgravii cum Cant. et N. quod habebat etiam M. sed scalpello factum est τάφου.

1190. πᾶσι pro πᾶν MSS. non pauci. Pro φίλον membr. φίλοις· sed habebant, opinor, ἐν φίλοις, sic enim N.

1194. Μενέλεως Ald. solenni errore, ut supra 20.

1205. ἁμαρτήσει MS. Leid. apud Valckenaer. ad

γυναικὸς, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος;
ΠΥ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν,
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
ΟΡ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν, 1210
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
ΗΛ. καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
ΟΡ. καλῶς· σὺ μέν νυν, ξύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα, παρθένου δέχου πόδα. 1215
φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,

Phoen. 576. ἁμαρτήσεις H. N. quod eodem alludit. Pro τάλας H. φίλης. Cant. M. φίλος.

1206. ἢ Ald. et codices nescio an omnes. Brunckius edidit ἢ ex conjectura. Poteris et ἧς legere.

1210. εἶ τάδ' Ald. sed εἴπερ MSS. plurimi. Jungenda sunt εὐτυχήσομεν ἑλόντες, ut ηὐτύχει βαλὼν Iph. T. 330.

1213. τοῦ γὰρ Ald. et MSS. sed plurimae editiones, quarum prima, quantum sciam, est Canteriana, habent καὶ γάρ. Deinde αὐτῷ multi MSS. Harl. adhuc melius, αὐτῷ διδάσκει.

1214. σὺ μὲν δὴ Ald. σὺ μὲν νῦν vel σὺ μέν νυν Schol. MSS. plurimi cum duobus Leidd. apud Valckenaer. ad Hippol. 20.

[1215. παρθένου — πόδα. Fischerus si hujus loci meminisset, nimirum illaturus erat in catalogum uberrimum periphrasium, quo oneravit Animadversiones ceteroqui perutiles ad Grammaticam Welleri. Nam III, 1. pag. 283. legas: „Πούς. Arist. Thesmophorr. 48. s. Θηρίων (l. Θηρῶν) τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων Μὴ λυέσθων.“ Caveant sibi tirones ab ineptissimo hoc priorum temporum commento teneantque, omnia illa nomina, quae, ut periphrasi inservientia, pro pleonasticis olim habebantur, vi propria nusquam carere, sed ubique loco suo posita esse. Velut in Euripidis loco πούς dicitur, quod virgo ab inferiis *rediens* exspectatur, in Aristophanis, quod bestiis *circumcursantibus* quies imperatur. Quod sicubi illorum significatio videtur obscurior, tantum tamen abest, ut nulla sit, ut orationem exornet tragica epicave verborum granditate. V. ad v. 107. *G. H. S.*]

ἢ ξύμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' εἰς δόμους,
ἢ σανίδα παίσασ', ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω·
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες, ἐπὶ τὸν ἔσχατον 1220
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας,
Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι· διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας 1225
ἀδίκως· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
ΗΛ. ὦ πάτερ, ἵκου δῆτ', εἰ κλύεις ἔσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ. 1230
ΠΥ. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτὰς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ'. ΠΥ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὄκνου.

1218. ἐλθὼν δ' — γέγωνε δ' Ald. Prius δ' omittunt codices fere omnes, alterum in τ' mutant plures. ἐν δόμοις Cant.

1219. σανίδας Ald. et MSS. quidam, sed metro convenienter major pars σανίδα.

1221. ὁπλιζόμεσθα hic et ἐπειγόμεσθ' infra 1255. pars codicum cum Aldo, qui mox 1224. παῖ σὸς errore typorum.

1226. προδέδομαι δ' Ald. et MSS. recte; sed in editis quibusdam δ' in τ' mutatum est.

1231. καὶ ἐμᾶς λιτᾶς Ald.

1234. ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα MS. apud Musgravium. κἀγὼ δ' ἐπεκέλευσα Schol. Pro ἐπεκέλευσα Musgravii conjecturam ἐπεγκέλευσα recepit Brunckius, augmento omisso. ἐπένευσα H. et in margine ἐπεβούλευσα, quod habent plerique. ἐβούλευσα R. Solus eorum, quos contuli, γ' addit K. sed recte. Ubi persona secunda prioris sententiam auget aut corrigit, post δὲ, modo interposito, modo non interposito alio verbo, sequitur particula γε, ut mox 1237. Utriusque formulae exemplum occurrit Sophocl. Aj. 1150. Aristoph. Eq. 355. 362. 363.

ΟΡ. σοὶ, πάτερ, ἀρήγων. ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ προῦδωκά σε. 1235
ΠΥ. οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;
ΟΡ. δακρύοις κατασπένδω σ'. ΗΛ. ἐγὼ δ' οἰκτοισί γε.
ΠΥ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα·
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραὶ,
κλύει· σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας, 1240
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ' ἐμοί τε τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγὼν, δίκη μία,
ἢ ζῆν ἅπασιν, ἢ θανεῖν ὀφείλεται.

ΗΛ. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, στροφή.
τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. 1245

qui ultimus versus ita legitur in plerisque editionibus: Ἐγὼ δέ τ' ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα. Brunckius tacite γ' edidit pro τ', ex membranis τῆς πυγῆς pro τῇ πυγῇ, quibus concinit MS. Ravennas. Recte atque ordine. Sed ex isto MS. Ravennate in textum Ἐγὼ δ' ἐξελέγξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα intulit editorum flos, Philippus Invernizius, nescias metrine an sensus majore commodo. Quantillum erat, si codex ille praestantissimus in viri vel mediocriter docti manus incidisset, ex vitiosa lectione, iisdem literis manentibus, veram elicuisse, ΕΓΩΔΕΓΕΞΕΛΞΩ σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα. In gratiam autem tironum erroris originem breviter ostendam. Scripserat prior librarius, ΕΓΩΔΕΞΕΛΞΩ in textu, deinde in margine duas literas ΕΓ reponendas notavit. Postea alter scriba prioris monito morem gesturus erat, sed qua in parte textus eas reponeret, utpote ex eo luti genere fictus, ex quo Invernizius, plane nesciebat.

1236. οὐκοῦν et ῥῦσαι Ald. et plerique codices. Sed ῥύσῃ ex membr. edidit Brunckius.

1241. Fluctuant MSS. inter δότ' et δός. Utrumque habet R. Melius δότ', ut Aldus et plures MSS. δότε pro v. l. Cant. et sic M.

1245. Hunc versum dedi, ut in Aldina et plerisque codicibus exstat. Ἀργείων ἕδος proponit Musgravius, et in antistrophico κόρας διάδοτε β. πάντῃ διά. Sed lectio Aldi, quam retinui, cum levissima varietate in MSS. habetur. Dactylus λασγὸν ἕ anapaesto διὰ βοα respondet.

ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐτὰν, ὦ πότνια; παραμένει
γάρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναΐδων πόλει.
ΗΛ. στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τήνδ' ἀμαξήρη τρίβον·
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον, ἐς φρουρὰν δόμων.
ΧΟ. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις; 1250
ἔνεπέ μοι, φίλα.
ΗΛ. φόβος ἔχει με, μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.
ΗΜΙΧ. χωρεῖτ'· ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον 1255
τήνδ' ἐκφυλάξω, τὴν πρὸς ἡλίου βολάς.
ΗΜΙΧ. καὶ μὴν ἐγὼ τήνδ', ἣ πρὸς ἑσπέραν φέρει.
ΗΛ. δόχμια νῦν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν ἐνθάδ', εἶτ' ἐπ' ἄλλην σκοπιάν.

1246. *αὐτὰν* pro *αὐδὰν* ex conjectura Musgravii adoptavit Brunckius, quod verum videtur. In antistrophico audacter, sed feliciter rescripsit Brunckius *φαντάζεται* pro *προσέρχεται*, cujus conjecturam confirmat D. Sed ne sic quidem *aequantur metra*, quod putat Brunckius; *πότνια* enim semper ultimam corripit, quare malui addere *ὦ* ex Parisiensium uno.

1248. Femininum et hic et infra 1256. 1257. dat Aldus cum parte codicum. Masculinum alii. Utrumque agnoscit Eustathius ad Il. *Α.* p. 74, 2. = 55, 40. *ἔτι δὲ καὶ ἡ τρίβος, καὶ ὁ τρίβος, ὡς Εὐριπίδης γράφει.*

1250. *μοι* Ald. et MSS. quidam, deinde *ἔννεπέ* Ald. et 1253. *φόνιον.*

1259. Sic plerique MSS. In antistrophico *ὡς* pro *ἐν* solus K. idque ex interpolatione, quam et alibi in hac fabula passus est. Debebat igitur hic versus esse iambelegus; quod ut fiat, audaciorem fortasse conjecturam periclitabor. Aldus habet *ἀπ'* pro *ἐπ'*, A. *εἰ τὰ 'π'* pro *εἶτ' ἐπ'*, J. *ἄλην* pro *ἄλλην*. Lego igitur *παλινσκοπιάν*, quod compositum, licet ipsius exemplum nusquam invenerim, ejusdem est generis, cujus *ἀλαοσκοπιά*, *ἱεροσκοπιά*, et forsan alia. Neque durior est junctura, quam in *παλινστομεῖν*, *παλίνσκιος*, *παλινστρόβητος*, quae usurpant Aeschylus, Sophocles, Lycophron. Si hanc conjecturam probas, verte, *Dispicite illinc huc, deinde in contrariam partem.*

ΧΟ. ἔχομεν ὡς θροεῖς. 1260
ΗΛ. ἑλίσσετε νῦν βλέφαρα ἀντιστροφή.
κόραισι, δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντη.
ΗΜΙΧ. ὅδε τίς ἐν τρίβῳ φαντάζεται; τίς ὅδ᾽ ἄρ᾽ ἀμ-
φὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας ἀνήρ;
ΗΛ. ἀπωλόμεσθ᾽ ἄρ᾽, ὦ φίλαι· κεκρυμμένους 1265
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ᾽ ἐχθροῖσιν φανεῖ.
ΗΜΙΧ. ἄφοβος ἔχε· κενός, ὦ φίλα,
στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
ΗΛ. τί δέ, τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν᾽, 1270
εἰ τάδ᾽ ἔρημα τὰ πρόσθ᾽ αὐλᾶς.
ΗΜΙΧ. καλῶς τά γ᾽ ἐνθένδ᾽, ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει,

1261. βλέφαρα H. K. Cant. N. βλέφαρον Ald. et multi alii.

1263. φαντάζεται, quod feliciter conjecerat Brunckius, dare D. supra monitum 1246. Et sane idem legisse videtur Thomas Magister, ita supplendus: Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ· (ὅδε τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται. καὶ ἐν Φοινίσσαις·) Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Quanquam enim grammaticus iste neque ab eruditione neque ab antiquitate commendabilis est, fatendum tamen in locis quibusdam, ubi codices dissident, veram lectionem conservasse. Vide Hec. 21. 260. 369. Supra 122. 427. In Sophoclis Philoct. 158. Ἔναυλος ἢ θυραῖος optime suppeditat Thomas, cui eximenda est otiosa vox ἐστί, quam neque Moschopulus p. 159. neque Phavorinus, Magistrum exscribentes, agnoscunt.

1266. ἐχθροῖς ἢν φανῇ Ald. et MSS. quidam, sed non libenter hujus verbi aoristum secundum activae vocis admittunt Tragici. Plerique codices ἐχθροῖς εἰ φανεῖ. Illud depravatum ex ἐχθροῖσιν, hoc ex ἐχθροῖσι.

1267. κενὸς γὰρ Ald. sed γὰρ omittunt membranae et alii MSS. φίλαι pro φίλα MSS. quidam. Deinde ὃν σὺ Aldus et pars codicum.

1270. τινά μοι Ald. et MSS. sed μοι viri docti ejecere propter metrum.

1272. ἔνθεν Ald. ἐνθένδ᾽ D. ἐνθάδ᾽ Aug. 1. Deinde Ald. et MSS. quidam τἀπίσω. Ex membr. Brunckius dedit τἀπὶ σοῦ, quod verum videtur, et sic fere Barnesius. Alii τοὐπίσω, quod etiam defendi posset.

ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναΐδων πελάζεται.
ΗΜΙΧ. εἰς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.
ΗΛ. φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω· 1275
τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν·
ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;
τάχα τις Ἀργείων 1280

1275. ἀκοὰς M. N.

1279. Tres alias lectiones memorat Barnesius: ἐκκεκώφωνται, ἐκκεκώφηνται, ἐκκεκώφηται. Ac primam quidem sequitur Aristophanes apud Scholiasten; secundam habent H. Clemens Alex. Strom. II. p. 485. Terentianus Maurus p. 2404. optime ex hoc loco emendatus a Dawesio p. 15. tertiam A. D. Cant, K. L. M. N. R. In solo J. repperi ἐκκεκώφωτον. Et pro hac vocali, ω scilicet, fortiter pugnat analogia, ut prope de altera in exilium abigenda cogitarem, nisi omnes MSS. et editiones in Aristoph. Eq. 312. haberent ἐκκεκώφηκας, cui in forma vocis consentit Suidas v. ἀνακεκώφηκας. Sed veterem lectionem optime defendunt Athenaeus V. p. 188. C. Τὰ δὲ μειράκια τὰ ὡς τὸν Μενέλαον παραγενόμενα, ὁ Νέστορος υἱὸς καὶ ὁ Τηλέμαχος, ἐν οἴνῳ ὄντες καὶ ἐν γαμικῷ συμποσίῳ διατρίβοντες, καὶ τῆς Ἑλένης παρακαθημένης, ὡς πρέπον ἐστὶν, ἡσυχίαν ἄγουσι, πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος. Aelianus N. A. I. 38. de elephante: Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῶον ἡττᾶται, καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Eustathius tamen ad Iliad. Ξ. p. 954, 55. = 948, 22. ex Euripide ἐκκεκώφηνται habet, ex Athenaeo ἐκκεκωφημένα: ad Od. Ε. p. 1539, 59. = 230, 14. ex Euripide diserte citat per η, ἐκκεκώφηνται, idemque iterum habet ad Il. Ω. p. 1374, 63. = 1517, 20. ἐκκεκώφωκε Plato Lyside non longe ab initio; quod tamen imitans Aristaenetus I. 24. in alteram formam mutavit. Inter ἐκκεκώφηται et ἐκκεκώφωται fluctuant Luciani codices Bis Accusat. 1. T. II. pag. 792. Quare judicet lector. Rationem autem metaphorae sic concipe. Κωφὸς apud antiquos aut *surdus* aut *mutus* sonat. Sed hic *mutus* est, quod ferri acies στόμα vel στόμωμα vocatur. Hinc etiam explicandum Homericum illud, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος.

ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ
μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθε νῦν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε. 1285
ΧΟ. ἀμείβω κέλευθον
σκοποῦσα πάντᾳ.
ΕΛ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
ΗΛ. ἠκούσαθ'; οἱ ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ.
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστὶν, ὡς ἀπεικάσαι. 1290
ΗΜΙΧ. ὦ Διὸς, ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἔλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖς φίλοισι πάντως.
ΕΛ. Μενέλαε, θνήσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.
ΗΛ. φονεύετε, καίνετ', ὄλλυτε,
δίπτυχα, δίστομα φάσγαν' 1295
ἐκ χερὸς ἱέμενοι,
τὰν λειποπάτορα,
λειπόγαμον, ἃ πλείστους
ἔκανεν Ἑλλάνων
δορὶ παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, 1300
ὅθι δάκρυα δάκρυσι συνέπεσεν,

1281. ἐν ὅπλοις MSS. non pauci.

1286. ἀμείβομεν et σκοποῦσαι πάντῃ Aldus et MSS. quidam. Alii aliter.

1289. Vulgo ἠκούσατ'; ἄνδρες. Articulum addidi.

1291. ἀένναον Ald. sed versus est dactylicus.

1294. θείνετε post καίνετε addit Aldus, et πέμπετε post φάσγανα, utrumque consentiente codicum parte. Mox χειρὸς Ald. sed contra ἴδῃ 1343.

1297. Articulum bis omittunt MSS. quidam; bis habent alii. Priore loco admisi cum Aldo. In Sophoclis Aj. 914. ὁ ante δυσώνυμος recte omittit MS. delendum etiam ante πολύτλας in eadem fabula 956.

1299. ἔκτανεν Ald. et multi MSS. quod pro var. lect. habet R.

1301. 2. δάκρυσιν ἔπεσε Ald. omisso συνέπεσε. Alii omittunt ἔπεσε.

ἔπεσε σιδαρέοισι βέλεσιν
ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.
ΧΟ. σιγᾶτε, σιγᾶτ᾽· ᾐσθόμην κτύπον τινὸς
κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα. 1305
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς μέσον φόνον
ἥδ᾽ Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν·
στείχει γὰρ εἰσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ᾽, ἢν ἁλῷ, γενήσεται.
πάλιν κατάστηθ᾽ ἡσύχῳ μὲν ὄμματι, 1310
χρόᾳ δ᾽ ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι.
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν᾽, ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα, καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς; 1315
ΕΡ. ἥκω λαβοῦσα πρευμένειαν· ἀλλά με
φόβος τις εἰσελήλυθ᾽, ἥντιν᾽ ἐν δόμοις,
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν.
ΗΛ. τί δ᾽; ἄξι᾽ ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
ΕΡ. εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις; 1320
ΗΛ. θανεῖν Ὀρέστην κἄμ᾽ ἔδοξε τῇδε γῇ.
ΕΡ. μὴ δῆτ᾽, ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ΗΛ. ἄραρ᾽· ἀνάγκης δ᾽ εἰς ζυγὸν καθέσταμεν.

1304. κτύπου Ald. et plures MSS. sed κτύπον edidi ex M. R. quod accusativus paullo melius rei jungitur.

1311. χρόᾳ ex membr. Brunckius; χροιᾷ Aldus et plerique MSS. Parum refert; sed iambum praetuli, ut et δ᾽ pro τ᾽ ob μὲν praecedens. Deinde Aldus δεδραγμένων, multi codices πεπραγμένων, alii corrupte δεδρωμένων vel πεπρωμένων. Denique ὑπὲρ pro περὶ MSS. quidam et Ald.

1315. νερτέρας Aug. 1. νερτέρων Cant. H. non male. Vide supra 1017. νερτέροις M. νερτέρους N. In proximo versu με Ald. et multi MSS. alii μοι, quod deterius est; ε supra scriptum habet H.

1323. ἄραρεν Ald. sed omnes fere MSS. ἄραρ᾽ et δ᾽ retinent, quod omittunt membranae. ἄραρε secundam producit et pertinet ad eam Dorismorum classem, quam tetigi supra 26. Recte igitur hanc lectionem probavit Barnesius, edidit Morellus.

ΕΡ. ἢ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
ΗΛ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ — 1325
ΕΡ. τίς; οὐ γὰρ οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
ΗΛ. τλήμων Ὀρέστης, μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ΕΡ. ἐπ' ἀξίοισί γ' ἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
ΗΛ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις, 1330
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ'· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· 1335
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
ΕΡ. ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.
σώθηθ', ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας,

1326. Inter Aldinum οὐ γὰρ et οὐδὲν fluctuant codices, sed plures, opinor, οὐδὲν. L. vitiose οὐκ tantum.

1328. ἐπ' ἀξίοισί τ' Ald. et plurimi MSS. ubi τ' non omittendum erat cum editoribus, sed in γ' mutandum.

1330. μέτασχε Ald. et MSS. quidam; quod cum aperte metrum vitiet, fortasse legendum κάτισχε in loco citato ad Hec. 830.

1338. τοὐπ' ἐμοὶ Ald. et plerique MSS. hiatu non ferendo, quem miror a tot editoribus relictum. τοὐπ' ἔμ' K. ut edidit Morellus. In Hec. 512. Alc. 677. Rhes. 398. τοὐπί σ' occurrit, in Iph. A. 1566., si modo locus iste genuinus est, τοὐπ' ἔμ'; in quibus exemplis οι non potest elidi. Haec phrasis duplicem interpretationem recipit: *quod in mea potestate est*, et, *quod ad me attinet*. Sophocles Antig. 889. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Priscianus XVIII. p. 1209, 17. Λυσίας κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· Καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης· quae corruptissime ibi exstant. Locus est ed. Tayl. pag. 253. Reisk. 481. ubi additur εἶναι post ἐκεῖνον. Frustra conjicit ἐκείνῳ Scaliger, licet ita laudet Budaeus Comment. Gr. L. p. 978. τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι habent omnes MSS. Thucydidis IV. 28. τὸ ἐπ' ἐκείνους unus VIII. 48. Utroque loco accusativum retinent duo MSS. Bibliothecae publicae Cantabrigiensis. Totus vero Prisciani locus ita legendus est: Ξενοφῶν παιδείας V. (4. 11.) καὶ νῦν τὸ μὲν ἐπ' ἐμοὶ οἴχομαι· τὸ δ' ἐπὶ σοὶ σέσωσμαι. Λυσίας ad ac-

φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
ΕΡ. οἴ 'γώ. τίνας τούσδ' εἰσορῶ; ΟΡ. σιγᾶν χρεών· 1340
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοὶ σωτηρία.
ΗΛ. ἔχεσθ', ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες, ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακοὺς
εὑρών, ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς. 1345
ἰὼ ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε,
κτύπον καὶ βοὰν,
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικοὺς, 1350
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα.
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφορὰς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
ΧΟ. διὰ δίκας ἔβα 1355
θεῶν νέμεσις εἰς Ἑλέναν·
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ἔπλησε,
διὰ τὸν ὀλόμενον, ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλὰ, κτυπεῖ γὰρ κλῆθρα βασιλείων δόμων, 1360
σιγήσατ', ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΦΡΥΞ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσιν,

cusativum κατ' Ἀγοράτου ἐνδείξεως· καὶ τό γε ἐπ' ἐκεῖνον ἐσώθης. [Verba „Totus — ἐσώθης" Porsonus etiam exemplari olim Heyniano cum levi in primis verbis discrepantia adscripsit. *G. H. S.*]

1351. πρὶν ἂν Ald. et versu sequente δόμοισι. Variant MSS.

1358. Aldus et MSS. quidam ὀλόμενον semel tantum.

1364. ἐν εὐμαρίαι habent Aldus et MSS. plerique cum Etymologo p. 393, 18. ἐν, natum, ut videtur, e

κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέρεμνα 1365
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα, φροῦδ', ὦ γᾶ, γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος, 1370
ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα;
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;
ΦΡ. Ἴλιον, Ἴλιον, οἴμοι μοι, 1375
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλον,
Ἴδας ὄρος ἱερὸν,
ὥς σ' ὀλόμενον στένω,
ἁρμάτειον, ἁρμάτειον μέλος
βαρβάρῳ βοᾷ, 1380
διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθόγονον ὄμμα
κυκνοπτέρου καλλοσύνας
Λήδας σκίμνου δυσελένας
δυσελένας, ξεστῶν
περγάμων Ἀπολλωνίων 1385
ἐριννὺν, ὀτοτοί·
ἰαλέμων, ἰαλέμων,
Δαρδανία τλάμων, Γανυμήδεος

syllaba sequente, ejecit Brunckius membranarum auctoritate; sed versum ithyphallicum vocat, cum sit trochaicus dimeter catalecticus; εὐμαρίσιν enim secundam producit. Ithyphallici sunt 1368. 1428. 1430.

1366. τριγλύφας Aldus et pars codicum.

1367. ὦ omittunt Aldus et codices quidam.

1374. ἔσθ' Ald. et MSS. quidam.

1381. Quid isti articuli hic agant, nescio; quare delere malim. Mox κυκνόπτερον Ald. et MSS. multi. Quidam etiam post paullo σκύμνον. δυσελένας semel tantum Ald.

1386. ὀττοτοὶ Ald. solenni errore, qui et in ὀτοβεῖν frequenter occurrit.

ἱπποσύνα, Διὸς εὐνέτα.
ΧΟ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τὰν δόμοις· 1390
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.
ΦΡ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἶ, αἶ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν 1395
σιδαρέοισιν Ἅιδα.
ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω,
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλήζετο·
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνὴρ, 1400
οἷος Ὀδυσσεὺς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκὰν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων.
ἔῤῥοι τᾶς ἡσύχου προνοίας
κακοῦργος ὤν. 1405
οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω μολόντες
ἃς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικὸς, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν, 1410
ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον, ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω,
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον, ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες· προσεῖπε δ' 1415
ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος.
κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ·
τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν 1420

1400. ἀνὴρ addunt fere omnes MSS. cum Aldo praeter membr. et K. Pro κακομήτας igitur edidi κακόμητις, ut hic versus sequentibus similis fiat.

1412. 3. χεῖρας et ἔβαλλον Ald. et 1419. εἰς, 1428. βαρβάροισι. In 1413. ἅμα pro ἄμφω ed. King. ex K.

παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ
μητροφόντας δράκων.
ΧΟ. σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;
ΦΡ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν, αὔραν, 1425
Ἑλένας, Ἑλένας, εὐπαγεῖ κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηΐδος αἴσσων
βαρβάροις νόμοισιν·
ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἕλισσε 1430
νήματά θ' ἵετο πέδῳ,

1421. Aldus et quidam MSS. non habent τὴν, sed versus 1416—1422. cretici sunt, uno paeone admixto.

1427. Voce hac αἴσσειν, activo sensu usurpata, adeo offensi sunt viri praestantissimi, Wesselingius, Ruhnkenius, Piersonus, ut hic et in Bacch. 147. et alibi in αἰθύσσειν mutent, in Soph. Aj. 40. pro ᾖξεν χέρα Ruhnkenius ᾖξεν χερὶ substituat. Sed verba quae motum significant recte accusativum adsciscunt instrumenti aut membri, quod praecipue adhibetur. [De accusativo idem valet, quod de genitivo supra dixi: usus enim ejus in syntaxi Graeca latissime dominatur, sive, quod eodem redit, innumerabilis est multitudo verborum transitivorum, longe illa longeque major, quam vulgo putant. Infra 1477. sq. constructione non minus insolita, sed legitima, dicitur παίειν ξίφος. *G. H. S.*] Sic πᾶ πόδ' ἐπάξας Hec. 1054. (1071.) ubi πόδα multo facilius quam ποδί. Ibid. 53. περᾷ πόδα. βαίνω apud Atticos neutrale est verbum; βαίνειν tamen πόδα dixit Euripides Electr. 94. 1182. Imo Aristophanes Eccles. 161. Ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα Τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται. Mox 1475. Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβάς. Phoeniss. 1427. (1450.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν. Sophocles apud Photium MS. in nota ad Hesych. v. Ὄχος Ἀκεσταῖος. Suid. v. Ὄχανον. Ὄχοις Ἀκεσταίοισιν ἐμβεβὼς πόδα. At enim, dices, rectum forte αἴσσειν χέρα, ideone recta αἴσσειν αὔραν, φλόγα? Respondeo, verbum αἴσσω revera esse activum; quippe cujus passivum αἴσσομαι adhibeat, ut Homerum taceam, Sophocles Oed. C. 1261.

1431. νήματα δ' Ald. alii νῆμα pro νήματα, alii θ' pro δ'.

σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρῄζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα,
δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ. 1435
προσεῖπε δ' Ὀρέστας
Λάκαιναν κόραν· ὦ Διὸς παῖ,
θὲς ἴχνος πέδῳ δεῦρ'
ἀποστᾶσα κλισμοῦ,
Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος ἕδραν 1440
παλαιᾶς ἑστίας,
ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ', ἄγει νιν· ἃ δ' ἐφεί-
πετ', οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελλ'·
ὁ δὲ ξύνεργος ἄλλ' ἔπρασσ' 1445
ἰὼν κακὸς Φωκεύς·
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλῃσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης·
τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς·
τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' 1450
ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε
διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας.
ΧΟ. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;
ΦΡ. Ἰδαία μᾶτερ μᾶτερ,
ὀβρίμα ὀβρίμα, αἶ, αἶ, 1455

1433. συστολῆσαι Ald.

1444. ἔμελλεν Ald. et sic quidam codices; alii addunt παθεῖν, J. habet ἔμελλον.

1447. Aldus αἰεὶ et 1704.

1448. Sic Ald. J. K. L. alii ἄλλον ἄλλοσ' (vel ἄλλος ἄλλον) ἐν στέγαις. [V. ad v. 1125. — Scrib. ἔκλῃσε. Rhes. 300. Matth. ἔκλῃε. *G. H. S.*]

1450. ἕδραισι Ald. cum aliis quibusdam.

[1452. Rectius ἀποπρό. Etiam supra 142. 3. bis ἀποπρό scribi debuerat. Sed Porsonus, majoribus intentus, talia parum curavit. Et sunt sane levissima, sed tamen, opinor, philologo non contemnenda. 1506. recte διαπρό. *G. H. S.*]

1453. ταῖσδε συμφοραῖς R.

φονίων παθέων, ἀνόμων τε κακῶν,
ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν, 1460
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυ-
ναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι· κατθανεῖ, 1465
κατθανεῖ, κακός σ' ἀποκτείνει πόσις,
τοῦ κασιγνήτου προδοὺς
ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἃ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, ὤμοι μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις, 1470
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν,
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν, ἔφερεν· ἐς κόμας δὲ
δακτύλους δικὼν Ὀρέστας
Μυκηνίδ' ἀρβύλαν προβὰς, 1475
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,

[1459. ἀμφὶ cave referas ad δίνασεν, ut sit *circumquaque vertit*. Talis tmesis, tot verbis interjectis, inaudita est. Sensus: *cum gladios evaginassent sub vestitu in tenebris.* ἀμφὶ verti *sub* coactus: nam aliquanto plus valet, quippe significans, vestitum contexisse et gladium et stringentis manum. Phoen. 1530. sqq. ὄρνις — ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα, *avis in ramis sic sedens, ut ab iis tegatur*. Hoc sensu perinde est ἀμφὶ genitivo an dativo jungatur. *G. H. S.*]

1467. τοῦ omittunt Aldus et multi. τὸν ed. King.

1469. ἃ δ' ἴαχεν, ἴαχεν Ald. Variant codices.

1471. πλαγᾷ edidit Brunckius ex membr. Deinde φυγάδι Facius, non male.

1476. Sic Ald. et pars codicum, numerosius quam ἀριστεροῖς. Sic 1509, pro τέχναις edidi τέχναισιν ex A.

παίειν λαιμὸν ἔμελλεν
ἔσω μέλαν ξίφος.
ΧΟ. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
ΦΡ. ἰαχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς 1480
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων·
ἔναντα δ' ἦλθε Πυλάδης 1485
ἀλίαστος, οἷος, οἷος
Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον, εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσι·
φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν·
τότε δὴ, τότε διαπρεπεῖς 1490
ἐγένοντο Φρύγες, ὅσον Ἄρεος ἀλκὰν
ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς·
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγὰς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν· 1495
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'·
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ
ματρὸς, ἅ νιν ἔτεκε τλάμων. 1500

1477. Sic ex membr. et aliis Brunckius. Aldus et non pauci codices, λαιμῶν.

1485. ἐναντία MSS. quidam.

[1495. *preces adhibens, quae essent πρόβλημα θανάτου.* λισσόμενος idem quod λιτὰς προτείνων. Sic apparet, unde pendeat προβολάν· nam absolute positum non puto. Omnino, syntaxi graeca melius cognita, intelligetur, aptissime vincta esse, quae nunc dissolute dicta habentur. — Nostrum locum Heathius eodem modo interpretatur; cujus consensu etiam hic laetor. Tirones admonitos, ceteros diligenter rogatos volo, ut de hoc viro, inter nos misere proscisso ac propterea, ut fit, neglecto, honorifice sentiant: passim enim vidit, quae vidisse vel acutissimi non nolint. Conf. Melet. Crit. p. 118. *G. H. S.*]

ἄθυρσοι δ᾽ οἷά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον.
ἁ δ᾽ ἐκ θαλάμων ἐγένετο 1505
διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος,
ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νύξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν,
ἢ μάγων τέχναισιν,
ἢ θεῶν κλοπαῖς. 1510
τὰ δ᾽ ὕστερ᾽ οὐκέτ᾽ οἶδα·
δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ, πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος,
ἀνόνητον ἀπὸ Τροίας 1515
ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ᾽ Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.
ΟΡ. ποῦ 'στὶν οὗτος, ὃς πέφευγε τοὐμὸν ἐκ δόμων
ξίφος; 1520

1501. δραμόντες Ald. sed δραμόντε, quod metrum postulat, praebent MSS. nonnulli, certe Cant. M. Supra 1059. δράσαντες H.

[1504. ἐπὶ. Imo ἔπι. Hec. 267. εἰς τήνδ᾽ Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον; G. H. S.]

1506. διὰ πρὸ δόμων Ald. δὴ πρὸ δωμάτων MSS. quidam.

1511. ὕστερον Ald. et multi codices. τὰ δ᾽ ὕστερ᾽ οὐ κάτοιδα Cant. et pro v. l. M.

1512. Hic versus est ejusdem generis, cujus 1397. 1399.

1516. Vereor, ne plerisque lectoribus hodiernis haec scena multis partibus justo longior videatur, et tragicae gravitati non ubique conveniens. Musgravius existimat, sub Phrygis persona Persarum mollitiem atque timiditatem auditorum Atheniensium risui et contemptui exponere voluisse Euripidem.

1520. π. ἐκ δόμων τοὐμὸν ξ. Ald. et plurimi MSS. sed

ΦΡ. προσκυνῶ σ᾽, ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσ-
πιτνῶν.

ΟΡ. οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ᾽ ἐστὶν, ἀλλ᾽ ἐν Ἀργείᾳ
χθονί.

ΦΡ. πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώ-
φροσιν.

ΟΡ. οὔ τί που κραυγὴν ἔθηκας, Μενέλεῳ βοη-
δρομεῖν;

ΦΡ. σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ᾽ ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ. 1525

ΟΡ. ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;

ΦΡ. ἐνδικώτατ᾽, εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους
θανεῖν.

ΟΡ. δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρο-
νῶν.

ΦΡ. οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ᾽ αὐτοῖς Φρυξὶ διελυ-
μήνατο;

numerosius est quod dedit ex K. R. Kingius. τοὐμὸν ἐκ δόμων M. Verba ordine vulgato posita sunt in N. sed literis suprascriptis transponenda monuit librarius.

1521. προσπεσὼν Ald. sed προσπίτνων vel προσπιτνῶν plerique MSS. quod in προσπίπτων corrupere alii. [V. not. ad Hecub. 274. *G. H. S.*]

[1522. Non Trojae sumus, sed in Argiva terra: abstine igitur ritu barbaro me venerari. *G. H. S.*]

1524. κραυγὴν ἕστηκας (debebat ἔστησας) Leopardus VII. 22. contra metrum. Non male autem legeretur, βοηδρομῶν et ἀμύνων, nec tamen necesse. [Male legeretur. A Phrygis, vilissimi capitis, auxilio nec Menelao quicquam sperandum, neque Oresti metuendum erat. βοηδρομεῖν, ut sequens ἀμύνειν, de Argivis intellige, quos clamor excitaturus videbatur. Conf. supra 1350., sed inprimis quae mox sequuntur 1543. sq. Qui autem uxori filiaeque Menelai auxilium ferunt, ferunt etiam Menelao. Interpunctionem post ἔθηκας si deles, nihil impedio, (neque Euripides interpunxit,) modo ne Μενέλεῳ cum antecedentibus syntactice jungas. *G. H. S.*] Infra 1537. multi MSS. ὁρᾶν, ubi alii recte ὁρῶν cum Aldo.

1526. Τυνδαρὶς D. H. Sed eleganter A. διοίχεται, si paullo plus auctoritatis haberet.

1528. χαρίζει D.

ΟΡ. ὄμοσον, εἰ δὲ μή, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν. 1530

ΦΡ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.

ΟΡ. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;

ΦΡ. ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φάνον.

ΟΡ. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;

ΦΡ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα. 1535

ΟΡ. δοῦλος ὢν φοβεῖ τὸν Ἅιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

ΦΡ. πᾶς ἀνήρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.

ΟΡ. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις· ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δόμων.

ΦΡ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; ΟΡ. ἀφεῖσαι. ΦΡ. καλὸν ἔπος λέγεις τόδε.

ΟΡ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. ΦΡ. τοῦτο δ' οὐ καλῶς λέγεις. 1540

ΟΡ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην.
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας, οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σύ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.

1531. Forma loquendi fluxit ab Homero Il. O. 39. *Testis sit Σή θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μάψ ὀμόσαιμι.* Plato Alcib. I. p. 295, 25. ed. Ald. 217, 27. Bas. 27. F. Laemar. *Μὰ τὸν Φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν, ὃν ἐγὼ ἥκιστ' ἂν ἐπιορκήσαιμι.*

[1535. *μὲν οὖν.* Lepide ridetur Phryx, cui terribilior videtur mors, quam *ἀπολίθωσις.* *G. H. S.*]

1541. *μῶρος εἶ, δοκῶν* H. Sed vulgata recte se habet.

Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξί-
φους· 1545
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρού-
μενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει,
ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά
μοι,
παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψε-
ται. 1550
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τύχα,
ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος
φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πιτνεῖ.
ΗΜ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν εἰς πόλιν τάδε,
ἢ σῖγ' ἔχωμεν; ΗΜ. ἀσφαλέστερον, φίλαι. 1555
ΗΜ. ἴδε πρὸ δωμάτων, ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ' αἰθέρος ἄνω καπνός.
ΗΜ. ἅπτουσι πεύκας, ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Ταντάλείους, οὐδ' ἀφίστανται φόνου.
ΗΜ. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι, 1560
τέλος, ὅπα θέλει·
μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων

[1545. εἴσω ξίφους. Rarum hoc et poëticum. Vulgaris sermo frequentat εἴσω βέλους, quod cum nostro comparavi Ind. ad Bos. Ell. p. 867. Simul apparet, nil causae fuisse, cur ad illud pedestre similiaque, quae ibid. p. 64. congessi, subaudiretur βολή. *G. H. S.*]

1548. Praefert Brunckius θέλοι, quod post ἐπάξει vereor ut sit Graecum. Sic tamen D.

1550. δύω Ald. ut et supra 1398. Sed δύο semper Attici.

1555. *ΗΜ.* inserendum monuit Valckenaerius ad Hipp. 782. In personis distribuendis valde discrepant codices.

1559. πόνου pro var. lect. M. R. in textu Cant. et suprascriptum φόνου.

1562. ἁ δύναμις Ald. Articulum omittunt MSS. quidam. In proximo versu ἔπαισεν ἔπαισε Ald.

ἔπαισ' ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων,
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.
ΧΟ. ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων
πέλας 1565
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην, ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ' ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μοχλοῖς,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι; δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυσ-
τυχεῖς.
ΜΕ. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια 1570
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ' αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον,
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοί τις· ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου 1575
τεχνάσματ' ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα, προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ', ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ' ἐμὴν
ῥυσώμεθ' ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων,
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ' ἐμὴν 1580
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
ΟΡ. οὗτος σὺ, κλῄθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χεροῖν·

1574. καινὴν R. sed ε supra αι. καὶ νὴν L.

[1578. Ante ἀλλὰ subaudi εἰ μὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον. Recte Schol. Diversi generis est Iph. A. 1226. sq. Matth. ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν μνημεῖον· nam continuo additur ἣν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις. *G. H. S.*]

1580. Tautologiam hanc defendit Brunckius, sed mihi quidem non satisfacit. Pro τάλαιναν Musgravius conjicit Λάκαιναν, quod recte rejicit Brunckius. Puto tamen nomen proprium omissum, Τυνδαρίδα scilicet, in ejusque locum vocem ἀθλίαν invasisse. Similiter Clytaemnestra in hac fabula 816., jamjam se ab Oreste occisum iri exspectans, Τυνδαρὶς τάλαινα vocatur. Electr. 811. καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν. [Vulgatam defendit Aeschyli locus apud Athenaeum p. 394. A. Σιτουμένην εὔστηνον ἀθλίαν φάβα, Μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην. *Erfurdt.*]

Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει·
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, 1585
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ' ἄραρε κλῆθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ' εἴρξει, μὴ δόμων εἴσω περᾷν.
ΜΕ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους, 1590
ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.
ΟΡ. πότερον ἐρωτᾷν, ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
ΜΕ. οὐδέτερ'· ἀνάγκη δ', ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.
ΟΡ. μέλλω κτανεῖν σοῦ θυγατέρ', εἰ βούλει μαθεῖν.
ΜΕ. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον; 1595
ΟΡ. εἰ γὰρ κατέσχον, μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
ΜΕ. ἀρνεῖ κατακτὰς, κἀφ' ὕβρει λέγεις τάδε.
ΟΡ. λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον —
ΜΕ. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ εἰς φόβον.
ΟΡ. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ' εἰς Ἅιδου βαλεῖν. 1600
ΜΕ. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
ΟΡ. θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.

1585. *θριγγῷ* Cant. L. quae forma et alibi occurrit.

[1590. *πυργηρουμένους*. Simpliciter *ἐντὸς ὄντας τῶν πύργων*, ut Hesychius interpretatur. Supra 752. et Phoen. 1103. sensu magis solito de obsessis dicitur: quanquam proprie *πυργήρης* nihil est aliud quam *ἐν πύργῳ ὤν*, quemadmodum *τειχήρης*, *ἐν τείχει ὤν*, *κλινήρης*, *ἐν κλίνῃ ὤν*. Quod si haec sensu magis adstricto intelligimus, duo priora de obsessis, ultimum de aegroto, fit ideo, quia *τὴν περίστασιν* simul cogitamus. *G. H. S.*]

1593. *οὐδέτερον* Ald. et multi codices. Emendavit Kingius. Mox *σὴν* pro *σοῦ* Cant. et fortasse alii, quod nescio an melius.

[1598. *λυπράν γε τὴν ἄρνησιν*. Repete ex antecedente versu *ἀρνούμενος*. Pro *λυπράν* Matthiae in Gramm. Gr. §. 426. 1. p. 585. citavit *λυγράν*· errore, opinor, calami. *G. H. S.*]

1599. *φόνον* H. L. Sed 1602. recte *κτενῶ* H. J. L. pro *κτανῶ*, quod nunc ultimum monebo.

ΜΕ. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
ΟΡ. ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
ΜΕ. οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ πάρος αἷμα μητέρος; 1605
ΟΡ. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
ΜΕ. ἦ καὶ σύ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
ΟΡ. φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ' ἐγὼ λέγων.
ΜΕ. ἀλλ' οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
ΟΡ. οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ' ἀνάψομεν δόμους. 1610
ΜΕ. ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
ΟΡ. ὥς μή γ' ἔχῃς σύ, τήνδ' ἐπισφάξας πυρί.
ΜΕ. κτεῖν', ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
ΟΡ. ἔσται τάδ'. ΜΕ. ἆ, ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
ΟΡ. σίγα νυν· ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς. 1615
ΜΕ. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σέ; ΟΡ. καὶ κρατεῖν γε γῆς.

1603. πράσσεις Cant. M. N. R. quod prima specie elegantius videtur. Sed orationem fortasse variare voluit poëta, et hoc natum ex 1595., cum πράσσει citet Polyaenus VIII. 52. [πράσσεις sine dubitatione recipiendum et post φόνον ponendum signum interrogandi. Hoc multo magis decet animum Menelai commotum. Supra dixit Ἑλένην φονεύσας, hic convicio aliquanto acerbiori ὁ μητροφόντης. In talibus variatio orationis vim adeo frangit. *G. H. S.*]

1605. ἤρκησέ σοι Ald. et παρὸν, hoc quidem cum omnibus MSS. Sed Marklandi emendationem ad Iph. A. 456. admisit Brunckius.

1610. Nimis Attice Ald. H. J. L. φευξούμεθα. Eodem modo supra 1362. πευσούμεθα H.

1612. μήτ' Ald. sed plerique MSS. recte μή γ', et Schol.

1614. δράσεις Ald. et codices quidam. [τάδ'. Notissimum est in diverbio prius loquentis ultimam vocem elisionem vocalis pati, si excipiens sermonem a vocali ordiatur: ut ineptus sit, qui tale quid notatu dignum habeat. Iam vide mihi quae novissimus editor Gothanus ad Alcest. 401. adscripsit. Sat scio, quantumvis tetricus sis, te frontem exporrecturum esse. *G. H. S.*]

1616. Aug. 1. et A. τε pro γε, unde Brunckius, ναὶ, κρατεῖν τε γῆς, frustra.

ΜΕ. ποίας; ΟΡ. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
ΜΕ. εὖ γ' οὖν θίγοις ἂν χερνίβων — ΟΡ. τί δὴ
γὰρ οὔ;
ΜΕ. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. ΟΡ. σὺ
δ' ἂν καλῶς;
ΜΕ. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰς
φρένας. 1620
ΜΕ. τίς δ' ἄν προσείποι σ'; ΟΡ. ὅστις ἐστὶ φιλο-
πάτωρ.
ΜΕ. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ'; ΟΡ. εὐδαίμων ἔφυ.
ΜΕ. οὔκουν σύ γ'. ΟΡ. οὐ γὰρ ἁνδάνουσιν αἱ
κακαί.
ΜΕ. ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. ψευδὴς
ἔφυς.
ΜΕ. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; ΟΡ. οὐ ψευδὴς
ἔτ' εἶ. 1625
ΜΕ. οἴμοι, τί δράσω; ΟΡ. πεῖθ' ἐς Ἀργείους μο-
λὼν —
ΜΕ. πειθὼ τίν'; ΟΡ. ἡμᾶς μὴ θανεῖν αἰτοῦ πόλιν.
ΜΕ. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ'; ΟΡ. ὧδ' ἔχει τάδε.
ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη — ΟΡ. τἀμὰ δ' οὐχὶ τλή-
μονα;

1618. δὴ omittunt Aldus et pars codicum. Mox 1620. χέρας Ald. [Non scribam γοῦν· est enim inter utrumque aliquid discriminis. H. l. γ' arctissime cohaeret cum εὖ, οὖν ad antegressa spectat. *G. H. S.*]

1619. σὺ δ' αὖ κ. M. sed alterum pro v. l.

1621. τίς δ' ἂν Ald. et multi MSS. Alii δ' omittunt, quos secutus est Brunckius.

1623. Pronomen, quod post γὰρ addidit Kingius, habent K. M. R. Aug. 1. sed exemplum desidero, ubi ἁνδάνω accusativum regit. In loco enim Theognidis perspicue legendum, Οὐθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων, ut modo dixerat πᾶσιν ἀδεῖν.

1625. ἀψευδὴς H. L. Mox πειθὼ nomen esse, non verbum, ideoque accentum mutandum, monuere viri docti.

1627. κτανεῖν Ald. et MSS. plurimi, sed membranae et H. pro var. lect. θανεῖν.

ΜΕ. σὲ σφάγιον ἐκόμισ' ἐκ Φρυγῶν — ΟΡ. εἰ γὰρ τόδ' ἦν, 1630
ΜΕ. πόνους πονήσας μυρίους. ΟΡ. πλὴν γ' εἰς ἐμέ.
ΜΕ. πέπονθα δεινά. ΟΡ. τότε γὰρ ἦσθ' ἀνωφελής.
ΜΕ. ἔχεις με. ΟΡ. σαυτὸν σύ γ' ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ' εἶ', ὕφαπτε δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε,
σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε, 1635
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.
ΜΕ. ὦ γαῖα Δαναῶν, ἱππίου τ' Ἄργους κτίται,
οὐκ εἶ', ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν, αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος. 1640

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ' ἔχων τεθηγμένον·
Φοῖβός σ' ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ' ἐγγὺς ὢν καλῶ,
σύ θ', ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέσθ', ἵν' εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους.
Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν 1645

1630. σὲ σφ. emendatio est Morelli. Ald. et MSS. σοί. [Librorum scriptura cur displicuerit, non intelligo. σοὶ graviter dictum est, scil. ἐναγεστάτῳ ὄντι, et aliquanto melius respondet sequentibus, εἰ γὰρ τόδ' ἦν. cf. 1596. 1598. Quod si revocas, 1629. post Ἑλένη plene interpunge. *G. H. S.*] Versu praecedente τλήμων Ald.

1636. Sic plerique MSS. τείχεος Ald.

1638. οὔκουν Ald. Sed multi codices οὐχὶ, unde sagaciter Musgravius, οὐκ εἶ', id est, οὐκ εἶα.

1639. ἡμῶν Ald. et 1641. παῦσε.

1645. Ἑλένα μὲν ἣν Ald. Ἑλένην et ἣν MSS. magno consensu, sed Brunckius edidit Ἑλένη et ἧς, in quo bis peccavit. Melius enim articulus a διολέσαι, quam ab ἥμαρτες, regitur. Ab altero sollicitando eum deterrere debebat vel illud Virgilianum, *Urbem quam statuo, ve-*

stra est. *) Duo hujus structurae exempla dedit Kusterus ad Aristoph. Plut. 55. ejus fabulae nempe v. 200. et Lysistr. 409. unum atque alterum ipse addam. Sophocl. Oed. C. 1150. *Λόγον δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ Στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην.* Sed ibi Juntina secunda, Turnebus pro varia lectione et Suidas in v. *στείχειν* recte praebent *λόγος*. Aristoph. Eccles. 836. *Κρατῆρα συγκιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες Ἑστῶσ' ἐφεξῆς.* Ibi Dawesius emendavit, *Κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν — Ἑστῶτας ἐ.* Brunckius in prioribus Dawesio accedit, pro *Ἑστῶσ'* ex MS. lectione *ἱστᾶσι* edidit *ἱστᾶσί τ'*. Et *κρατῆρα ἐγκεραννύω* quidem occurrit apud Pindarum Nem. IX. 118. Eubulum Athenaei II. p. 36. B. sed simplex verbum usitatius. Deinde cum MS. Ravennas habeat *Κρατῆρας ὑγκιρνᾶσιν* et *Ἑστᾶσ'*, quis dubitet legere, *Κρατῆρας οὓς κιρνᾶσιν αἱ μυροπώλιδες, Ἑστᾶσ' ἐφεξῆς?* Sophocl. Trach. 283. *τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς, Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον, Ἥκουσι πρός σε·* quem locum bene adhibet Wesselingius ad Herodot. II. 106. cui eandem loquendi formam restituit. **)

[*) Vulgatam eadem, qua Porsonus, ratione defendit Vauvillerius ad Soph. Trach. 65. quem virum asperioribus verbis a Brunckio perstringi dolemus. *Erfurdt.*]

[**) Homerus Il. X. 416. sq. *φυλακὰς δ' ἃς εἴρεαι, ἥρως, οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.* Solon in Brunckii Gnom. Poët. V. 9. sq. *πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ ἔμπεδος.* Xenophon de Venat. 1, 10. *Μελέαγρος δὲ τὰς μὲν τιμὰς ἃς ἔλαβε, φανεραί.* Pausanias III. 10. extr. *ὥστε καὶ τὸν χρυσὸν ὃν Κροῖσος ὁ Λυδὸς τῷ Ἀπόλλωνι ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ τούτῳ, ἐς κόσμον τοῦ ἐν Ἀμύκλαις κατεχρήσαντο ἀγάλματος.* Muta interpunctionem: — *ἔπεμψε τῷ Πυθαεῖ, τούτῳ ἐς κόσμον κ. τ. λ.* Compara c. 13. *τὰς δὲ ἄλλας ἕνδεκα ἃς καὶ αὐτὰς Διονυσιάδας ὀνομάζουσι, ταύταις δρόμον προτιθέασιν ἀγῶνα.* Add. Bos. Ell. p. 726. Nominativi sic positi exemplum, nisi multum fallor, habent Homerica Il. VI. 396. Sed totum locum juvat adponere, ut mihi videtur interpungendus: *Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα, Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος — Ἠετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων, Τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ — ἥ οἱ ἔπειτ' ἤντησ' κ. τ. λ.* ut *Ἠετίων — χαλκοκορυστῇ* posita *παρενθέτως* intelligantur. *τοῦ περ δὴ θυγάτηρ*

ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα, κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ' ἐκ Διὸς πατρός. 1650
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεὼν,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην εἰς δόμους κτῆσαι λαβὼν,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι 1655
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ' ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος.
τὰ μὲν καθ' Ἑλένην ὧδ' ἔχει· σὲ δ' αὖ χρεὼν,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλόνθ' ὅρους, 1660
Παῤῥάσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.

Idem prope licentiae genus est, cum nomen sequitur articulum, non praecedit, ut Bacch. 246. *Ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια, Ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος;* Hel. 314. *Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος, Μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι.* Aristoph. Ran. 429. *Κἀκλαε κἀκέκραγει Σεβῖνον ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος.* Brunckius edidit ἔστ', et pro senario lectoribus suis quinarium venditavit. Sed legendum, *Ἀναφλύστιος*, et loca ita capienda, ac si scriptum esset *τὸν ξένον, τὸν Ἀναφλύστιον.*

1647. *ὡς ὁρᾶτ'*, H. K. et pro v. l. Cant. sed alterum plures cum Tzetze ad Lycophr. 510.

1649. *ἐγὼ γὰρ* edidit Brunckius, sed errorem correxit in addendis.

1661. *ἐνιαυτὸν ὅλον* M. male, vel si metrum permitteret, ut liquet e Phoeniss. 487. (491.)

non, *cujus filia*, sed, *hujus filia:* ut XI. 126. *τοῦ περ δὴ δύο παῖδε*, *hujus duos filios.* Sic in simili loco XI. 221. sqq. *Κισσῆς — εἰληλούθει* iisdem signis sepienda. Obiter moneo, etiam Odyss. I. 18. *οὐδ' ἔνθα — φίλοισι* mihi videri *παρενθέτως* posita esse, atque apodosin demum a verbis *θεοὶ δ'* incipere. *οὐδ' ἔνθα*, *neque hic*, in Ithaca, vel inter amicos suos. Conf. V. 113. sqq. *G. H. S.*]

κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ᾽ Ὀρέστειον καλεῖν·
ἐνθένδε τ᾽ ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου 1665
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβῆς.

1662. 3. Sic Aldus et omnes, opinor, MSS. Sed ut tautologia, quae sane vix tolerabilis est, vitetur, legit Musgravius κεκτήσεται et κλύειν, sed non optimis exemplis defendit; id enim, quod propius ad rem accedit, ipse emendavit, Hel. nempe 1467. Κέκλησθέ μοι θεοί, πολλὰ χρήστ᾽ ἐμοῦ κλύειν. Utrumque, κεκτήσεται et κλύειν, admisit Brunckius; κλύειν tantum Beckius, locum ex Helena citatum sanum, ut videtur, putans. Paullo audacior, licet elegans, est conjectura Valckenaerii ad Herodot. IX. 11. πέδον pro καλεῖν rescribentis. Sin me quoque vis conjecturam perdere, lego, Τεθήσεται—καλεῖν. Similis exempla constructionis Troad. 1063. Κακῇ θανεῖται, καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν Πάσαισι θήσει. Ion. 74. Ἴωνα δ᾽ αὐτὸν, κτίστορ᾽ Ἀσιάδος χθονὸς, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ᾽ Ἑλλάδα.*) Futurum τεθήσεται exstat Electr. 1277. [Miror, Porsonum non comparasse Electr. 1272. Seidl. ubi de eodem Orestis exsilio: ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κεκλήσεται. Hinc apparet, 1662. nihil mutandum esse. Sed etiam 1663. videtur bene habere. Verto: *Locus autem nomen a fuga tua ductum habebit apud Azanes et Arcades, sic ut Oresteum nominent.* Ut hic non sit tautologia, quae proprie dicitur, sed idem verbum bis deinceps positum; quales repetitiones tam frequentes sunt, ut, qui omnes tollere velit, satis materiae, in qua nullo cum fructu fatigetur, habiturus sit. *G. H. S.*]

1664. ἐνθένδέ τ᾽ Aldus, ἐνθένδε τ᾽ plures MSS. recte. ἔνθεν δέ γ᾽ ex membr. et paucis aliis (certe sic H.) edidere Brunckius et Beckius. Debebant aliter distinguere, ἐνθένδε γ᾽. In versu sequente ὑφέξεις codices quidam, et 1669. ἐφ᾽ ᾗ δ᾽. [ὑφέξεις, opinor, praeferendum. Cum enim de re olim futura sermo sit, vix puto imperativum recte poni. *G. H. S.*]

[*) Sic Plato Cratyl. p. 385. in. HSt. 8. Heind. Ὃ ἄν τις θῇ καλεῖν ἕκαστον, τοῦτ᾽ ἔστιν ἑκάστῳ ὄνομα; ubi neutrâ Heusdii medicinâ (Specim. Crit. p. 79.) egemus: quippe locus sanissimus est. Pausanias IV. 23. f. p. 337. m. ὄνομα δὲ τῇ πόλει μετέθεσαν Μεσσήνην ἀντὶ Ζάγκλης καλεῖσθαι. *G. H. S.*]

πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται 1670
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτέ.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ὥς ποτ' ᾔνεσας,
δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει. 1675
Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονὸς,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.

1671. γαμεῖ νιν Ald. D. Mox αὐτὸν L. sed in proximo versu ἐξαιτοῦντί με. Contra ibi ἐξαιτοῦντά με H. J. R. μοι pro με K. ἐξαιτουμένῳ, sine με, M. ex correctione.

1674. ὡς membr. A. N. Cant. pro var. lect. M. R. quod paullo concinnius. Ald. et plures ᾧ. Deinde μενεῖ Ald. L. male.

1679. δεῦρ' ἀεί. Hanc etiam phrasin post alios, Canterum, Kusterum, Albertum, Valckenaerium, breviter illustremus. [Ad amussim congruit cum Latino *hucusque*. *G. H. S.*] Haec vox δεῦρο scilicet, quae plerumque locum significat, hîc de tempore ponitur. Mixta quodammodo notione sumitur in Heraclid. 850. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων λέγοιμ' ἂν ἄλλον, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Aeschylus Eumen. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Scholiastes: τὸ ἀεὶ ἐπὶ τοῦ ἕως τάττουσιν Ἀττικοὶ πολλάκις. Δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον· quem locum diversum puto ab eo, quem citat Harpocration v. ἀεί, unumque ita legendum, Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον, alterum, Οὗτος μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Aristoph. Lysistr. 1137. Εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Noster Phoeniss. 1224. (1243.) (1215. Valck.) Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Med. 668. (675.) Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; Suppl. 788. Ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ Χρόνος παλαιὸς πατὴρ Ὤφελ' ἁμερᾶν κτίσαι. Hel. 770. Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Ion. 56. ἐν δ' ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον. In Helen. 1670. venusta circuitione usus est: Εἰς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον· ubi male Musgravius corrigere hyperbaton vult. Suidas: δεῦρο ἀεί, ἀντὶ τοῦ, μέχρι τοῦ παρόντος. et paullo ante:

τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς, 1680
ὅς νιν φονεύσας μητέρ' ἐξηνάγκασα.
ΟΡ. ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα, μή τινος κλύων
ἀλαστόρων δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα. 1685
ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδοὺ μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
ΜΕ. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον. 1690
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γήμας ὄναιο καὶ σύ, χὠ διδοὺς ἐγώ.
ΑΠ. χωρεῖτε νῦν ἕκαστος, οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. ΜΕ. πείθεσθαι χρεών. 1695
ΟΡ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.
ΑΠ. ἴτε νῦν καθ' ὁδὸν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω, 1700

Δεῦρ' ἀεί. ἀντὶ τοῦ ἕως τούτου. Πλάτων Νόμων ζ'· Πρὸς τοὺς λόγους, οὓς ἐξ ἕω μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν. Locus Platonis exstat ed. Ald. p. 285, 35. Bas. 577. fin. HSt. 811. C. Laemar. 637. init. sed ibi mendose δεῦρο δὴ editur.

1681. ὅστις pro ὅς νιν Cant. non omnino male. [ὅστις simpliciter dici pro ὃς non puto. *G. H. S.*]

1689. Menelai personam omittit Aldus, et 1693. habet καὶ ὁ.

1694. ᾗ pro οἷ L. deinde νεῖκος Cant. et suprascript. ἔριδος.

[1696. sq. *in gratiam redeo cum fortuna nostra, Menelae, tuoque, Phoebe, vaticinio*, antea utrumque exosus. *G. H. S.*]

1699. θεῶν Ald. et plerique codices, sed θεὸν membranae, N. et pro v. l. Cant. M. [θεῶν praetulerim. Phoeniss. 516. τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. Ibid. 541. s. τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι φιλοτιμίας; *G. H. S.*]

1700. Διὸς MSS, non pauci cum Tzetze ad Lycophr.

λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ, τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβῃ, πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ,
ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς, 1705
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις,
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

510. Saepe confunduntur haec verba. In Soph. Electr. 1097. Ἄριστα τᾷ Διὸς εὐσεβείᾳ haec notat Brunckius: *Sic libri omnes veteres. Triclinii imperita audacia* Ζηνὸς *substituit, pessum dato metro.* Imo Ζηνὸς est veteris Scholiastae Romani; Διὸς metrum pessundat.

1705. Τυνδαρείδαις Ald.

[1706. ναύταις ad ἔντιμος refero. *G. H. S.*]

ΤΕΛΟΣ ΟΡΕΣΤΟΥ.

INDEX AUCTORUM.

NUMERI PAGINAS INDICANT.

INDEX GRAECUS.

A.

B.

P.

Σ.

INDEX LATINUS.